

μη κινδύ
ν προσέγγισ
αεροπορική
εδίκευση
πλάτη των
α σπουδα
αυτήν, παρ
αυτοίς, α
αυτοίς, α

αριθμὸν κα
ριαί σιδηροδ
της σιδηροδ
βασίδας
α σιδηροδ
αυτοίς, α
αυτοίς, α

αυτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α

ὁ γαυδῶν μου ἡμεῖς αἰά-
με γαυδῶν αὐτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α
αυτοίς, α

Τὸς τὸ Δευτερον ἐλθ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζοφ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36000

Νεοστασία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α. Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, δάτις
και εκπροσωπεί ταύτην, αναπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΘΗΝΑΙ	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ 'Οδός Λεωχάρους 19 (Β' δροφος) 'Αριθ. Τηλεφ. 32-094	Μελών Μή & μαθητών μελών ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικού) Δρ. 160—200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80—100 ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40—50 ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας 1 'Αμερικής Δολ. 6 'Αιγύπτου Λίρ. 1
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ» 'Οδός Λεωχάρους 19	Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και 'Ιδιω- τικού Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες): ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300
'Αριθ. Τεύχ. 1—7 'Οκτωβρίου 1939 ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ	ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ» ή ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διά πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ Συναγματοάρχου ἑ. ἁ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΕΤΟΣ ΠΟΥ ΚΛΕΙΣΑΜΕ

Ἡ «Νεολαία» μὲ τὸ σημερινό της τευχὸς κλείνει ἕνα χρόνο ἀπὸ γόνιμη δράσι καὶ προσπάθεια ἀποτελεσματικὴ νὰ ἀνυψώσῃ τὸ μοναδικὸ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ νεότητα περιοδικό, στὸ ὕψος τοῦ κύρους, τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς ἐμφανίσεως πού τοῦ ἐπιβάλλουν ὁ προορισμός του καὶ αἱ προσδοκίαι πού ἐστῆριξαν σ' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ γενικώτερα ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας.

Πραγματικά, μιὰ ἀνασκόπησις τῆς ὕλης πού δημοσιεύθηκε στὸ πέρασμα ἑνὸς ὁλόκληρου χρόνου, μιὰ ματιά στὶς φωτογραφίες τοῦ περιοδικοῦ, στὶς ὑπογραφὰς γνωστών λογίων καὶ ἀνθρώπων τῆς Τέχνης καὶ τῶν Γραμμάτων πού κοσμοῦν τὶς σελίδες του, μᾶς πείθουν χωρὶς νὰ περιαιτολογοῦμε ὅτι ἀληθινὰ τὸ περιοδικό, ἂν δὲν ἔφθασε, ἐπλησίασε ὅμως πολὺ πρὸς τὸ τέρμα τῶν ἐπιδιώξεών του.

Ἡ συναισθησις ὅμως ὅτι δὲν κατεκτήθη ἕξ ὁλοκλήρου τὸ ἔδαφος τῶν ἐπιδιώξεων αὐτῶν, μᾶς δίδει καινούργιες δυνάμεις πού θὰ τὶς χρησιμοποιήσουμε ὁλοκληρωτικὰ σὲ νέα ἐντατικὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ δώσουμε στὸ ἀναγνωστικὸ μας κοινὸ κᾶτι τὸ ἀνθρώπινα τέλειο.

Τὶς νέες μας δυνάμεις τονώνει ἡ στοργὴ μὲ τὴν ὁποία περιέβαλε καὶ περιβάλλει ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία τὸν πνευματικὸ της σύντροφο, στὶς σελίδες τοῦ ὁποίου βρίσκει, ὅπως μᾶς μαρτυροῦν χιλιάδες γράμματα τῶν ἀνα-

γνωστών του, τὰ ἰδανικά της, πού εἶναι ἰδανικά τῆς Φυλῆς καὶ γι' αὐτὸ πόθοι τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μέσα στὶς 1712 σελίδες τοῦ ἐδημοσιεύθησαν 52 ἄρθρα πολιτικοῦ περιεχομένου, 185 γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ τοιαῦτα, πλῆθος μελετῶν διαφόρου περιεχομένου, ἑκατοντάς καὶ πλέον διηγημάτων, τρία ἐκλεκτὰ μυθιστορημάτων, ποιήματα, ἱστορικὰ μελέται, μέγας ἀριθμὸς πνευματικῶν ἀσκήσεων, σελίδες εὐθυμίας, σελίδες πρακτικῶν γνώσεων χρησίμων στὴν καθημερινὴ ζωὴ, πενήντα περίπου σελίδες πρακτικῶν ἱατρικῶν συμβουλῶν, ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ κέντρον καὶ τὰς ἐπαρχίας, ἡ ἀθλητικὴ κίνησις τῆς Νεολαίας, τὸ κατὰ Κυριακὴν Εὐαγγέλιον, ἡ καθ' ἡμᾶς μετάφρασίς του καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συμπεράσματα, μορφωτικὰ σελίδες, περιγραφαὶ τόπων καὶ τοπίων, θαλασσινὰ διηγήματα κ. ἄ., ἕνας ὁλόκληρος ὄγκος ὕλης μὲ ἐπιμέλεια διαλεγμένης καὶ τακτοποιημένης, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιδιώξεις καὶ τὸ χαραγμένο πλάνο δράσεως ἀπὸ κείνους πού τὸ ἰθύνουν.

Τὸ περιοδικὸ πιστεύει ἀπόλυτα ὅτι καὶ κατὰ τὸ νέο χρόνο πού ἀρχίζει, θὰ φανῇ ἀντάξιο τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν ἀναγνωστών του. Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴ πού τὴν χαλκιδώνει ἡ ἀγάπη τῶν ἀναγνωστών του, θὰ προχωρήσῃ καὶ εἰς τὸ νέο ἔτος—τὸ δεῦτερο τῆς ἐκδόσεώς του.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 ¼ % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΨΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 ½ % — 4 ½ %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμειυτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαί αἱ καταθέσεις εἶναι ἕξ ὁλοκλήρου ἡγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὖριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗ "ΝΕΟΛΑΙΑ,"

Συνεπληρώθη ἕνας χρόνος ἀπὸ τοῦ ἄρχου
νὰ ἐκδίδεται ἡ «Νεολαία». Εἶμαι καὶ
ἔγω ἕνας ἀπὸ εὐεταίους σου εἰρησώδεις
διὰ τὴν ἑνδοξίαν της. ἔπος δὲ ὅτι ἔργου
δυναμὴ εἰς ὅσον τὰς λεπτομερείας της.
Τὸ σφραγιστὸν ἔργον καὶ, νοεὶ καὶ
μύστω, καὶ νοεῖται ὅτι νοεῖται καὶ
καρτίον τῆς Νεολαίας δὲ εἶναι εὐχαρι-
στημένα ἀπὸ αἰὸς. ἔγω δὲ δευτέρῳ καὶ
ἐκδομένη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ τέλος, καὶ
ἰδανικὰς εἰς σοφίσματα ἢ σοφίαι, ἢ σοφί-
ματα σου γράφουν τὴν πρῶτην τῆς Νε-
ολαίας. Χαίρω σου τὴν νοηματοποιή-
σιν σφραγιστὸν εἶναι ὅσο καὶ. ἔγω
πρὸς ὅσα τὰ νοεῖται, φανερῶν, φανε-
ρίων, ομοιωμάτων ὁμοιωμάτων καὶ
τὴν ἀγαθότητα. Τώρα σοὶ εἶμαι βέβαιος
γὰρ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ γίγναι αἰνέσασθαι τοῦ
τοῦ εὐχομαι χρόνια σαφῆ, ἀνέμεν
Μεταξά

«Συνεπληρώθη ἕνας χρόνος ἀπὸ τοῦ ἀρχου νὰ ἐκδίδεται ἡ «Νεολαία». Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ ἐκεί-
νους πού εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐκδοσὴν της. Ἐννοῶ δὲ ὅτι ἐργασθῆκαμε εἰς ὅσας τὰς λεπτομερείας της.
Τὸ περιοδικὸν ἔγινε καλὸ, πολὺ καλὸ μάλιστα, καὶ πιστεύω ὅτι παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς Νεολαίας θὰ
εἶναι εὐχαριστημένα ἀπὸ αὐτό. Ἐγὼ τὸ διαβάζω κάθε ἐβδομάδα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, καὶ ἰδιαι-
τέρως ὅ,τι ποιήματα ἢ πεζὰ, ἢ γράμματα πού γράφουν τὰ μέλη τῆς Νεολαίας. Χαίρω πού ἡ κυκλοφορία
τοῦ περιοδικοῦ εἶναι τόσο καλὴ. Ἀλλὰ πρέπει ὅλα τὰ παιδιὰ, Φαλαγγίτες, Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς
καὶ Σκαπάνισσες νὰ τὸ ἀγοράζουν. Τώρα πιά εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν πρόοδόν του καὶ τὴν ἀνάπτυξίν του.
Τοῦ εὐχομαι χρόνια πολλά, πάμπολλα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Το σύνθημα του 'Αρχηγού για την έντατική εργασία και την έντατική εκμετάλλευση κάθε γωνίας ελληνικής γης ξπιασε. Ήταν ο λόγος του κηρύγματός του σπόρος γεμάτος, που έπεσε σε γην ώριμη. 'Απ' άκρη σ' άκρη της Χώρας έδέχθη ο λαός το κήρυγμα και έδωκε την απόκρισή του αποφασιστικά καταφατική. 'Επί εβδομάδας τώρα καταφθάνουν, κάθε ώρα, απ' όλα τα σημεία της 'Ελλάδος, πολύθροες, ένθουσιαστικές οί λαϊκές αποκρίσεις. Αί μεγάλοι κοινωνικοί δυνάμεις της Χώρας μία - μία ξετρεξαν να καταθέσουν την συμβολή τους. Καί πρώτα - πρώτα — και είναι τουτό πολύ φυσικόν — ή 'Εκκλησία και το Σχολείον. Οί σχηματισμοί της Ε. Ο. Ν. σ' όλο το Κράτος έτέθησαν από την πρώτη ώρα σε κατάσταση συναγερμού. Αί Γενικά Διοικήσεις και αί Νομαρχία, εις τας όποιας ό 'Αρχηγός ανέθεσε την γενικήν έποπτείαν του έργου, έκαμαν ό,τι έχρειάζετο διά να παρασκευασθώ ή άπαραίτητος άτμόσφαιρα για τον παρασκευαζόμενον άγώνα. Ήμπορεί κανείς να πη άδιστάκτως ότι από άπόψεως παρασκευής και καλλιέργειας πνεύματος και από άπόψεως έπιστρατεύσεως δυνάμεων ή προσπάθεια έπέτυχεν άπολύτως. Τώρα που μπαίνουμε πιά στο στάδιο του κυρίου άγώνος, άπομένει ν' άποδειχθώ άν αυτή ή έπιστράτευσις δυνάμεων και πνευμάτων, που έσημείωσε τόσην έπιτυχίαν, θ' άποδώσει εις το έπίπεδον της πρακτικής έφαρμογής ό,τι ό Τόπος, ό 'Αρχηγός και όλοι μας δικαιούμεθα να περιμένωμεν. 'Ο,τι ξγινεν ξως τώρα δέν ήτο άκόμη ή μάχη. Ήτο ή προπαρασκευή της μάχης. Ήτο έπιστράτευσις και συγκέντρωσις δυνάμεων. Ή μάχη άρχίζει τώρα. Καί θ' άρχισή με την διεξαγωγήν της σποράς των σιτηρών. Οί άντικειμενικοί σκοποί έδω είναι πολύ άλλοι: Πρέπει ή έκτασις που θα καλλιεργηθώ με σιτηρά και είδικώς με σιτάρι να ξεπεράσει κατά πολύ όλες τις προηγούμενες χρονιές. Πρέπει άκόμη ή καλλιέργεια, παντού, να γίνη μεθοδικωτέρα και καλλιτέρα. Τέλος πρέπει ή περίοδος της σποράς, που συνήθως εις την Χώραν μας παρατείνεται δύο και τρεις μήνας, και τουτό όχι πάντοτε συνεπεία των φυσικών συνθηκών, να τελειώση το συντομότερον. Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι τά υλικά μέσα που χρειάζονται τόσο για να έπιταχυνθώ ή μάχη της σποράς, όσον και για να γίνη κατά τον έπιστημονικότερον τρόπον, θα τά διαθέσει, κατ' έντολήν του Κράτους, άφθονωτερα παρά κάθε άλλη φορά, ή 'Αγροτική Τράπεζα. 'Ετσι εις το κεφάλαιον αυτό, ό υλικός έφοδιασμός της μάχης, μέσα εις τά όρια φυσικά που έπιτρέπουν τά μέσα μας, ήμπορεί να θεωρηται άσφαλής. Μένει τώρα ένα άλλο, όχι όλιγώτερο σημαντικό. Για να γίνη μία μάχη, χρειάζονται βέβαια πρώτα στρατιώται, έπειτα έφόδια και τέλος άρχηγοί. Οί άρχηγοί της γεωργικής μάχης που έπιχειρεί ή 'Ελλάς είναι οί γεωπόνοι της. Γνωρίζομεν όλοι ότι το κυριώτερόν μας μειονέκτημα εις το σημείον αυτό είναι ότι τά γεωπονικά στελέχη της Χώρας είναι όλιγάρθμα. Δέν πρόκειται να ξετάσωμεν

έδω τον λόγον. Ούτε καιρός υπάρχει γι' αυτό, ούτε σκοπός. 'Ο άγών όπωσδήποτε θα έπιχειρηθώ με τους άξιωματικούς που διαθέτει ό Τόπος. Καί έπειδή, όπως είπαμε, οί άξιωματικοί αυτοί είναι λίγοι, θα πρέπει να κληθούν μαζί με τους γεωπόνους του 'Υπουργείου της Γεωργίας και των διαφόρων Ταμείων να συνεργασθούν με ίσας άρμοδιότητας και ίσην ευθύνην και οί γεωπόνοι της τεχνικής υπηρεσίας της 'Αγροτικής και των άλλων ιδιωτικού χαρακτήρος ιδρυμάτων και οργανισμών. Κάτω από το σώμα αυτό των άξιωματικών και άφού όλοι οί γεωπόνοι της Χώρας αναλάβουν, ως την ονομάσωμε έτσι, μάχιμον υπηρεσίαν, θα συνταχθούν τά προοδευτικά γεωργικά στελέχη — και από αυτά, ευτυχώς, ή Χώρα διαθέτει αρκετά — διά ν' άποτελέσουν τους ύπαξιωματικούς του γεωργικού μας στρατού. 'Ετσι θα ήμπορούμε να λέμε ότι έκάμαμε ό,τι ήτο εις θέσιν να κάμη ό Τόπος και άσφαλώς θα είναι σημαντικόν αυτό που θα κάωμε. 'Υπό ένα πάντοτε άπαραίτητον όρον. 'Οτι μόλις άρχισή το έργον, όπως γίνεται και εις τον πόλεμον, κάθε πρωτοβουλία και κάθε άλλη δικαιοδοσία, θα συγκεντρωθώ εις τας χείρας των τεχνικών. Αί διοικητικά έξουσία και αί τοπικά έπιτροπαί, ή Κοινότης, ή 'Εκκλησία και το Σχολείον, θα περιορίσουν φυσικά τον ρόλον των εις το να συγκεντρώνουν και να θέτουν εις την διάθεσιν των γεωπόνων τας δυνάμεις, τά ανθρώπινα χέρια δηλαδή, τά μηχανήματα και τά ζώα έλξεως που θα χρειάζονται. Το πώς και πού θα χρησιμοποιηθούν αί δυνάμεις αυτά θα τό άποφασίζουν οί γεωπόνοι. 'Ετσι και αυτοί θα έχουν την ευκαιρίαν να δείξουν το τί ήμπορούν να κάμουν και ό Τόπος θα μάθη πόσον ήμπορεί να ύπολογίζη εις αυτούς. Φυσικά διά να γίνουν αυτά θα χρειασθώ, δι' όλην την περίοδον της προσπάθειας, οί γεωπόνοι, να περιθληθούν με όλας εκείνας τας άρμοδιότητας που θα χρειασθούν διά να διοικούν, όπως διοικούν οί άξιωματικοί εις έποχήν έκστρατείας. 'Ετσι θ' άσκήσουν όλον το κύρος και όλην την έπιβολήν που απαιτείται ν' άσκήσουν, διά να έπιτύχουν άλλα και θα λάβουν τελείαν έπίγνωση της ευθύνης, με την όποιαν θα έπιφορτισθούν. Πρέπει να είμεθα βέβαιοι ότι άν αυτό γίνη, άν υπό τοιαύτην μορφήν οργανωθώ ή προσπάθεια καθ' όλην την Χώραν και άν συγχρόνως ή προσπάθεια αυτή έπιχειρηθώ όχι ως ύπόθεσις μεμονωμένων κτηματιών, άλλ' ως ύπόθεσις των κοινοτικών ομάδων και γενικώτερα, — όπως και είναι πράγματι — ως ύπόθεσις όλης της 'Ελλάδος, οί σκοποί που ξεσεν ό 'Αρχηγός εις τας έγκυκλίους του θα πραγματοποιηθούν και θα προωθηθώ συγχρόνως σημαντικώτατα ή όλη στάθμη του γεωργικού μας πολιτισμού.

Κδς

Εθνική Κυριαρχία — και ήθική ανεξαρτησία.

ΑΡΘΡΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ Ε.Ο.Ν.

(Συνέχεια)

Λαοί μη κατανοούντες και μη άκολουθούντες την αλήθειαν αυτήν είναι καταδικασμένοι εις τον άφανισμόν, διότι πρώτον επακόλουθον ήθικής και υλικής αδυναμίας είναι ή πνευματική και οικονομική ύποδούλωσις που είναι το προοίμιον της πολιτικής ύποδουλώσεως και της άναστολής της 'Ιστορικής ζωής του 'Εθνους.

Τό 'Εθνικόν Κράτος συνεπές προς τους σκοπούς του και την άποστολήν του ουδέμιαν παρέλειπεν ένέργειαν διά να τονώη συνεχώς εις το υπέρτατον αυτών σημείον τας ήθικας και τας πλουτοπαραγωγικάς δυνάμεις του τόπου μας και δέν παρεγνώρισεν, άλλ' άντιθέτως άνήγαγεν εις άξίωμα, εις θρησκευτικήν πίστιν, τό γεγονός ότι πρώτη πηγή ήθικής δυνάμεως είναι ή ψυχή και το φρόνημα του 'Εθνους. Καί ότι ή πρώτη πηγή δυνάμεως υλικής, άλλα ταυτόχρονως και ήθικής ανυψώσεως είναι ό μόχθος, ή εργασία, ήτις κατά την φράσιν του 'Αρχηγού «δέν άποτελεί ύπόθεσιν άτομικήν του καθενός άλλα κοινωνικήν και 'Εθνικήν». 'Αποτελεί με άλλα λόγια λειτουργίαν υπέρ του έθνικού συνόλου. 'Οντως αί πηγαί της ζωής του 'Εθνους άνήκουν εις το έθνικόν σύνολον με υπέρτατον ρυθμιστήν αυτών το Κράτος, ως έφαρμόστην του συνόλου αυτού. Καί έτσι ή 'Εθνική ίσχυς ή συνεχώς κραταιουμένη άποτελεί σήμερα μίαν λαμπράν πραγματικότητα, ή όποία παρέχει την δυνατότητα εις τον δημιουργόν της να διακηρύσσει ύπερηφάνως ότι «έννοήσαμεν όλοι ότι.... έπιβάλλεται να είμεθα ίσχυροί, άλλως θα άντεμετωπίζαμεν τον κίνδυνον της έξαφανίσεως, όπως πολλάκις μάς συνέβη εις το παρελθόν. 'Ισχυροί πρώτον πολεμικώς και διά τον λόγον αυτόν κάμνομεν όλας τας σχετικές θυσίας. 'Αλλά δέν άρκεί ή πολεμική ίσχυς, πρέπει να είμεθα ίσχυροί και εις τον πολιτισμόν και τον τεχνικόν και ιδιαιτέρως εις τον ήθικόν πολιτισμόν, να έχωμεν δε πρό πάντων ιδικόν μας πολιτισμόν, να πηγάξω από τά έγκατα της ψυχής μας. 'Εάν είμεθα μόνον πολεμικώς ίσχυροί και όχι ίσχυροί κατά τον πολιτισμόν θα όμοιάζωμεν με τά σιδηρόφρακτα όμοιώματα των ίπποτικών πολεμιστών, που βλέπομεν εις τά Μουσεία, φοβερά μόν την όψιν, άλλα άδειανά από μέσα».

'Από αίωνων πολλών ή 'Ελλάς δέν ήτο εις θέσιν να κάμη την υπερίφανον αυτήν διακήρυξιν, ή όποία σήμερα άποτελεί συνείδησιν του κάθε 'Ελληνο. Καί δι' αυτό, όπως ήτο ασύλληπτος ή δυνατότης της τοιαύτης διακηρύξεως, έτσι ήτο ασύλληπτος και ή δυνατότης της ύπάρξεως του ψυχικού και πνευματικού φαινομένου, το όποιον χάρις εις τον 'Ιωάννην Μεταξά παρυσιάζει σήμερα εις τον κόσμον όλόκληρον και εις τους έαυτούς μας πρωτίτως το 'Ελληνικόν 'Εθνος.

Και συμπληρώνεται ή διακήρυξις αυτή με κάτι το όποιον άποτελεί δι' όλους μας πίστιν άκλόνητον, εις το όποιον έχομεν άφιερώσει όλόκληρον την ύπαρξιν μας. Την διαπίστωσιν ότι: «Είμεθα εις την άρίστην όδον διά να έπιτύχωμεν. 'Ολο το 'Εθνος ήννόησε καλώς που μάς άγει ό άνωφερής δρόμος, τον όποιον ουχι χωρίς έμπόδια, άλλα και ουχι χωρίς καθημερινάς ικανοποιήσεις άνερχόμεθα. Είμεθα βέβαιοι ότι ουδέποτε ό 'Ελληνικός λαός θα στραφή προς τά όπίσω.

Είμεθα βέβαιοι ότι μετά ευφροσύνου χαράς, θάρρους και αυταπαρνήσεως θα χωρή πάντοτε προς τά άνω. 'Ο άγιος ένθουσιασμός, όστις συμπαρασύρει όλόκληρον την Νεολαίαν της 'Ελλάδος, άποδεικνύει καλλιτερον παντός άλλου την αλήθειαν της πίστεως ήμών και ότι το μέλλον του 'Εθνους μας, στερεόν ως βράχος, θα είναι όπως από σήμερα το όνειρεύομεθα και το σφυρηλατούμεν».

Αυτονόητον είναι ότι με την νέαν νοοτροπίαν της ήθικής και υλικής ανεξαρτησίας του 'Εθνους είναι συνυφασμένα και τά χαρακτηριστικά στοιχεία του συστήματος και του ιδεολογικού περιεχομένου του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου.

Ός άνωτέρω έλέχθη, από την άντίληψιν αυτήν και από την παράλληλον πίστιν εις το 'Εθνος άπορρέουν και οί θεσμοί οί έγκαθιδρυθέντες υπό της 'Επαναστάσεως. Καί περί μόν του περιεχομένου του ιδεολογικού, το όποιον τόσες φορές εύρύτατα άνεπτύχθη, ουδέμιαν δύναται σήμερα πλέον να χωρή άσάφεια. Αυτό όμως το όποιον θέλομεν διά μίαν άκόμη φοράν να ύπογραμμίσωμεν και το όποιον πάντοτε πρέπει να έχωμεν κατά νουν, είναι ότι ως έκ της φύσεως και ως έκ της βασιικής του προελεύσεως το ιδεολογικόν σύστημα της 4ης Αυγούστου είναι ταυτόσημον με την ιδεολογίαν και την έννοιαν του 'Ελληνισμού, και διά τον λόγον αυτόν δέν δύναται να τοποθετηθώ εις καμμίαν από τας διαφόρους ξενοήχους, άν και έλληνοκαταλήκτους λέξεις, αί όποιαι τελευταίως και εις την έποχήν μας στερεοτύπως άπαγγέλλονται ανά τά πέρατα της γης. Πάσα τοιαύτη άπόπειρα θα άπετέλει βασικήν των πραγμάτων παρανόησιν, άλλα συγχρόνως και άπόπειραν αναθίσεως του καθεστώτος των δουλικών και καταστρεπτικών άπομιμήσεων και μετεμφυτεύσεων, του καθεστώτος δηλαδή εκείνου άκριβώς, το όποιον ήλθε να καταλύσει το 'Εθνικόν Κράτος, χάριν της 'Ιστορικής ύπάρξεως του 'Εθνους.

Θα ήτο μία ριζική άντίφασις προς αυτήν ταύτην την έννοιαν της 4ης Αυγούστου άφαιρούσα από αυτήν πάσαν έν προκειμένω δικαιοσιν.

'Αντιθέτως σήμερα έπήλθεν ή άποκατάστασις της ιστορικότητος της ζωής μας. Η ζωή μας κατευθύνεται σε όρισμένους σκοπούς, τους έπιβαλλομένους από την άποστολήν του 'Εθνους. Εύρίσκει την δικαιοσιν της άφιερουμένη εις την έξυπνότησιν και την πραγματώσιν των σκοπών αυτών και την βίωσιν των ιδανικών μας. 'Εξελλίσσεται ουχι τυχαίως και σπάσμοδικώς, άλλα τελεολογικώς με γνώμονα τας ζωτικές ανάγκας του 'Εθνους και τά μεγάλα συμφέροντα του 'Εθνικού συνόλου.

Η ζωή ή άτομική μας, δηλαδή έκάστου έξ ήμών, εύρίσκει εις την υπηρεσίαν του συνόλου. 'Πρέπει να γίνη εις τον καθένα δευτέρα φύσις ό καταπνιγμός των όρέξεων, των παθών και του ύπερφύλου έγωϊσμού πρό του 'Εθνικού συνολικού συμφέροντος, ως και ή θεληματική άναγνώρισις της άξίας του άλλου και ή πρόθυμος ύποταγή εις αυτήν. Τότε θα είμεθα λαός πραγματικά κυρίαρχος και πραγματικά έλεύθερος άλλως υπό το πρόσχημα της έλευθερίας θα έξουσιάζουν επάνω μας ή άναρχία και ή άσυδοσία και ό άνατρεπών πάσαν άξίαν φθόνος θα χαρακτηρίζη τας σχέσεις μας».

('Ακολουθεί)

Σε περιόδους

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Εἰς τὰς αἰθούσας τῶν γραφείων τῆς Δ. Α. Σ., παρὰ τὰς τόσας ἐπείγουσας ἄλλας κρατικές ἀσχολίας του, ὁ Ἀρχηγός, μετὰ τὸ ἀδιάκοπον ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν Ε. Ο. Ν., εὐρήκε τὴν εὐκαιρίαν, τὸ περασμένον Σάββατον, νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοῦχους τῆς Ὁργανώσεως Πρωτευούσης διὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐννοεῖ τὴν συνέχισιν τῆς ἐργασίας εἰς τὸ πλᾶσίον μας.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Ἀρχηγός ἦτο μαζί ὁ ἐλέγχων, ὁ παρτηρῶν, ὁ διατάσσων καὶ συγχρόνως ὁ κατανοῶν καὶ ὁ συγχωρῶν παιδαγωγὸς μετὰ μίαν λέξιν, μετὰ τὴν καλωσύνην ἐκείνην ποὺ τόσον ἀφθονεῖ εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀκτινοβολία ἀποδίδεται τόσον πηγαία καὶ αὐθόρμητος εἰς τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν νέων ποὺ ἐκφράζεται τόσον καθαρά μετὰ τὸ ἐπιφώνημα «Πατέρας», μετὰ τὸ ὁποῖον τὸν ὑποδέχεται ἡ νεότης τῆς χώρας κάθε φορὰν.

Μετὰ δύο λέξεις δίδομεν παρακάτω τὸ νόημα τῶν νέων ὑποθηκῶν του, ὑποθηκῶν ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν σοφὴν του παρατήρησιν ἐπὶ τῆς βραχείας σταδιοδρομίας μας:

«Νὰ κατευθύνεσθε ὅχι εἰς μίαν ἐκλεκτικὴν μειονότητα, ἀλλὰ εἰς τὸ σύνολον τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος, μετὰ σκοπὸν καὶ μὴ ἀπόφασιν νὰ τὴν σηκώσετε ἀπάνω, δλοένα καὶ πιὸ ψηλά».

«Θέλω τακτικὰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν νέων εἰς τοὺς σχηματισμοὺς των, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα. Θέλω ὅμως συγκεντρώσεις ὅλων τῶν νέων ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸν σχηματισμὸν. Πρέπει ὅλα τὰ μέλη νὰ γνωρίζονται μεταξύ των καὶ νὰ εἶναι φίλοι. Αἱ συγκεντρώσεις αὗται εἶναι βραχεῖαι καὶ οὐσιαστικαί».

«Θέλω ἀκόμη ἡ ἐργασία μας νὰ εἶναι συνεχὴς, μετὰ τὴν ἰδίαν ἔντασιν πάντοτε, χωρὶς χαλαρώσεις καὶ χωρὶς διακοπὰς. Ὅχι ἐξορμήσεις αἱ ὁποῖαι ξεκινοῦν ὀρμητικώτατα διὰ νὰ καταλήξουν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον εἰς «ἀγρὰ ναπαύσεις».

«Ἡ ἐργασία εἰς τοὺς τομεῖς νὰ κανονίζεται ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ἐπιφέρῃ ἐμπόδια εἰς τὴν σχολικὴν φοίτησιν».

Τέλος ἐξεφράσθη μετὰ τοὺς πλὴν συμπαθεῖς λόγους διὰ τοὺς ἐργαζομένους Φαλαγγίτας καὶ συνέστησεν ὅπως ἡ ἐκπαίδευσίς των τελευταίων τούτων ρυθμίζεται εἰς τοὺς τομεῖς κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζονται εἰς τὴν ἐργασίαν των.

Σε περιόδους

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΞΟΦΛΗΘΗ

Εἰς τὴν Βυτίνα τῆς Γορτυνίας ἐγιναν τὴν περασμένη Κυριακὴν, εἰς τὸν μικρὸν, περιφραγμένον χώρον, ὅπου ἄλλοτε ὑπῆρχε τὸ σπῖτι τῶν Παπαρρηγοπουλαίων, τὰ ἀποκαλυπτῆρια τῆς προτομῆς τοῦ μεγάλου μας ἱστορικοῦ Παπαρρηγοπούλου. Ἐὰν ἐξαιρέσωμε τὴν προτομὴν ποὺ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔστησεν εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον, ὁ οἶκος ὁ ὁποῖος ἐπανεξέδωσε τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» κανὲν ἄλλο μνημεῖον τοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἦτο ἀπόδειξις ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Κων)τίνου Παπαρρηγοπούλου ἡγνοήθη ἢ δὲν ἐξετιμήθη κατ' ἀξίαν ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας. Κάθε ἄλλο. Πάντως ὅμως ἡ ἔλλειψις ἦτο αἰσθητὴ καὶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴν ἡσθάνοντο οἱ ὑπερήφανοι συμπατριῶται του τῆς ὠραίας κωμοπόλεως τῆς Γορτυνίας. Μετὰ τὰ ἀποκαλυπτῆρια τῆς περασμένης Κυριακῆς θεραπεύεται αὐτὴ ἡ ἔλλειψις, χωρὶς βέβαια καὶ νὰ ἐξοφληθῇ ἡ ὀφειλὴ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τόσον ὀρθὰ ἡρμήνευσε καὶ τόσον βαθεῖα ἐφιλοσόφησεν ἐπάνω εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ δημιουργικωτέρου τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, τοῦ ἔθνους τοῦ ὁποῖο ἡ ἱστορία συνοψίζει τὴν ἱστορίαν τῶν ὑψηλοτέρων ἀνθρωπίνων κατακτήσεων.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ

Μετὰ τὴν ἑναξιν τοῦ Β' ἔτους, τὸ περιοδικὸν ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ προτάξῃ εἰς τὰ συνεχῆ του ἀναγνώσματα «Χωρὶς Οἰκογένεια», «Δεύτερη Πατρίδα» καὶ «Μετὰ τὸ Νικηφόρο Φωκᾶ» συντόμους περιλήψεις τοῦ Α' ἔτους, ὥστε νὰ δυνηθῶν νὰ παρακολουθῶσιν ταῦτα καὶ οἱ νέοι συνδρομηταὶ μας.

Ο ΥΜΝΟΣ

Δημοσιεύομεν σήμερον τὸ μουσικὸν τεμάχιον τοῦ «Ὑμνου» μας ἱκανοποιούντες τὰς παρακλήσεις πλείστων Σχολείων, Ὁργανώσεων καὶ οἰκογενειῶν.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

«Δέχομαι νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος φαλαγγίτης. Ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ τώρα ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε μερικά πράγματα ἐδῶ ποὺ εἴσθε συγκεντρωμένοι καὶ πρῶτοι οἱ φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς καὶ κατόπιν ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι, οἱ ὁποῖοι εἴσθε

ἐδῶ παρόντες. Πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα, πίστιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἀπόφασιν νὰ εἴσθε ἀπλοὶ στρατιῶται χωρὶς καμμίαν ἰδιοτέλειαν. Ἀπόφασιν νὰ θυσιάσετε τὰ πάντα καὶ τὴν ζωὴν σας ἀκόμη. Διὰ νὰ ἀποτελῆτε φάλαγγα πρέπει νὰ εἴσθε ἓνα σύνολον ψυχικῶς καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς κυρίους σκοποὺς ὅπου μετὰ ἐκίνησαν εἰς τὴν πράξιν τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία διὰ τὸ μέλλον σας, διὰ τὴν τύχην σας».

«Ἐσεῖς θὰ τὸ φέρετε μπροστὰ τὸ μέλλον σας. Νὰ μὴ σᾶς καταλάβῃ ποτὲ ἀπογοήτευσις ἀπὸ τὰς ἀτυχίας τοῦ βίου σας. Νὰ κυττάζητε νὰ ὑπερπηδήσητε ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ βίου μετὰ θάρρος καὶ ἀπόφασιν. Νὰ μένετε πιστοὶ στὰ ἰδανικά σας. Καὶ τότε δύνασθε νὰ εἴπητε καὶ σεῖς, ὅταν μεγαλώσετε, στὰ παιδιὰ σας, τὰ ὁποῖα θὰ ἔλθουν κατόπιν ἀπὸ σᾶς: Ἡμεῖς ἐβαστάξαμεν τίμια τὴν λαμπάδα τοῦ ἔθνους. Σᾶς τὴν δίνουμε στὰ χέρια σας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΑΣ

Ἡ δεκάτη Βαλκανία δὲν εἶναι μόνον ἐπίδειξις εἰρήνης. Εἶναι ἐπίσης πολῦτιμος ἐπίδειξις πνεύματος ἐνότητος, εἰς μίαν περιοχὴν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλὰς δεκαετηρίδας παρατηρηταί, ἐρμηνεύοντες τὰ φαινόμενα ὅχι ἀπὸ τὰ αἰτία ἀλλ' ἀπὸ τὰ συμπτώματά των, τὴν ἐξαρχακίζον ὡς πυριτιδαποθήκην τῆς Εὐρώπης. Γνωρίζομεν ὅτι αἱ διαρκῶς μεταλασσόμεναι συνθήκαι τοῦ πολέμου, ποὺ ἐξεργάζοντο εἰς τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, ἐπηρεάζουν κατὰ ποικίλους τρόπους καὶ τὴν Βαλκανικὴν περιοχὴν. Γνωρίζομεν ἀκόμη ὅτι ἡ κατάστασις παραμένει γεμάτη κινδύνους καὶ ἀπειλᾶς. Ἀκριβῶς ὅμως ἐπειδὴ τὰ γνωρίζομεν ὅλα αὗτά, ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι ἡ βεβαιότης ἐφυγαδευθῇ καὶ ἡ φυγάδευσις τῆς ἐπιβάλλει συνεχὴ καὶ ἀδιάλειπτον ἐπαγρύπνησιν, ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδεικνύομεν ὑπερηφάνως τὸ πνεῦμα τῆς ὀρίμου κατανοήσεως, τοῦ ὁποῖου καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ Βαλκανικὴ Συνεννόησις καὶ ἡ ὁποία θὰ ἡδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ὑπόδειγμα εἰρηνικῆς Κοινωνίας Ἐθνῶν δι' ὅλα τὰ γεωγραφικά πλάτη. Τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Κόσμου ἐμφανίζεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσο σκοτεινόν, ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ κανεὶς νὰ διακινδυνεύῃ προβλέψεις. Ὁ ἀντίκτυπος τῆς συγκρούσεως τῶν κολοσσῶν εἶναι φυσικὸν νὰ συγκλονίσῃ καὶ τὴν ἰδικὴν μας περιοχὴν. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀποκτᾷ ἀκόμη συγκινητικὴν ἀξίαν ἡ ἐμφάνισις εἰς τὸν στίβον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου τῆς νεολαίας τῆς Βαλκανικῆς, ἀντιμετρομένης εἰς τοὺς εὐγενεστέρους τῶν ἀγώνων, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἄλλοι ὁ πόλεμος μαίνεται. Κανεὶς ἂς μὴ θελήσῃ νὰ διαγνώσῃ εἰς τὴν διαπίπτωσιν αὐτὴν τὴν παραμικρὰν πρόθεσιν ἐπάρεως, ἡ ὁποία ἄλλως τε οὕτε νόημα θὰ εἶχεν οὕτε σκοπὸν. Οἱ λαοὶ τῆς Βαλκανικῆς διηλθον ὅλοι ἐπὶ μίαν ἐκατονταετίαν ἀπὸ τὰς σκληρότερας δοκιμασίας καὶ ἡ κατανόησις ποὺ τοὺς ἐνώνει αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἡ φιλία καὶ ἡ συναδελφώσις των ἀποτελοῦν τὸν καρπὸν μιᾶς πλουσίας πείρας, ἡ ὁποία ὀρίμαζε βραδέως, ἐν μέσω ἀγωνίων καὶ συμφορῶν. Ἐὰν ὑπάρχῃ κάποιο ἰδιαίτερον νόημα εἰς τὰς τόσον ὠραίας συναντήσεις τῶν ἀθλητῶν τῆς Βαλκανικῆς τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς, τὸ νόημα τοῦτο ἡμπορεῖ νὰ συνοψισθῇ εἰς μίαν διάπυρον εὐχὴν, νὰ εὐτυχίσῃ γρήγορα ἡ νεολαία τῆς Εὐρώπης, αὐτὴ ποὺ αἰμορροεῖ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, νὰ συναντηθῇ πάλιν, καλὶνικὸς εἰς τοὺς στίβους τῆς εἰρηνικῆς ἀμιλλῆς.

«ΘΑΥΜΑ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Ἡ ἐφημερὶς τοῦ Βουκουρεστίου «Ὁρτινέα» δημοσιεύει ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἐν Ἑλλάδι θαῦμα τοῦ κ. Μεταξᾶ», ἄρθρον εἰς τὸ ὁποῖον τονίζει τὴν ἡρεμίαν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀντιμετωπίζει τὴν σημερινὴν διεθνή κατάστασιν.

Ὁ ἀρθρογράφος ἐξετάζων τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν ἡρεμίαν τὴν ἀπαρρέουσιν ἀπὸ τὴν πεποίθησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τὸν Ἀρχηγόν του καὶ τὸ ἔργον του, ἐπιλέγει:

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς κατάρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀνασύστασιν τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, ἀληθὲς θαῦμα, ὅπερ ἀξίζει νὰ ὀνομασθῇ «θαῦμα Μεταξᾶ». Ἐκεῖνος ὅστις ἐγνώρισε τὴν Ἑλλάδα τοῦ Μαΐου καὶ Ἰουνίου τοῦ 1936 μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀπεργίας καὶ τὰς ἐπαναστατικὰς κομμουνιστικὰς κινήσεις, μετὰ τὴν ὁσμὴν τοῦ αἵματος καὶ τῆς πυρίτιδος ἐν Θεσσαλονίκῃ, δὲν δύναται νὰ μὴν τὸν συμπαθήσῃ καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ μεγάλου τούτου πολιτικοῦ, δημιουργοῦ νέων ψυχῶν, δημιουργοῦ μιᾶς πλουσίας ἐποχῆς πολιτισμοῦ καὶ ἐργασίας, δημιουργοῦ σημερινῆς εἰρηνευμένης καὶ ἡνωμένης Ἑλλάδος.

Φαλαγγῖται μετὰ ἀντισταφυξιογόνους προσωπίδας.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΓΗ

Ο 'Αρχηγός έκαμε έκκλησι προς όλους τους αγρότες της Χώρας να καλλιεργήσουν κάτω από την καθοδήγηση των κρατικών οργάνων όχι μόνον έντατικά τη γη, την πηγή παντός πλούτου, αλλά και επέκτασι να μην αφήσουν για φέτος ούτε σπιθαμή άκαλλιεργητη. Η σημασία της έντατικής καλλιεργείας δεν διαφεύγει της προσοχής κανενός, μιά και ο 'Αρχηγός με την έγκυκλιό του καθώρισε τους λόγους της τέτοιας ανάγκης, τονίζοντας ότι η υποχρέωσι της έντατικής και κατ' επέκτασι καλλιεργείας της γης αποτελεί ύψιστη έθνική υποχρέωσι. Την τιμή για την προπαγάνδα στους αγρότες της τιοαύτης μάχης, δηλαδή της μάχης για την εξασφάλισι του έπισιτισμού της Χώρας, ανέθεσε με άλλη του έγκύκλιον στα μέλη της 'Εθνικής 'Οργανώσεως της Νεολαίας. Και όχι μόνον τούτο: Ο 'Αρχηγός εκάλεσε τα μέλη της Ε. Ο. Ν. να συμβάλουν προσωπικά στην αύξησι της παραγωγής της Χώρας, διαθέτοντας προς τόν σκοπό αυτό την προσωπική τους εργασία.

Στό σημερινό μας άρθρο δεν πρόκειται να αναπτύξουμε την οικονομική σημασία της τέτοιας άποσχολήσεως των μελών της 'Εθνικής 'Οργανώσεως της Νεολαίας, περιττό άλλως τε έπειτα από τας έγκυκλίους του 'Αρχηγού. Σήμερα διαπιστώνουμε τούτο:

Τό σύνθημα του 'Αρχηγού για την προσωπική εργασία των μελών της Ε. Ο. Ν. προς αύξησι της παραγωγής, δεν είναι σύνθημα μόνον που αποβλέπει στην αύξησι της οικονομικής αποδόσεως της γης, αλλά και σύνθημα πνευματικό. Ο 'Αρχηγός, που στηρίζει την όλη του πολιτική στους αγρότες της Χώρας, και που «έσκεμμένως εις αυτούς έχάρισε την μεζονα στοργή του από της 4ης Αυγούστου», παρέχει την ευκαιρία σε μās που ζούμε στας πόλεις, με τό να βοηθήσουμε τους αγρότες της Χώρας μας στην καλλιεργεία της γης τους, να έλθουμε σε έπαφή με τη μάνα γη και τους δουλευταδες της και να καλλιεργήσουμε έτσι τον ψυχικό κόσμο τόν δικό μας και τών αγροτών σε σημείο δυνατότητας δημιουργίας του Νέου 'Ελληνικού Πολιτισμού. Είναι γνωστό ότι πρό της 4ης Αυγούστου οι αγρότες μας ήσαν έγκαταλειμμένοι, καμμία προσπάθεια δεν κατεβάλλετο για την ψυχική και πνευματική τους ανάπτυξη. Και όχι μόνον τούτο: Ένα τραγικό χάσμα έπιδαρυντικό στην όλη μας έθνική εξέλιξι παρετηρείτο μεταξύ του χωριού και της πόλεως και ειδικά μεταξύ τών διανοουμένων και του χωριού. Οι έπιστήμονές μας, είτε ζούσαν στο χωριό είτε στην έπαρχία γενικά, δεν άγκάλιαζαν τόν αγρότη και τα ζητήματά του, δεν ένοιωθαν τα προβλήματά του, δεν ήσαν φορείς πολιτισμού, στοιχειά μορφωτικά, αλλά αντίθετα στοιχεία εκμεταλλευτικά ή έντελως αδιάφορα. Μιά απόστασι ψυχική και ύλική τους έχάρει, και χωρίζει δυστυχώς πολλούς ακόμα από τους αγρότες, που έβλεπαν περιφρονητικά άν όχι με μάτι άρπακτικού όρνιου. Καμμία προσπάθεια δεν είχε γίνει, μύλο που θα έπρεπε από τό Κράτος και από τους διανοουμένους για την ανάπτυξη ήθικα, πολιτιστικά και πλουτολογικά της έπαρχίας, δηλαδή αυτού τούτου του 'Εθνους.

Ευτυχώς όμως διά της δημιουργίας της 4ης Αυγούστου ο ήθικός και ύλικός ξεπεσμός του χωριού και σάν συνακόλουθο τούτου του 'Εθνους έσταμάτησε. Από την πρώτη στιγμή ο 'Αρχηγός διεκήρυξε: «Είναι για μένα ο αγροτικός κόσμος που άπορροφά την προσοχή μου, την φροντίδα μου, την μερίμνα μου. Ώς σκοπό μου έταξα την ευημερία της αγροτικής τάξεως. Πιστεύω άπόλυτα στον αγροτικό κόσμο της 'Ελλάδος ότι θα είναι το κυριώτερο στοιχείο της εξέλιξεως της άκμης και προόδου της 'Ελλάδος και του μελλοντικού πολιτισμού». Μ' άλλα λόγια ο 'Αρχηγός στηρίζει τη δημιουργία του Νέου 'Ελληνικού Πολιτισμού στους αγρότες, που αποτελούν, όπως έπεν άλλοτε, τα δύο τρίτα του πληθυσμού της Χώρας, δηλαδή είναι τό 'Εθνος.

Επομένως εις έκτέλεσιν τών λόγων του 'Αρχηγού και της τελευταίας του έγκυκλίου γεννάται σε μās τους νέους, στα μέλη της Ε. Ο. Ν. που ζούμε στίς πόλεις ή υποχρέωσι δημιουργίας υποχρεωτικής έπαρχιακής θητέας για τόν καθένα μας, ώστε όχι μόνον να μεταβληθούμε σε συντελεστικά στοιχεία της 'Εθνικής μας Οικονομίας με την εργασία που θα προσφέρουμε υποχρεω-

τικά στην 'Ελληνική γη και που γι' αυτό ο 'Αρχηγός έχει κάνει από της 4ης Αυγούστου τό κάθε τί, αλλά και σε στοιχειά μορφωτικά για τόν αγρότη.

Η προσωπική μας εργασία για την αύξησι της παραγωγής μάς δίδει την ευκαιρία από την μιά μεριά να γνωρίσουμε τό 'Ελληνικό ύπαιθρο, τα βουνά και τους κάμπους, τα ποτάμια και τα δάση, τη θάλασσα, τόν γαλάζιο αυτό κάμφο, που όλα έχουν την ιστορία τους και την έξχωρη όμορφιά τους και να γιγαντωθώ έτσι μέσα μας ή άγάπη για την 'Ελλάδα μας, που, όπως λέγει και ο 'Εθνικός μας ποιητής: «σάν την κλείση κανείς μέσα του την 'Ελλάδα είναι σάν να νοιώθω τόν κόσμο όλο» και από την άλλη μεριά: 1) Να έμψυχώσουμε μιά πρωτοβουλία για τη δημιουργία κοινωνικής έπαφής και οργανικών σχέσεων μεταξύ τών ανθρώπων της πόλεως και του χωριού, όπου, ως διαπιστώσαμε πιο πάνω, υπάρχει ανάμεσα τους ένα τραγικό χάσμα έπιδαρυντικό στην όλη μας εξέλιξι.

2) Να δουλέψουμε πρωτοποριακά για να γεφυρώσουμε την απόστασι που αποξενώνει τόν έπιστήμονα άπ' τη μάνα γη και τό λαό.

3) Ν' άγωνισθούμε για την άφύπνισι συνειδήσεων και τη δόδοσι πολιτισμού ανάμεσα στους ανθρώπους της ύπαιθρός μας χώρας.

3) Νά συντελέσουμε στο να άποκτήσιν ο χωρικός μας συνείδησι τών συνθηκών και άναγκών της ζωής του. Νά τόν διαφωτίσουμε πάνω στα προβλήματα και στην προσπάθεια του Κράτους της 4ης Αυγούστου που κατευθύνεται στο να τόν άπολυτρώσιν από ήθική και κοινωνική σκλαβιά και να τόν άνεβάσιν σε κύριο στοιχείο δημιουργίας του Νέου 'Ελληνικού Πολιτισμού.

5) Νά φροντίσουμε ν' άποσπασθώ από την άμάθεια, τις δεισιδαιμονίες, την έλνοσσία, την δυσεντερία και τη φτώχεια, ακολουθώντας άπόλυτα τόν 'Αρχηγό στα διδάγματά του.

6) Νά βοηθήσουμε τό χωρικό μας για να ριζώσιν στη γη του να κατανικήσιν αντίξοες φυσικές συνθήκες και να γίνην κυρίαρχος του έαυτού του, μεταμορφώνοντάς τον σε παράγοντα ευημερίας, προόδου και πολιτισμού, όπως τόν όνειρεύεται ο 'Αρχηγός μας και

7) Με την έπαφή μας με την νεολαία του χωριού να διαπαιδαγωγήσουμε αυτή πάνω στα συνθήματα του 'Αρχηγού, σε τρόπο ώστε πρώτα μόν να ξεσυνήθισιν από την ιδέα πως τό έπάγγελμα του καλλιεργητού της γης είναι για δούλους και ειλώτες και δεύτερο τό αντίθετο, πως πρέπει να νοιώσιν ότι τούτο είναι έξ' ίσου, άν όχι και περισσότερο έντιμο και πιότερο σημαντικό από άλλα παρασιτικά άστικά επαγγέλματα. Ακόμη πως ή νεολαία του χωριού έχει υποχρέωσι ν' άγαπή τη γη και πως ή φοίτησι στη μέση εκπαίδευσι όχι μονάχα δεν πρέπει να την άποτραβά από τη γη — όπου υπάρχει έδαφος — και δεν την έμποδίζει από τό να άκολουθή τό ζευγάρι και να γονιμοποιή τό χωράφι, αλλά τό αντίθετο, την δυναμώνει στην παραγωγική της προσπάθεια, αφού ή παιδεία άποτελεί παράγοντα κοινωνικής προαγωγής.

Έτσι σάν άγωνιστούμε θα είμαστε συνεπείς στο πρόσταγμα του 'Αρχηγού και θα δημιουργήσουμε πράγματι πλάι προς τις ύλικές προϋποθέσεις και κατάλληλη άτμόσφαιρα πρόσφορη για τό άνέβασμα της αγροτικής τάξης σε σημείο να δημιουργήσιν κάτω από τη δική της άγωνιστική προσπάθεια τις προϋποθέσεις της δημιουργίας του νέου 'Ελληνικού πολιτισμού. Τό σύνθημα που όπήρχε πρό της 4ης Αυγούστου «Διάλυσι και έγκατάλειψι του χωριού», άς τό μεταβάλουμε έμεις τα μέλη της Ε. Ο. Ν. σε σύνθημα «Έπιστροφή στο χωριό», προσπάθεια για την οικονομική, πνευματική και ψυχική ανάπτυξη του χωριού και δι' αυτού δημιουργία του Γ' 'Ελληνικού Πολιτισμού.

Έτσι σάν άγωνιστούμε θα είμαστε άντάξια μέλη της 'Εθνικής 'Οργανώσεως της Νεολαίας, και συνεπείς προς τόν όρκο που δώσαμε και την υπόσχεσι προς τόν 'Αρχηγό, ο όποιος μάς άγκάλιασε στοργικά και φροντίζει για την εξασφάλισι σε μās ενός καλλιτέρου μέλλοντος.

Γεώργιος Δ. Μυλωνάς

Διευθυντής της 'Ιδεολογικής Διαφωτίσεως της Κεντρικής Διοικήσεως Ε. Ο. Ν.

Η 'Ελλάς είναι έπιστρατευμένη... Ο άλκιμος πληθυσμός της έχει ντυθώ στο χακί, κι' ή χιλιόβασανισμένη Λάρισσα άπειλεί αυτή τη φορά τη Μελόυνα...

Η Θεσσαλική πρωτεύουσα με τις 10 περίπου χιλιάδες τών κατοίκων της βουίζει από κίνησι... Κάθε λίγο, στο σιδηροδρομικό σταθμό της από τόν Πειραιά κι' από τό Βόλο καταφθάνουν άμαξοστοιχίες γεμάτες στρατό... Η ήσυχη πόλις έχει κατακλυσθώ από κόσμο!... Στρατός, μεταγωγικά, κανόνια, συνεργεία και νοσοκομεία του 'Ερυθρού Σταυρού, όλων σχεδόν τών Κρατών της Εύρώπης, δημοσιογράφοι ξένοι και έγχωριοι σιτίζονται—αυτή είναι ή κυριολεξία—στη Λάρισσα...

Τά ξενοδοχεία είχαν καταληφθώ... Δεν μένει ούτε γωνιά για να σταθώ κανείς. Τά σχολεία, οι εκκλησίες, οι άποθήκες είχαν κι' αυτές έπιταχθώ. Τά καφενεεία τό ίδιο... Παντού, όπου και να κυττάς, άς δής όλο αυτό τόν κόσμο να συνωθώται «πατείς με πατώ σε» για να βρής έπί τέλους ένα μέρος για να καθίσω...

Ο Διάδοχος με τό έπιτελείό του — άρχιστράτηγος του στρατού Θεσσαλονίκης — έχει κι' όλας έγκατασταθώ πρόχειρα εις τη Γεωργική σχολή της Λαρίσης, αλλά πάντοτε ύπ' άτμόν!... Όλα είναι έτοιμα προς δράσιν...

Μά ο πόλεμος δεν έχει κηρυχθώ άκόμη... Οι σχέσεις με την Τουρκία δεν διεκόπησαν, μά κανέναν δεν πιστεύει πιά πως ο πόλεμος δεν είναι έπί θύραις...

Κανείς δεν πιστεύει στίς πληροφορίες πως είναι δυνατόν να άποσπασθώ ή σύρραξι, ούτε και κανείς εύχεται τέτοιο πράγμα. Όλοι θέλουν την δράσιν. Και ίδου οι πρώτες ένδείξεις ότι δεν έχουν κάμει λάθος!...

Την 4ην 'Οκτωβρίου ο Διάδοχος μεταφέρει τό στρατηγείον του εις τό Τύρναβον.

...Και την νύκτα της 4ης προς την 5ην 'Οκτωβρίου διαδίδεται ευρύτατα ή μοιραία είδησις:

Ο πόλεμος έκηρύχθη...

Εις τα στρατόπεδα ο ένοπλος λαός, εις τας πόλεις και τα χωρία μη έπιστρατευθέντες πολίται και τα γυναικόπαιδα υποδέχονται την είδησιν με άλαλαγμούς...

Η χαρά είναι εις όλων τα πρόσωπα ζωγραφισμένη... Η Λάρισσα που έδεινοπάθησε στίς προηγούμενες τουρκικές εισβολές, δεν φοβάται τη φορά αυτή επανάληψι τών ιδίων παθημάτων. Πιστεύουν όλοι στη νίκη και γι' αυτό δεν λαμβάνεται κανένα μέτρο.

Στα στρατόπεδα οι στρατιώται πληροφροούνται την είδησι με άγαλλιασι και την έκδηλώνουν με τις ζητωκραυγές:

— Ζήτω ο Βασιλεύς. Ζήτω ο Διάδοχος.

Κι' έπειτα όλοι μαζί άκούνε την ήμερησία διαταγή τό Διαδόχου και κατόπιν προσεύχονται...

Και χωρίς να τους τό ζητήσιν κανείς άπάνω στην προσευχή τους όρκίζονται μόνοι τους:

— Τη νίκη ή τό θάνατο!

Η Έλληνική Έξόρμησις Του 1912

Και προχωρούν κατόπιν προς τα σύνορα...

Η Μελόυνα δεν είναι πλέον άπειλητική!... Μολοντί τα έλληνικά φυλάκια εύρίσκονται έπί πεδιάδος και τα τουρκικά εις λοφίσκους 400 και πλέον μέτρων ύψηλότερα τών τουρκικών, ουδείς διατάζει και πολύ περισσότερον οί στρατιώται μας. Ο άντικειμενικός τους σκοπός είναι να καταλάβουν τα φυλάκια αυτά!...

Έτσι την 5ην πρωϊνήν της 5 'Οκτωβρίου τα πρώτα τμήματα του έλληνικού στρατού όρμωσι από ξε σημείων τών συνόρων, τα διασπούν και με μικράν άντίστασιν τών τουρκικών φρουρών καταλαμβάνουν τα φυλάκια...

Οί υπερασπιστά των άλλων φονεύονται ή τραυματίζονται και άλλοι συλλαμβάνονται αιχμάλωτοι υπό του έλληνικού στρατού. Έπί τών φυλακίων που έκυμάτιζαν ή έρυθρά ήμισέλλνος κυματίζει τώρα υπερήφανα ή γαλανόλευκος... Και ο στρατός προχωρεί...

Την έσπέραν της ίδιης ημέρας τα στρατεύματα έχουν φθάσει εις την Τσαρίτσαναν, εις Σκόμπα, εις Δομένικον, εις Βλαχόγιαννι, εις Δασμάσιον, εις Περτόρι, εις Τσοούκα και Ψηλορράχην...

Η 'Ελασσών, όπου προμηνύεται ή άντίστασις τών έχθρου, άπειλείται από τόν έλληνικόν στρατόν!... Και την επομένην ή πρώτη νίκη της 'Ελασσώνος... Μιά ήμερα ήρκεσε διά τώσας έπιτυχίας... Και δεν θα παρέλθουν ή μέραι πολλά που ο στρατός μας μ' άκάθεκτον όρμην θα γράψη τούς μεγαλειώδεις θριάμβους του... Φθάνει μέχρι Θεσσαλονίκης...

Έν τω μεταξύ ο στρατός της 'Αρτας ειχεν έξορμησει... Τό περίφημο «Γεφύρι της 'Αρτας» με του 'Αράχθου την γραμμήν άποτελούσε την Ελληνο τουρκικήν μεθόριον...

Την ίδια ώρα που ο στρατός της Θεσσαλίας όρμωσε προς την 'Ελασσώνα, ο έλληνικός στρατός 'Ηπειρου προχωρούσε έπί του γεφυριού της 'Αρτας, έκτοπίζοντας τούς Τούρκους πέραν του 'Αράχθου...

Την 5 'Οκτωβρίου ο έλληνικός στόλος υπό τας εύχας του Βασιλέως και με τόν Ναύαρχον Κουντουριώτην έπί κεφαλής έξωρούσε διά να συνεχίση τα κατορθώματα του Μιαούλη και του Κανάρη... Και ταυτόχρονα με την εισβολή του έλληνικού στρατού εις τό έχθρικό έδαφος δύο έλληνικά κανονιοφόροι έξεβίβαν τα στενά της Πρεβέζης και ένα έχθρικό πολεμικό πηγρες στρατού ήχημαλωτίζετο όλίγον έξωθι της Σμύρνης...

Ο έλληνικός στρατός και ο στόλος έκαμνον τά έγκαίνια τών θριάμβων τών.

Ητο περίπου μεσημέρια της 5 'Οκτωβρίου, όταν εις την γέφυραν της Λαρίσης πλήρη πολιτών, που άνέμενον είδήσεις από τό μέτωπον, έπλησίαζε μιά έξαρθρωμένη σχεδόν ταχυδρομική άμαξα συρομένη υπό δύο ίσχνων και «γηρασμένων αλόγων»...

Έπί της θέσεως του άμαξηλάτου εύρίσκετο ένας καναπές, μάλλον πολυτελής, έπί δε της άμάξης έκυμάτιζον δεμέναι δύο τουρκικά σημαία...

Έπί της άμάξης επέβαινον τέσσαρες γνωστοί εις την κοινωνίαν της Λαρίσης, δεδομένου ότι έπί κεφαλής αυτών ήσαν ο έφέτης Τιμολέων 'Αμπελάς και ο δημοσιογράφος Σπανδωνής.

Περί τίνος άράγε έπρόκειτο;

Απλούστατα:

Είχον άκολουθήσει οι τέσσαρες αυτοί πολίται τόν προελαύνοντα στρατόν και έφθασαν εις τό τουρκικόν φυλάκιον παρά τό Μπουγάζι, που ήτο γνωστόν ως φυλάκιον του Σιδεροπαλουκιού...

Εκεί εισελθόντες έλαβον τα πρώτα λάφυρα...

Δύο τουρκικά σημαία, ένα καναπέ του Τούρκου διοικητού της φρουράς, δύο φέσια, δύο κοράνια και πληθος έπισκεπτηρίων τών Τούρκων στρατιωτών...

Και έκτοτε αί σημαία εύρίσκονται εις τό 'Εθνολογικόν Μουσείον...

Ήσαν τό πρώτον λάφυρο του πολέμου...

Αγγ. Μετ.

ପ୍ରସଂ : M. AN.

[Σ' ἕνα ὄροπέδιο τῆς Καππαδοκίας, μιά νύχτα, οἱ Σαρακηνοὶ καταβάρσαν ἀπὸ πατήσων τὸν πύργου τοῦ ἀκρίτα Ἰωάννου Κομιτᾶ, τὰ σκοτώνουν τὸν πυργωδεσπότη καὶ τὰ σκλαβεύουν τὴ γυναικὰ τοῦ καὶ τὸν πρῶτό του γυιό. Τὸν μικρότερο, τὸν Γρηγόρη, δυὸ χρονῶν τότε, τὸν σώζει ὁ οἰκονόμος τοῦ πύργου, ὁ Ἀθανάσιος, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἑνῶς περιπέτειες καταφεύγει μαζί του σ' ἕνα μοναστήρι, στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ μένουν δέκα ὀλόκληρα χρονία. Οἱ καλὸν ἄνθρωποι τοῦ παιδιῆ μὲ πολλὰ φροντίδα· κάποιος μάλαστα ἀπ' αὐτοῦς, πεῖ ἦταν παλιρὸς ἀξιωματικὸς τὸν βασιλικὸν πλωτῶνα, ὁ πᾶτερ Ἐυτύχιος, γίνεται γιὰ τὸν Γρηγόρη, τὸ μικρὸ ἀκριτόπουλο, πολῦτιμος δάσκαλος. Μορφωμένος καὶ μὲ ἀντίληψιν πλατεία καθὼς εἶναι, κατατοπιεὶς τὸ μαθητὴ τοῦ στὴ ζωὴ καὶ δίνει καταβῆναι στὴν ὁρηκτικὴ τοῦ φύσει τέτοια, πού νὰ τὸν κἀν ἀργότερα τίμιον πολίτην, γενναῖον στρατιώτην, ἀξίον διδάσχο τοῦ πατέρα του. Ὁ Γρηγόρης ἔγινε πᾶς δόδεκα χρονῶν. Ἐχεῖ ἀνάγκη ἀπὸ χαρὰ, ἐλευθερία καὶ κίνησι. Τὸ πληκτικὸν, μονότονον περιβάλλον τοῦ μοναστηρίου τὸν στενοχωρεῖ. Πεισματῶμενος ἀπὸ ἕνα ἀσημένιον περιστάτικον, ἀποφασιζει νὰ φύγῃ κρυφὰ τὸ ἴδιον ὅμως βράδι πού εἶχε σκοπὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, γίνεται ξαφνικὰ ἐπιβουλή Σαρακηνῶν. Ὁ πᾶτερ Ἐυτύχιος, ὁ παλαιὸς τοῦ Βυζαντινοῦ Ναυτικοῦ ὁ δρῶν γυνάων τὴν ἀμυνα καὶ καταβῆναι τ' ἀποκρούσῃ τοὺς περσιεῖς· ὁ Γρηγόρης σ' ἄλλ' τὴν διδρκαία τῆς μάχης στέκει στὸ πλάι τοῦ δασκάλου του καὶ δείχνει ἀξέπαιστη γενναϊότητα. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπείσοδιον αὐτὸ καὶ ἐπειθεῖ εἶναι πιθανόν νὰ ἴνουν καὶ ἄλλες ἐπιδρομές, ὁ Ἀθανάσιος μὲ τὸ ἀκριτόπουλο, γὰρ περισσότερη ἀσφάλεια, ἐρχονται στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ νοικιάζουσι μιὰ κάμαρα στὸ σπίτι μιᾶς καλῆς γυναικας, τῆς κυρᾶ - Σταύραινας, στὴ συνοικία τοῦ Ἀλ. Δημητρίου. Ἐδῶ ὁ Γρηγόρης πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ ἀνῶτερες σπουδές. Στὸ μεταξύ γίνεται γνωστὸ τὸ περιστάτικὸν τῆς ἐπιδρομῆς καὶ ὁλοι μιλοῦν στὴ Θεσσαλονικὴ γιὰ τὸν Γρηγόρη. Ἐστὶ ἕνα πρῶτὸν ὁ Πρωτοσπαθάρης Γρηγοράς ἔστειλε καὶ τὸν γνωρίσῃ καὶ αὐτὸν καὶ ὁ γυιὸς του, πού ἦταν συνομηλικὸς τοῦ Γρηγόρη. Πρὶν πᾶν γὰρ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρχόντην· ὁ Γρηγοράς, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν κυρᾶ Σταύραινα, πηγαίνει στοὺς δρόμους τὸν ἐμβῶλιν γιὰ ν' ἀγοράσῃ ὅ, τι χρειάζεσθαι καὶ ἔτσι νὰ παρουσιάσῃ ὥπως ταίριαζει στὴν κοινωνικὴν του τάξει.

Στὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Πρωτοσπαθήρη κύρ Γρηγορά, ὁ Γρηγόρης ἐκτός ἀπὸ τὸν Δημήτριον, τὸν υἱὸ τοῦ Πρωτοσπαθήρη, γνωρίσῃ καὶ τὸν Μιχαὴλ Χρυσοβέρην, τὸν ἀντιπῶν τοῦ Ἀνάγεστος· τὰ τρία αὐτὰ ἀρχοντοπούλα δένεται φίλια στενὴ μ' ἄλλο πού ἔχουν διαφορὰς στὸ χαρακτῆρα καὶ τοὺς τρόπους. Ὁ Δημήτριος ἦταν δυνατὸς καὶ ἔξυπνος. Ὁ τι ἔκανε εἶχε ἰδιαίτερη χάρι. Τὸ κορμὶ τοῦ ἔκανε μυσλὸν τοῦ θαρρεῖς ὁπακούσαν μὲ προθυμία ὅ, τι τοὺς ζητοῦσε, ἀὰ δοῦλοι πού σὲ κυτᾶνουν τίς προστάγεις σου. Προικισμένους ἔστι ἀπὸ τῆς φύσεως, δὲν εἶχε νιώσει ποτὲ τὴν ἀνάγκη τῆς σκληρῆς προστάθειας πού ὄργανωνε τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζεῖει κάτω ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν. Εἶχε μιὰ ἐξνοιασὰ χαρακτηριστικὴν, γιὰτι δὲλ στὴ ζωὴ τοῦ ἦρταν βολικά καὶ τὰ νόμιζε εὐκόλῃ.

Ὁ πατέρας του σκεπτόταν γι' αὐτόν: Ἄν ἡ τύχῃ τοῦ σταθῇ βολικὴ ὥς τὸ τέλος πᾶει καλὰ, εἰδμεῖ μιὰ μονάχα στιγμή μπορεῖ νὰ καταστρεφῇ τὸ στάδιόν του.

Ὁ Μιχαήλ, πού ἦταν γινός τῆς ἀδερφῆς τοῦ Πρωτοσπαθάρη, εἶχε σοδιασμένα στο χαρκτηρά του δυο πράγματα: τὴν ἀρχοντικὴ ἔπαρσι καὶ ξενοιασιά τῆς μητέρας του καὶ τὴν πονηριά, τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν

καχυποψία του πατέρα του που ήταν πραγματευτής και αναδείχθηκε από άλλος καμνηλιέρης σε πλουσιώτατο κτηματία. Τα δύο αυτά αίματα που σμίξαν στο Μιχαήλ θάρσεις, με κανένα τρόπο δεν ήθελαν να φιλιώσουν και ν' ανακαταθώδουν, μα στέκανε έξωχωρα το καθένα, σαν το νερό με το λάδι, να πούμε, κι' έτσι φανερώνονταν κιόλας, σε τρόπο που σου έκανε κάποτε κωμική εντύπωση, μία τέτοια αντίθεση να τη συναντάς στο ίδιο πρόσωπο. Είχε μια κοροϊευτική διάθεση για όλα. Τα τρία αγόρια, ο Δημήτρης Γρηγοράς, ο Μιχαήλ Χρυσόεργης και ο Γρηγόριος Κομίτας, έγιναν αγχώσιτοι σιγά - σιγά.

Τὰ νεῖατα παραινούν τοὺς ἀνθρώπους σὲ δνειροπόλῃ καὶ ἡ φίλις σὲ ἐκμυστηρεύσεις. Ἐταὶ ὅρες δόλοκρητες στὸν κῆπο τοῦ Προτοπαθάρη, κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πλάτανο, σχεδίαζαν τὸ μέλλον τους. Ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Δημήτρης θὰ γίνονταν στρατιωτικοί. Ὁ πρῶτος γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ νὰ χτήσῃ τὸ χαλασμένο πύργιο τους πάλι στ' ἀκριτικά βουνὰ τῆς Καππαδοκίας, ὁ δεύτερος ἔτσι ἀπὸ οἰκογενειακὴ παράδοσι. Ὁ Μιχαὴλ ὀνειρεύεσταν ταξιδία μακρινὰ καὶ θάλασσες καὶ στεριές ἀγνώστες, βαρρῆς πῶς ἡ κοσμογραφιμένη ψυχὴ τοῦ πατέρα του ζοῦσε μέσα σ' αὐτὸν ἀκόμα καὶ θυμῶνταν καὶ νοσταλγοῦσε. Στὸ μεταξὺ καὶ οἱ τρεῖς ἐξακολουθοῦν τὴν σπουδὴς τους.

«Ὁ περίοδος τούτης τῆς φιλίας τους ὑπῆρξε καὶ γιὰ τους τρεῖς γόνιμος. Ὁ ἕνας συμπλήρωνε καὶ διώρθωνε τὸν ἄλλο καὶ ὅλοι μαζί κάθε φορά τραβούσαν πρὸς τὸ καλλίτερο καὶ ἀποκοτούσαν ἐκείνο πῶς λέμε κοινωνικὴ πείρα καὶ πῶς χωρὶς αὐτὸ κανεῖς, ὅση ἱκανότητα κι' ἂν ἔχῃ, λένε μπορεῖ νὰ προκοφί. Καὶ τὸ καταλόφεισαν αὐτὸ τόσο καλὰ κι' εἶχαν τέτοια ἀγάπη ὁ ἕνος γιὰ τὸν ἄλλο πὺν ἕνα βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἐκείνο πλάτανο ὀρκίζονται αἰώνια φιλία. «Θάναί τόσο δυνατὴ ἡ φιλία μας», λένε, «σάν τὴν ἀγάπην πῶς χρωστάμε στὸ θεό, τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Ἀυτοκράτορα».

Τίποτα δὲ θὰ τοὺς χωρίσῃ κ' ἦσαν, ἀλ-
θινα, τόσα πολλά, πὺν μπορούσαν νὰ τὸ κά-
μουν' γιὰτὶ στήν παραγμένη ἐκείνη ἐποχὴ τὸ
πᾶν ἦταν δυνατό, καὶ συχνὰ οἱ ἀντίθετοι
πολιτικὲς καὶ ῥητορικεὺς πεποιθήσεις χω-
ρίζαν ἔξω τοὺς ἀνθρώπους, πὺν συγγενεῖς,
φίλοι κ' ἀδέρφια ἀκόμα, ἔφταναν τὸ σπεί-
νι ν' ἀλλοηλοσκοποῦν. Τρία χρόνια περ-
νοῦν' τ' ἀγορία μεγαλώνουν καὶ μαζί καὶ
ἡ λαγδάρα τοῦ ἀνέρου. Εἶναι Ὀκτώθερος
τὸ 959. Παραμονὲς τῆς εὐροῦς τοῦ Ἁγίου
Δημητρίου, τοῦ πολιοῦχου τῆς Θεσσαλονί-
κης. Ἀπὸ ὅλων τὰ μέρη τοῦ κόμπου ἐρχόταν
πρὸςκυρίᾳ καὶ πρὸςμετὰς, γιὰτὶ, ὁ
πᾶς συνέβαινε πᾶς, ἐπὶ τοῦ πα-
ντοῦ μασέωναν πολλοὶ ἀνθρώποι στὸ
ἴδιο μέρος, γιγνόμεν καὶ παζάρ' ἐμπορικὸ.
Τῆς Θεσσαλονίκης μάλιστα τὸ παζάρ' ἦταν
ἐκαστοῦ σ' ἑνα τοῦ καὶ Δύο. Οἱ ἐξωνεῖς
ἐξὶ νύκτων τὸν ἄνθρωπον, οἱ ἐξὶ ἡμέρας

δὲν χωρῶντο τοὺς ξένους πὺ καταφάνοντο τὴν πολιτείαν. Ἀνάμεικτο τοὺς ξένους αὐτοὺς εἶναι ὁ Ἄλεων Φωκάς, ὁ Δομestικός τῆς Ἀνατολῆς, συνοδεύόμενος ἀπὸ ἑνὸς ψηλοῦ ξηρακιανοῦ καλὸν ἄνθρωπο καὶ μυστηριώδη. Τί θέλει ὁ Φωκάς τὴν Θεσσαλονικίαν καὶ γιὰ τί ἐβόησε ἀπρεϊδοπολίτῃ καὶ χωρὶς ἀκολούθῃ δὲν ἐξέρι κανεῖς. Ὁ ἐρχόμενος τοῦ Φωκά ὁμιᾷ ἀναστατώνει τοὺς τρεῖς μας φίλους, γιὰ τὸ Πρωτοσπαθάρης δὲν γνωρίζει, γιὰ τὴν μιὰ μέρα ποὺ συναντήθηκαν στὸ Ἐπαρχεῖο τὸν καλεῖ σὲ δείπνο καὶ γιὰ τὴν ἑλπίσιν ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ τὸν συναντήσουν, ν' ἀποκτήσουν τὴν εὐνοίαν τοῦ καὶ νὰ τὸν καθίσουν νὰ τοὺς πᾶρῃ στὴν ἀκολουθείαν του. Καθὼς μάλιστα ἔλεγαν, ἐτοιμαζόμενοι, ἔκειτο τὸν καιρὸ ἀπὸ τὸν ἀεσφρὸ τοῦ Φωκά, τὸ Νικηφόρο, ποὺ ἦταν Δομestικός τῆς Ἀνατολῆς, καὶ αὐτὸς ἀρχιστράτηγος, μεγάλη ἑκστρατεία, ἴσως στὴν Κρήτην, ἴσως στὴν Κιλικίαν. Τὸ πρῶμα τὸ κρατούσαν μυστικὸν σὴ βασιλεῦσάν, τὴν Κωνσταντινουπόλιν δηλαδὴ, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν οἱ Σαρακηνὶ νὰ προετοι-

μαστούν και να τους πετύχουν ξένοιαστους. Αυτό όμως ήταν πολύ δύσκολο γιατί οι Σαρκηλικοί είχαν παντού κατασκοπούς και μάθαιναν το κάθε τι. Προτού ᾶ τρεις μας φίλοι συναντήσουν το Δομείστικο Λέοντα Φωκά στο άρχοντικό του Πρωτοσπαθάριου, συνέβη

κάτι που από το ένα μέρος περιέπλεξε την κατάσταση, από το άλλο όμως τους εύκολυνε στο σχέδιά τους. Την παραμονή της εορτής του Αγίου Δημητρίου κατέφθασε στο σπίτι της κυρά Σταυραίνα, όπου καθώς ξερύμνε έμενε ο Γρηγόρης με τον 'Αθανάσιο, ένας νέος ως εκκοιπέντε χρονών. Ζήτησε να διη τη νοικοκυρά και από λόγο στο λόγο της φανερώσει πως είναι γιουός του άδερφου του. Τον άδερφο της αούτο, μωρό ακόμη, τον είχαν σκλαδώσει οι Σαρακηνίς σε μια φοδερή έπιδρομή που έκαμαν στη Θεσσαλονίκη το 905· κατόπιν όμως ύστερα από χρόνια να λυτρωθή, εγκαταστάθηκε στην Έφεσο και τώρα στείλει το γιού του στην πατρίδα να διη αν ζη κανείς από τους συγγενείς του ακόμη.

Συμβαίνει όμως κάτι περίεργο. 'Ο νέος αυτός έχει μία καταπληκτική διορίτητα. Επειδή τον λένε "διορίτης", τρένοια διορίστη, που σημαίνει τὸν βλέπει απευθείας. Εξάλλου, διάφορα περιστατικά ἀνεξήγητα κάνουν την ἀπορία αὐτῆ μεγαλειότερη. Λέει ψέματα ὁ νέος; Καὶ γιὰ ποὺ τὸν λόγο; Κι' ἐν πραγματικὰ ποὺ εἶναι ἀληθὺς τὴς καρᾶς Σταυριανὰς τότε πένδς εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ γιατί αὐτὴ ἡ κομάρξην διορίστη μετ' τοῦ γιου τὸ ἀκριτὰ Κομᾶ;.

Ο Έλληνας μπορεί περισσότερο από όλους να παράξενες υποτίμεις περνούν από το μυαλό του. Προσπαθεί να εξοικειωθεί τι συμβαίνει και θά το κατορθώνει ίσως τελικά αν την κρίσιμη ακρίβως στιγμή δεν έπεσε βαρεία άρρωστος από ημυπληγία. Αίτια της άρρώστειας του αυτής είναι το ότι ξαφνικά έπιασε από κάποιο καλόγερο πώς το μοναστήρι, που είχαν καταφύγει με το Γρηγόρη.

καταστροφή, ύστερα από μία καινούρια επίδραση των Σαρακηνών, πώς όλοι οι πατέρες σφάγησαν κι' ανάμεσα σ' αυτούς και ο αδερφός του ο ηγούμενος που άγαστουςε πάρα πολύ και που ήταν ο μοναδικός του υποστηρικτής γιατί του έστελνε χρήματα να συντηρήται μαζί με το Γρηγόρη στη Θεσσαλο-

τική. Τα πράγματα ύστερα από το περιστατικό αυτό παίρνουν καινούργια τροπή. Τι θα γίνει τώρα ο Γρηγόρης; Κι' αν ακόμα ο Λέων Φωκάς θελήσει να τον πάρει στην ακολουθία του, είναι σωστό να αφήσει έρημο και άρρωστο τον 'Αθανάσιο στη Θεσσαλονίκη; 'Οχι βέβαια. Ούτε κ' αν το σκέπτεται τέτοιο πράγμα. Πρέπει λοιπόν ν' αφήσει κατά μέρος τα μεγάλα όνειρα; 'Οχι βέβαια. 'Αλλά τουλάχιστον για τώρα το χρέος του είναι κοντά στο γέρο υπέρηχο του τον έωσσε όταν οι έγχροϊ έκαψαν τον πύργο του πατέρα του. Οι φίλοι του όμως σκέπτονται διαφορετικά. Θ' αναλάβουν αυτοί, που είναι και οι δύο πλουσιώτατοι, να περιβάλλουν τον 'Αθανάσιο στην άρρώστειά του για να μείνει ανοιχτός ο δρόμος στο Γρηγόρη. Θ' ατ δεχθί όμως αυτό ο Γρηγόρης; Αυτό το ερώτημα γεννάται και γι' αυτό συζητούν ένα βράδυ που γυρίζουν από το σπίτι της κρύς Σταυραϊνας στο άρχοντικό του Πρωτοσπαθάρη. Πρέπει γρήγορα όμως να γίνει ό,τι γίνει γιατί ύστερα από δύο μέρες ο Λέων Φωκάς θ' αδεινήσει στο σπίτι του Πρωτοσπαθάρη Γρηγόρα κι' είναι ή μοναδική εύκαιρη που έχουν να τον γνωρίσουν. 'Ο καιρός είναι για βροχή... σκοτάδι όλόγυρα κι' από καιρό σε καιρό αστραφένει. Ξαφνικά στ' λαμπή μιάς αστραπής ο Δημήτρης διακρίνει έξω από την πόρτα της κρύς Σταυραϊνας έναν άνθρωπο τυλιγμένο σε βαρύ έπιβατάρι, παλτό όπως θα λέγαμε σήμερα, να προχωρήι τοίχο - τοίχο και χωρίς να κρατά φώς. Αυτό, το ν' ήμ κρατάει δηλαδή φώς τη νύχτα ένας διαβάτης, ήταν ύποπτο, γιατί μονάχα ο κλέφτης, οι κατάσκοποι και γενικά οι ύποπτοι πήγαιναν έτσι θέλοντας να κρύψουν στο σκοτάδι του δρόμου την παρουσία τους. . .].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πραγματικά, ύστερα από λίγο, μέσα σε μια χρυσογάλαξη λάμψη, ξεχώρισαν ο συννεφιασμένος ουρανός, ο στενός δρόμος με τ' άψηλα λιακωτά πών άρχοντικών, τὰ ταβλιωτά με τὰ καφασωτά παρόθυρα και οί φουντω-

μένες δεντροκορφές που ξεπερνούσαν
τους μαντρότοιχους τών περιβολιδιών...
Μιά στιγμή μονάχα, σ' ένα ανοιγό-
κλεισμα ματιού.

— Τὸν εἶδες; ρώτησε ὁ Δημήτρης.

—Ο άγνωστος στεκόταν τώρα έξω από την κλεισμένη πόρτα της κυρά Σταύραινας.

Χωρίς ν' απαντήσει ο Μιχαήλ χύθηκε κατά καεί. 'Ο Δημήτρης εύρισκε πώς μιὰ τέτοια ἐνέργεια στο σκοτεινὸ κι' ἔρημο δρόμο δὲν ἦταν καθόλου φρόνιμη... Ποιὸς ξέρει τί ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; "Αν μπορούσε μάλιστα νὰ ἐμπόδιζε τὸ θερμόαιμο ξάδερφό του θὰ τῷκανε. Μὰ μιὰ φορά, ποὺ τοῦτο δὲν ἦταν πιά μπορετό, τὸν ἀκολουθῆσε χωρὶς νὰ διστάση, τρέχοντας πίσω του...

Ὁ Μιχαὴλ σήκωσε τὸ φανάρι τοῦ
μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου.

— Ποιός είσαι; του είπε με δυνατή φωνή... Μά εσύτος ξένωισε ένα τέτοιο δυνατό ξάφνιασμα που ξμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Δίχως άλλο είναι ο ἀνησιός της κυρά Σταύραινας» σκέφτηκε. Τοῦ εἶχαν πῇ πῶς ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸ Γρηγόρη... Κι' ἀλήθεια τί φοβερὴ ὁμοιότης !

Γύρισε καὶ κοίταξε τὸν ξάδερφό του.
Φαινόταν κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ξαφνιασμέ-
νος.

Ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε βλέπον-
τας πῶς εἶχε νὰ κάνει μὲ δυὸ παιδιά,
μ' ὅλο τοῦ στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνταξαν
σὺν ἄντρες ξετελεσμένοι. Ἔβαλε λοι-
πὸν τὸ χέρι στὴν καρδιά κι' ἀποκρί-
θηκε μὲ πολλὰ εὐγένεια, ποὺ εἶχε
κάτι τὸ προσποιητό, σὰ νὰ κορόιδευε.

— Μὲ συμπαθᾶτε πού οἶς ἔκανα ν' ἀνησυχῆσετε. Εἶμαι ἕνας ξένος... Πλα- νήθηκα ἀνάμεσα στοὺς δρόμους τῆς πολιτείας σας, σὰν χωριάτης πού εἶ- μαι, καὶ γυρνῶ κάπως πᾶρῶρα στὸ σπιτικό μου. "Αν ὁ μεγαλοδύναμος μάλιστα δὲ μὲ βοηθοῦσε μὲ τίς ἀστρα- πές του, θαρρῶ πῶς θὰ γύριζα ὡς τὰ ξημερώματα τοῦ κάκου... Καὶ σάμπως μπορεῖ κανεὶς νὰ βαστάξῃ φῶς μέσα σὲ τούτη τὴν ἀνεμοζάλη.

Μεσολάβησε μικρή σιωπή... Ύστερα
ο ξένος, με τὸν ἴδιο πάντα τρόπο, ξα-
ναεῖπε:

— Στά χωριά μας οι άρχοντες είναι άγιοι! χτυπάνε τούς ύποτακτικούς καί βλαστημούν.... Μά έδώ, στίς μεγάλες πολιτείες... πώς μπορώ νά τό ξεχάσω ποτές; Δυό άρχοντόπουλα μόλις είδαν έναν ξένο, έναν ταπεινό νά πλανιέται χωρίς φώδ στά σκοτεινά, έτρεξαν νά τόν βοηθήσουν!

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε εἰς μίαν πόλιν ὀνομαζομένην Ναϊν. Καὶ μαζί με αὐτὸν ἐπήγαιναν καὶ ἄρκετοι ἀπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ καὶ πολλοῦ λαοῦ. Μόλις δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως, εἶδε νὰ φέρεται ὁπως ταφὴ ὁ ἀποθανόντων υἱὸς μιᾶς μητέρας καὶ ἦταν χήρα καὶ μαζί ἀκολουθοῦσε κόσμος ἀρκετός. Ὅταν ὁ Κύριος τὴν εἶδε τὴν ἐλυπήθη πολὺ καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν: Μὴν κλαῖς. Καὶ ἀφοῦ ἐπλησία-

Τ ῶ καιρῷ ἐκέλευε ἐπερωθεῖτο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν κατωμένην Ναὺν καὶ συναγαγεῖν εὐόνους αὐτῷ ἰασητάς αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολλός. Ὡς δὲ ἤγγισεν τὴν πόλιν, ἰσχυρώως καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τέβνηκος υἱὸς μονογενής τῆς μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανός ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτήν ὁ Κύριος ἐπαλαγγχίσθη ἐπ' αὐτὴ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μή κλαίε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σoroῦ, ὅι δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκοε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεβάρησεν ὁ νεκρός καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδοκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλάσθαι δὲ ἦν φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφητίαν μέγας ἐγγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ οὗτις ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαόν αὐτοῦ.

[illegible]

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου μᾶς διδάσκει, μὲ τὸ μεγάλο θαῦμα πού μᾶς ἐξίστορεί τὸ Εὐαγγέλι-σθης Λουκάς, περὶ τῆς ἀνάστασως τῶν νεκρῶν. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ βλέπομεν τὴν μεγίστην δύναμιν πού εἶ-χεν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον πού ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας ἐκινδύνευε νὰ ἀπολεσθῇ. Ἐπαναφέρει τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς χάριτος εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν παραδίδει εἰς τὴν ὀδυρομένην μητέρα του.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα μᾶς ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀπεριόριστον δύναμιν τοῦ Θεανθρώπου, πού τὴν μεγίστην φιλανθρω-πῖαν του. Ἡ δύναμις ὅπως καὶ νεκροὺς ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὁποῖ-αν δύναμιν μετέδωκε καὶ εἰς τοὺς ἀν-ταξίους του μαθητάς, μᾶς πείθει ὅτι πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν εἰς τὴν μέλλου-σαν ἀνάστασίν μας, τὴν ὅποιαν αὐ-τὸς μᾶς ὑπεσχέθη καὶ ἡ ὁποία εἰς τὸ Σύμβολον τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας ἀναγράφεται: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Γνωρίζουμε βέβαια ότι εις τὸν παντοδύναμον Θεὸν μας τίποτε δὲν εἶναι δύσκολον καὶ ἀκατόρθωτον. Ἐκεῖνος ποὺ ἐδημιούργησε τὰ πάντα καὶ ἔδωκε τὴν ζωὴν εἰς ὅλα τὰ ὄντα τῆς φύσεως βέβαια δύναται νὰ ἀφαιρῇ καὶ νὰ ξαναδίδῃ αὐτὴν εἰς αὐτά. Εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ.

Τὸ τελειότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ εἶναι βέβαια ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἀρὰ γὰρ ὁ Θεὸς ἔπλασε αὐτὸν διὰ τὴν ζήσιν ὀλίγα χρόνια ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔπειτα διὰ πάντας τὰ ἐξαφανισθῆ; Εἶναι δυνατόν να μὴ ἀναστήσῃ καὶ πάλιν τὰ σώματά μας; Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται μέσα του ἕνα ζωηρὸν πόθον πρὸς τὴν ζωὴν καὶ δι' αὐτὸ εἰς πάντα κίνδυνον αὐτῆς ἀμύνεται μὲ ὅλην τὴν δύναμιν. Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπερίοριστον ἀγάπην πρὸς πάντα τὰ κτίσματα του καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν

ἄνθρωπον, εἶναι δυνατόν νά ἀρνηθῇ καί νά μὴ θέλῃ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ πόθου μας; Ἀλλὰ καὶ ἐκτός αὐτοῦ. Ἡ ἅγια μας θρησκεία μᾶς διδάσκει ὅτι μίαν ἡμέραν θά δώσωμεν λόγον τῶν πράξεων μας ἐνώπιόν του. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νά δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του ὁ ἄνθρωπος δίχως νά γίνη ἡ ἀνάστασις τοῦ σώματός του; Θά ὑπάρχῃ βέβαια ἡ ψυχὴ του ποὺ ζῇ αἰώνια. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι κατὰ τὴν ἐπιγειὸν ζωὴν ὅτι, κ' ἂν πράξῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ πρᾶττει μὲ τὴν συνεργασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ἐπομένως εἶναι δίκαιον καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ δώσουν λόγον ἐνώπιόν τοῦ ἐπουρανίου δικαστοῦ. Καὶ τὰ δύο συστατικά τοῦ ἀνθρώπου (ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα) εὐθύνονται ἐξ ἴσου ἐνώπιόν τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τὴν μὴ ἡμᾶς μείνῃ ὅμως καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι κάποτε οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀναστήθωμεν καὶ διὰ αὐτὸ διὰ τὸν Θεὸν εἶναι εὐκόλουν, δι' αὐτὰ καὶ ὁ μο- νογενὴς τοῦ Υἱοῦ ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον μαζὶ μετ' ἡν διδασκαλίαν του ἔκανε καὶ τὰ θαυμάτια του, ἔβριδε ἐκ νέου ζωὴν εἰς νεκροὺς διὰ τὴν πεισθῆ- ὦ ἄνθρωπος ὅτι τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν.

Ὅπως εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀπο-
θάνωμεν, ἔτσι πρέπει καὶ εἴμεθα βέ-
βαιοι καὶ ὅτι θὰ ἀναστήθωμεν. Ἐκεῖ-
νος ποῦ ἀνέστησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ
κατέκρινε τὸν θάνατον, θὰ μᾶς ἀνα-
στήσῃ διὰ μίαν νέαν καὶ αἰώνιον ζω-
ήν. Ἐχοντες αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν μας
λοιποὶν ὀφείλομεν καὶ μὴ νομίζωμεν τὸν
θάνατον ὡς κακὸν ἀνεπαρόρθωτον.
Ἄς μὴ μᾶς τρομάξῃ καὶ ἄς μὴ μᾶς
πιάνῃ ὁ φόβος εἰς τὴν ἐμφανίσει του.
Μόνον ἂς φροντίζωμεν καὶ κάμνωμεν
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἂς γίνωμεν
ἀντάξιμοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Τότε θὰ
πισθώδωμεν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δι' ἡ-
μᾶς ὑπόθεσις χαρᾶς καὶ ὄχι λύτης.
Ἄπειρα παραδείγματα ἔχομεν τοῦ
μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι
μὲ χαρὰν ἀντίκρουσαν τὸν θάνατον.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ Διεθνὴς Ἐκθεσίς τῆς Θεσσαλονίκης ἀνοίξε κι' ἐφέτος τὰς πύλας τῆς. Βέβαια θὰ ἦταν ὑπερβολικὸς κανεὶς ἂν ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ κρίσις τὴν ἀφῆκε ἀνεπηρέαστη. Γιατὶ πραγματικὰ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸν ἡ ἔκθεσις ὑστερεῖ καὶ στὸν πλοῦτον τῶν ἐκθεμάτων καὶ στὴν εὐρύτητα τῆς συμμετοχῆς καὶ στὴν ἀθρόα προσέλευσιν κόσμου. Ὁ ἐπισκέπτης θὰ ἰδῇ μὲ τὴν πρώτη ματιά ὅτι ἡ κρίσις πού μαστίζει σήμερον τὴν γηραιὰ ἡπειρὸ μας ἐπληθεῖ καὶ τὴν μοναδική μας ἔκθεσι...

Ἀλλὰ ξεπροβάλλει ἀπ' τὴν ὅλη αὐτὴ κατάστασι τῆς ἐκθέσεως κάτι ἄλλο πολὺ σοβαρὸν, πού ἐπιτρέπει νὰ ἐξαχθοῦν συμπεράσματα εὐόαινα, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ δυναμικότητα, τὴν Ἑλληνικὴ πρόδο, τὴν Ἑλληνικὴ ἀντοχὴ ἀπέναντι τῆς θύελλας πού ἐξερράγη στὴν Εὐρώπῃ....

Μὰ ἂς ἐκθέσωμε τὰς ἐντυπώσεις μας μὲ τὴ σειρά τους...

Κανένας δὲν θὰ κατηγοροῦσε τὴν Ἑλλάδα ἂν ἐματῶνε τὴν ἔκθεσιν τῆς. Ὁ πόλεμος εἶχεν ἐκτραγῆ καὶ ὁ λαὸς θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀδείψῃ νὰ τὸν ἀφήσουν ἀπερίσπαστο τὴ στιγμὴ αὐτῇ, νὰ ἐπιδοθῇ, ὑπὸ τὴν δυναμὶθλο πνοῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ—τοῦ κ. Γεωργίου Μεταξᾶ—στὸ ἔργο τῆς πάλης πρὸς τὰς διεθνεῖς δυσχερείας!... Κανένας, πολὺ περισσότερο, δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ λειτουργήσῃ κι' ἐφέτος ἡ ἔκθεσις....

Ἡ διέθυνσις ὁμοῦς τῆς ἐκθέσεως, ἐν γνῶσει τῶν ἐμποδίων, πού ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ὑπερακοντίσῃ, τὴν ὥρῳ νωστὴ. Κι' ἔτσι τὴν Κυριακὴ 24 Σεπτεμβρίου ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ οἱ Ὑπουργοί, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Μακεδονίας κ. Κυρίμης καὶ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολοῦδης ἐγκαινίωσαν ἐπισημῶς τὴν ἔκθεσιν.

Καὶ ὁ κόσμος ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τοὺς ἐκθέτας καὶ τὰ ἐκθέματα... Εἴπαμε πὼς ἡ ἔκθεσις δὲν παρουσίασε βέβαια τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν ἄλλων χρόνων!... Αὐτὸ ὅλοι τὸ ἀντελήφθησαν. Καὶ τὰ ξένα περίπτερα καὶ τὰ δικά μας ἦσαν πτωχότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ!... Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ σταθῇ μὲ ὑπερφάνεια μπροστὰ στὰ Ἑθνικὰ ἐκθέματα. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀτενίσῃ ἐκπληκτὸς τὰς προόδους τῆς Ἑλληνικῆς παραγωγῆς!... Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ χαρῇ!... Γιατί;

Μὰ εἶναι πάρα-πολλοὶ οἱ λόγοι!...

Βλέπει κανεὶς τὰς προόδους τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας! Βλέπει κανεὶς τὰς προόδους τῆς λαϊκῆς τέχνης, τὰς προόδους τῆς Ἑλλήν. βιοτεχνίας, τὰς τεραστίας προόδους τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς... Καὶ ἂν ἡ ἔκθεσις ἦταν ἐφέτος πὺ πτωχὴ, τὰ ἐκθέματά τῆς ἦσαν κατὰ ποιότητα, ἐν πολλοῖς, πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο!... Ἐκεῖνος πού ἐπισκέπτεται τὴν ἔκθεσιν κατὰ τὰ 14 αὐτὰ συναπτά χρόνια τῆς λειτουργίας τῆς, βλέπει πὼς ἀλματωδῶς ἐξελλίσσεται ἡ Ἑθνικὴ μας παραγωγή! Καὶ στὰ σημερινὰ ἐκθέ-

ματα θὰ ἰδῇ ἀσφαλῶς πὼς ἐφέτος ἡ Ἑλλάς ἔχει σημειώσει σημαντικὰ καὶ ἀξιολόγους ἐξελίξεις τόσο στὴν παραγωγή, ὅσο καὶ στὴν ὁργάνωσιν τῆς καταναλώσεως τῶν Ἑλληνικῶν προϊόντων, καὶ γενικώτερα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου...

Βέβαια στὸ σύντομο αὐτὸ σημείωμα εἶναι ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ παραλείψῃ λεπτομερεῖας καὶ νὰ περιορισθῇ σὲ γενικότητες. Μὰ θὰ ἦταν παράλειψις ἂν δὲν ἐσημείωνε τὴν ὁργάνωσιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ περιπτέρου, οἱ ἐκθέται τοῦ ὁποῦ ἐξήντησαν καθ' ὅλα τὴν καλαισθησίαν τους, τῆς Μακεδονικῆς βιομηχανίας, τοῦ Α. Σ. Ο., καὶ ὁλόκληρον τὸ «ἀτελειωτο» περίπτερον τῆς Ἑθνικῆς παραγωγῆς καὶ τὸ περίπτερον τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος.

Μέσα σ' αὐτὰ θὰ σημειώσῃ ὁ ἐπισκέπτης δύο παρατηρήσεις... Τὴν ἀνάπτυξιν τῆς λαϊκῆς τέχνης καὶ ἰδιαίτε-
ρας τῆς Κρητικῆς τέχνης τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῶν Χανίων, καὶ τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα πού εἶχε τὴν γεωργικὴ παραγωγή ἢ ὁργάνωσιν τῆς γεωργικῆς τάξεως ἀπὸ τὸν μεγάλο Ἀρχηγὸ μας!... Βλέπει τὰ γεωργικὰ προϊόντα νὰ παρουσιάζουν ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον βελτίωσιν. Ὅλες οἱ ποιότητες εἶναι καλλίτερες. Τὸ σιτάρι, τὰ δημητριακὰ γενικῶς, ὁ καπνὸς, ἡ σταφίδα, τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια, καὶ ὅλα γενικῶς τὰ γεωργικὰ προϊόντα ἔχουν ἐπάνω τους τὴ σφραγίδα τῆς ἐπιμελείας τοῦ γεωργοῦ πού τὰ καλλιεργεῖ καὶ βροντοφωνοῦν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γῆ μπορεῖ νὰ κάμῃ θαύματα ὅταν καλλιεργηθῇ μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ σύστημα.

Οἱ ἐπισκέπται τῆς ἐκθέσεως σταμάτησαν μὲ θαυμασμὸ ἐμπρὸς σὲ δύο ἄλλα περίπτερα!... Τὸ Κρατικὸ καὶ τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας!... Μὰ καὶ γιὰ τὰ δύο ἐπιθά-
λεται ἡ ἀφιέρωσις ἰδιαίτερου σημειώματος.

Καὶ ἀποδεικνύουν ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο:

Πὼς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ γιὰ τὴν Ἑθνικὴ αὐτάρκεια δὲν ἀποτελεῖ κενὸ λόγο! Πὼς πραγματικὰ ἡ Ἑλληνικὴ γῆ ὅταν τὴν καλλιεργήσωμε ἐντατικὰ μπορεῖ νὰ θρέψῃ ὄχι μόνον τὸ σημερινὸ πληθυσμὸ, ἀλλὰ δεκάδα ὁλόκληρον ἑκατομμυρίων!...

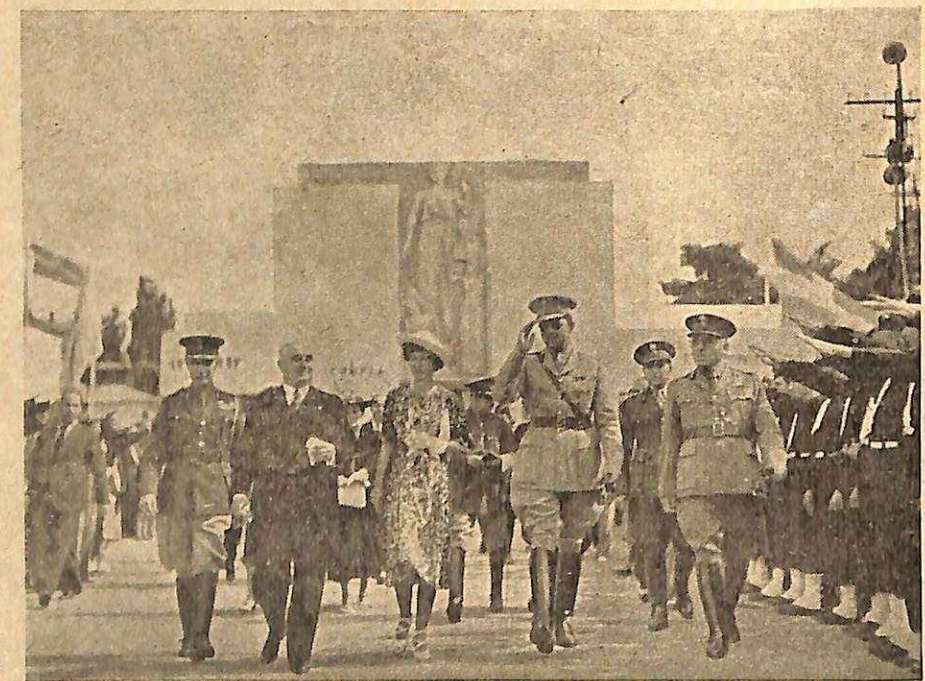
Ἐν συμπεράσματι, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἔκθεσις, συνκρινομένη πρὸς τὰς προηγουμένας, δὲν ἦτο ἐπιτυχής, αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια. Μὰ εἶναι ἀλήθεια ἀκόμη πὼς ἂν κανεὶς τὴν κρίνῃ ὄχι ἀπλῶς συγκρίνοντας τὴν μὲ τίς ἄλλες, ἀλλὰ λογαριάζοντας καὶ τίς διεθνεῖς συνθήκες, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς, δικαίως θὰ βροντοφωνήσῃ πὼς κι' ἐφέτος ἡ Διεθνὴς Ἐκθεσίς τῆς Θεσσαλονίκης ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν, μεγαλειότητα ἀσφαλῶς ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν...

Καὶ βέβαια, ἡ ἔκθεσις τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης εἶναι σήμερον μιὰ τρανὴ ἀπόδειξις πὼς ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ μεγάλη Δρὺς, πού οἱ θύελλες εἶναι δυνατὸν νὰ σιμῶν τοὺς κλάδους τῆς, μὰ οὔτε τὴν τρομάζουν οὔτε τὴν καταβάλλουν...

★

Οἱ ἐπισκέπται τῆς ἐκθέσεως σταμάτησαν μὲ θαυμασμὸ ἐμπρὸς σὲ δύο ἄλλα περίπτερα!... Τὸ Κρατικὸ καὶ τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας!... Μὰ καὶ γιὰ τὰ δύο ἐπιθά-
λεται ἡ ἀφιέρωσις ἰδιαίτερου σημειώματος.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος μετὰ τῆς Πριγκιπίσσης Φρειδερίκης ἐξερχόμενοι τῆς Ἐκθέσεως.

ΤΙΜΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Μιά φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ἦτανε στὴν Ἀθήνα ἕνας πλούσιος εὐπατρίδης πού τὸν ἔλεγαν Τίμων. Ἦτανε σοφός, εἶχεν ὑπηρετήσει τὴν πατρίδα του κατὰ τοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ ἀπέκτησε ἐκτίμησι, γίνεκε εὐγενὴς καὶ ζῶσε μὲ τὴν ἀγάπῃ τῶν συμπολιτῶν του.

Εἶχε φθάσει στὰ γεράματα του, ξεκουραζόντανε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους, ἀλλὰ τὸν ἐαυτὸν πού δὲν τὸν ἠσθάνετο εὐτυχισμένον. Τὸ γιατί, οὔτε καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἔξευρε.

Κάποτε πού ἀνέβηκε στὸν Ἱερὸ Βράχο νὰ προσφέρῃ θυσίεσιν στὴ Θεὰ Ἀθηνᾶ εἶδε κατάπληκτος τὴ θεὰ ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα τῆς καὶ νὰ τοῦ μιλάῃ:

—ὦ Τίμων, ἐμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου καταλάβαμε πὼς ἔχεις μεγάλη ψυχὴ γιὰ τὸ καλὸ πού ἔκαμες στὴ πόλιν μου καὶ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τοῦτο ἀποφασίσαμε νὰ σὲ ἀνταμείψωμε μὲ ὅτι δήποτε ἐπιθυμεῖς. Θέλεις ν' ἀποκτήσῃς ἀθάνατην ψυχὴ ὅπως κι' ἐμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου;

—Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Τίμων, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνω θνητός, μὲ τὴ διαφορά νὰ ξέρω σὲ ποῖο μέρος τῆς σφαίρας ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ εὐτυχία. Καὶ ἡ θεὰ τοῦ ἀπάντησε:

—Μέσα σ' ἕνα δάσος θὰ βρῇς τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας πού δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ. Πήγαινε λοιπὸν νὰ τὸ βρῇς, θὰ τὸ γνῶρῃς ὅταν ἀκούσῃς τρεῖς φορὲς τὴ φωνὴ τῆς Σειρήνας, ἐκεῖ θὰ ἰδῇς καὶ τρία πολυχρόμα λουλούδια νὰ ξεφυτρῶνουν γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας.

Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ δένδρο ὠραία καὶ δροσερά φρούτα κι' ἕνα ἀπὸ αὐτά, τὸ πιὸ ὁμορφὸ ἀπ' ὅλα, θὰ σοῦ φανερωθῇ ψηλάθεν πάνω σ' ἕνα καμπυλωτὸ κλαδί. Τὸ φρούτο αὐτὸ θὰ χῇ τὴ θαυματουργὴ δύναμιν νὰ δίνῃ τὴν εὐτυχίαν σ' ἐκεῖνον πού θὰ τὸ φάῃ, πρέπει ὁμοῦς νάχῃ καλὴ ψυχὴ γιὰτὶ ἀλλοίμονό του ἂν ἔχῃ κακὴ.

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ σοφὴ Θεὰ σώπασε καὶ μαρμαρώθηκε πάλιν. Ὁ Τίμων ὥστόσο ἀτόμεινε μὲ μεγάλη ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ πού βρισκόντανε τὸ θαυματουργὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας.

Τοῦ κάκου ὁμοῦς περνούσανε οἱ μέρες, περνούσανε οἱ μῆνες, περνούσανε τὰ χρόνια καὶ δὲν τὸ βρῆκε. Τέλος τὸ λησμόνησε γιὰ πάντα. Μὰ ὁ Τίμων σὰν εὐγενὴς καὶ φιλόξενος πού ἦτανε φυσικὰ ἀποκοῦσε καὶ περισσοτέρους φίλους καὶ τοὺς δεχότανε μὲ προθυμίαν στὸ σπίτι του, τοὺς προσέφερε γεύματα κι' ἔτσι πάντα τὸ σπίτι του ἦτανε γεμάτο ἀπὸ φτωχοὺς καὶ πλουσίους, μὲ τὴ διαφορά πὼς ἄλλοι ἦτανε καλοὶ καὶ ἄλλοι κακοί.

Μιά μέρα ἕνας ζωγράφος χάρισε στὸν Τίμονα ἕνα ἔργο του καὶ ὁ Τίμων γιὰ ἀνταμοιβὴ τοῦ ἔστειλε σαράντα χρυσὰ τάλαντα.

Μιὰν ἄλλην μέρα παρουσιάσθηκε μιὰ γυναίκα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα ποσὸν χρήματα γιὰ ν' ἀποφύλακται τὸν ἀνδρα τῆς καὶ ὁ Τίμων τῆς ἔδωσε ὅτι τοῦ ἐζήτησε. Μιὰν ἄλλην πάλιν μέρα ἦλθεν ἕνας φίλος του καὶ τοῦ ζήτησε δανεικὰ γιὰ νὰ κτίσῃ τὸ

σπίτι του καὶ ὁ Τίμων τοῦ ἔδωσε ὅτι τοῦ ζήτησε. Τέλος ὁ Τίμων εἶδε πάντοτε μὲ προθυμίαν ὅτι τοῦ ζητοῦσανε καὶ ποτὲ δὲν ἔλεγε ὄχι.

Μιά μέρα ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς τοῦ Τιμόνα, ὁ Φίλιππος, τοῦ εἶπε:

—Ἀφέντη μου πρόσεξε καλὰ γι' αὐτὰ πού κάνεις στὸν κόσμον, γιατί θὰ τὴν πάθῃς καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως καὶ χρεωκοπήσῃς. Καὶ πράγματι δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ καλὸς Τίμων χρεωκόπησε καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ πούλῃ τὰ ἀπέραντα κτήματά του πού φθάνανε ἴσα μὲ τὴ Σπάρτη γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του κι' ἔτσι ὁ καλὸς Τίμων ἔμεινε ἀπένταρος.

Δὲν στενοχωρήθηκε ὁμοῦς καθόλου γι' αὐτὸ, ἀλλὰ συλλογιόθηκε πὼς κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους του θὰ μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Καὶ στέλνει τότε τὸν πιστὸ τοῦ δοῦλο τοῦ Φίλιππου νὰ πᾶν νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ ἐκεῖνους πού κάποτε κι' αὐτὸς εὐεργέτησε. Καὶ ὁ Φίλιππος πῆγε τότε σ' ἐκεῖνον πού ἀπεφυλάκιε καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσιν, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε νὰ ξαναγυρίσῃ ἄλλῃ μέρα.

Πῆγε ὕστερα στὸ ζωγράφον κι' ἐκεῖνος τοῦ λέει:

—Λυποῦμαι πολὺ, ἂν ἤρχεσο χθὲς θὰ σοῦ ἔδιδα πολλὰ χρήματα.

Πηγαίνει καὶ σὲ κείνον πού πῆρε τὸ δάνειο καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε:

—Χρεωκόπησα καὶ πούλησα τὸ νεόκτιστο σπίτι μου. Τότε ὁ Τίμων ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀπονία τοῦ κόσμου ἀπεφάσισε νὰ πᾶν νὰ κατοικήσῃ μακριὰ στὴν ἐξοχὴ μὲ τὸν ὑπηρετὴ τοῦ Φίλιππου. Κι' ἔτσι καὶ οἱ δύο τους πήρσαν τὸ δρόμον πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας περπατώντες καὶ διαβαίνοντες ἀνθισμένους κάμπους καὶ ἡλιόλουστους λόφους.

Μόλις φθάσανε στὴ Γλυφάδα μῆλκανε μέσα στὰ πεῖκα γιὰ νὰ βροῦνε καταφύγιον καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ.

Κάτω ἀπὸ ἕνα ἐξωτικὸ μεγάλο δένδρο στήσανε τὴ σκηνὴ τοὺς καὶ μείνανε ἐκεῖ ἐννέα μῆνες τρώγοντας μοναχὰ διάφορα χόρτα ἄγρια, φρούτα καὶ ψάρια. Ἐκεῖ συχνὰ πικρὰ μιλοῦσανε γιὰ τὰ διάφορα παράξενα τοῦ κόσμου, μὰ ὁ Τίμων τὰ βράδια συνήθιζε νὰ πηγαίνει στὴν ἀκρογιαλιά καὶ νὰ κάθεται σ' ἕνα βράχο ἀκούγοντας τὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων, καὶ τὴ νύχτα ποῦλαμπε τὸ φεγγάρι αὐτὸς ἔμεινε πολλὰς φορὲς ἐξάγρυπνος θωρώντας τ' ἀστέριον πού ἄλλα βγαίνουν στὸν οὐρανὸ κι' ἄλλα σβύνανε. Κι' ἔτσι συλ-

—Μέσα σ' ἕνα δάσος θὰ βρῇς τὸ δένδρο τῆς εὐτυχίας.

λογισμένος θυμώτανε καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Μιά βραδυὰ πού συλλογισμένος κύταζε πρὸς τὴ θάλασσα, ἔαφνον ἀκούει τρεῖς φορὲς τὴ φωνὴ τῶν σειρήνων. Ἦσαν ἀπαράλλαχτες σὰν τίς σειρήνες πού κάποτε φάνηκαν μπροστὰ του, ἴδια τοῦ χαμογέλασαν κι' ὕστερα βούτηξαν καὶ χάθηκαν μέσα στ' ἀλιμυρὰ κύματα.

Τότε ὁ Τίμων θυμήθηκε τὰ λόγια πού τοῦ εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ. Γυρίζει λοιπὸν στὸ μέρος τοῦ καταφυγίου του καὶ βλέπει τὰ τρία ἀγριολούλουδα πού φυτρῶνανε γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο δένδρο. Ἀμέσως ἐνοιώσε πὼς ἐκεῖνο εἶναι τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας κι' ἀνέβηκε ἐπάνω ὁ ἴδιος γιὰ νὰ κόψῃ τὸ θαυματουργὸ φρούτο. Μόλις τῷ κοπῇ καὶ τῷ φαγῇ ἔγινε τὸ θαῦμα. Μποροῦσε ν' ἀποκτήσῃ ὅτι ἐπιθυμοῦσε σὲ μιὰ μόνῃ στιγμῇ. Ἦθελε χρυσὰφι, δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀγγίξῃ τίς πέτρες κι' ἀμέσως γινόντανε μαλαματένιες. Ἦθελε κάποιο πρόσωπον πού φανῇ μπροστὰ του, ἀμέσως νάτο καὶ παρουσιάσθηκε. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Τίμων ἔκαμε πλούτη καὶ πλοῦτη. Μόλις τὸ μάθανε οἱ φίλοι του πῆγαν ὅλοι νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν σὰν καὶ πρῶτα ἐκεῖ στὸ δάσος, καὶ αὐτὸ ἔφερέ νέες στενοχώριες στὸν Τίμονα, ἀλλὰ εὐτυχῶς πού χάθηκε ἡ θαυματουργὸς δύναμις ἀπὸ τὸ δένδρο, καὶ ἔτσι τὸν ἀφῆσαν ἡσυχὸ οἱ φίλοι.

Τὸ ἄλλο καλοκαίρι μὲ τοὺς νέους καρπούς νὰ σοῦ καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του ἐκεῖνους πού ἀρνηθήκανε νὰ βοηθήσουνε τὸν Τίμονα τότε πού δυστύχησε. Μὰ ὁ Τίμων τὸν δέχθηκε μετὰ χαρὰς καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ διηγῆται γιὰ τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας.

Ἀνέβας στὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου καὶ κόψε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ καμπυλωτὸ κλαρί καὶ φάγε τὸ θαυματουργὸ ἐκεῖνο φρούτο καὶ θ' ἀποκτήσῃς τὴν Εὐτυχίαν.

Ὁ φίλος τότε μ' εὐκολίαν σκαρφάλασε στὸ δένδρο, καὶ μόλις ἀπλώσε τὸ χερί του νὰ πιάσῃ τὸ θαυματουργὸ φρούτο, τὸ καμπυλωτὸ κλαρί μεταμορφώθηκε σὲ κρεμάλαν ἀμέσως, τοῦ περιτυλίγεται στὸ λαιμὸ καὶ τὸν πνίγει. Τὸ ἴδιο ἐπάθανε καὶ οἱ ἄλλοι ἀχάριστοι φίλοι τοῦ Τιμόνα.

Σὰν ἀκούσθηκε στὸν κόσμον τὸ τί ἐπάθανε οἱ ἀχάριστοι φίλοι τοῦ Τιμόνα, κανεὶς δὲν ἐξαπατάσκει νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ γιὰτὶ φοβοῦντανε μήπως πάθουν τὸ ἴδιο κακὸ.

Μὰ ὅσο περνούσανε τὰ χρόνια ὁ κόσμος ἔχασε πλέον τὸν Τίμονα καὶ κανένας δὲν ἔξευρε τὴν ἀπένειν.

Πέρασαν χρόνια, πέρασαν αἰῶνες. Κάποτε πού ἕνας Ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος ἐνεργόυσε ἀνασκαφὰς στὴ Γλυφάδα ἀνεκάλυψε τυχαίως μιὰ πέτρα μὲ ἐπιγραφή. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα γράμματα πού ἦσαν χαραγμένα μποροῦσε νὰ διασθῇ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμόνα. Ἡ ἐπιγραφή ἀκούσκει τί ἔλεγε:

«Τὴν εὐτυχίαν δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βρῇ κανένας οὔτε στὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, οὔτε μέσα στὸ περιβάλλον τῆς φύσεως, ἀν ἴσως πρῶτα δὲν παρασκευάσῃ τὴ συνειδήσιν του νὰ τὸν οδηγήσῃ πρὸς τὸ τέλειον».

Ι. Καίμης

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

μᾶς χρειάζεται και ἡ γνώσι τοῦ βάθους τῆς ζωῆς καὶ ἡ σημασία τῆς. Γιατὶ σήμερα, μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936, ἀποχτήσαμε τὴν ἀναγκαίαν συνειδησι ὅτι ἡ ζωὴ μᾶς δὲν εἶναι μόνο κάτι παρὸν καὶ πρόσκαιρο, ἀλλὰ κάτι αἰώνιο καὶ ἀπέραντο. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν καὶ ἡ γυναῖκα νὰ ἀρκεσθῇ στὴν ἐπιφάνεια, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ τὸ βάθος.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγὸς τὴν καθιστᾷ σὲ ὄλα κοινὸν καὶ σύντροφο στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες τοῦ συνόλου, στὰ δικαιώματα καὶ στὰ καθήκοντα, στὴ γνώσι καὶ στὴν κατανόησι ὅλων ἐκείνων τῶν ἰδανικῶν καὶ συμβόλων, ποὺ κυθερνᾶνε τὴν σημερινὴ ἐθνικὴ ψυχὴ. Γιατὶ ἐθνικὴ ψυχὴ σημαίνει ἡ ψυχὴ ὅλων ἐκείνων τῶν γενεῶν ποὺ ἀπετέλεσαν, ἀποτελοῦν καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὸ Ἔθνος.

Νέο κορίτσι,

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ μᾶς ἐθνικὰ σύμβολα εἶναι καὶ ἡ σημαία. Πόσοι ἀγῶνες, πόσο αἷμα δὲν χρειάστηκε γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ γαλανόλευκο αὐτὸ κομμάτι νὰ κυματίζῃ σήμερα χαρούμενο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μᾶς. Οἱ κλέφτες κι' οἱ ἀρματωλοὶ τῆς ἔδωσαν τὸν γαλανὸ τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸ, τὴν ὠραιότητα αὐτὴ τῆς ἐλληνικῆς πατρίδος. Τῆς ἔδωσαν καὶ τὸν λευκὸ σταυρὸ, πίστι ἄσειστη στὶς χιονισμένες τῶν ἐλληνικῶν βουνῶν κορφές. Ἐβαλαν μέσα στὸ σύμβολο αὐτὸ τὴν ἐλληνικὴ ψυχὴ τῶν αἰώνων, ποὺ μέσα ἀπὸ τὴν μαύρη σκλαβιά τὴν σκοτεινὴ, ἔτεινε πλατυπτέρουγι πρὸς τὸν οὐρανὸ, καρτερώοντας ἀκούραστη τὴν ἀπελευθέρωσι. Μιά φορά τὸ 1821 στὶς 25 Μαρτίου ὑψώθηκε καὶ ἀλάλαξαν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ οἱ ψυχές. Καὶ τώρα πάλι, μετὰ τὴν 4η Αὐγούστου 1936, στήθηκε μ' ὅλη τὴν αἴγλη ποὺ τῆς χάρισε ὁ Ἐλευθερωτὴς μᾶς ἀπὸ τὴν σκλαβιά τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνειδήσεως. Ὅταν βλέπῃς ἡ κρατᾷς τὴν σημαία ἄς σὲ πλημμυρίζῃ ἡ ἱερὰ ἐκείνη συγκίνησι ποὺ θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν αὐταπάρησι γιὰ κάθε θυσία στὸ Ἔθνος καὶ στὴν Πατρίδα. Σὺ, μητέρα, θὰ ἐμβάλῃς τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ ἀνώτατο αὐτὸ σύμβολο καὶ στὸ παιδί σου. Ὅμως πρέπει τώρα ἡ ἴδια πρῶτα νὰ τὴν αἰσθανθῇς. Μόνο λαοὶ ποὺ σέβονται τὰ σύμβολά τους ζοῦν καὶ μεγαλουργοῦν.

Σ. Καρ.

καὶ ψυχολογικὰ ἐπιτυχημένες στὸ ἔργο. Ἐκεῖ εἶναι ἡ Ἑλληνίδα ἀληθινὴ. Ὅσες φορές τὴν κυττάζουμε θὰ μᾶς γεννᾷ τὴν ἱερὴ συγκίνησι.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

«Σεῖς θὰ πάρετε τὴ σημαία τῶν ἐλληνικῶν ἰδανικῶν καὶ θὰ τὴν φέρετε πάρα πέρα, ἔως ὅτου ἀρκέσῃ ὁ βίος σας, διὰ νὰ τὴν παραδώσετε εἰς τὰς ἐπέρχομενας γενεάς, ποὺ καὶ αὐτὲς θὰ τὴν πᾶνε πάρα πέρα εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια ἡ κόρη, ἡ γυναῖκα, δὲν καταπιάνονταν μὲ ἐθνικὰ ἰδανικὰ καὶ σύμβολα. Οἱ μεγαλύτεροί τῆς ἔλεγαν πὼς μόνο ὑπόθεσι τοῦ ἀγοριοῦ ἦτανε ὅλα αὐτὰ κι' ἀκόμα ἔλεγαν ὅτι ἡ γυναῖκα ζῇ γιὰ νὰ ὁμορφάινῃ τὴ ζωὴ. Ὅμως σήμερα δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἡ ὁμορφιά τῆς ζωῆς,

ΚΑΝΗΦΟΡΟΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Μιά εἰκόνα ἀπὸ τὴν «Πενθεσίλεια», ποὺ παίχθηκε στὶς γιορτὲς τῆς 4ης Αὐγούστου ἐφέτος ἀπὸ τὴν Ε. Ο. Ν. μὲ τὴν πρωτοβουλία τῆς ἀκούραστης Διοικητρίας Θελέων κ. Α. Μαντζούφα μᾶς κάνει νὰ μὴ ξεχνῶμε τὴν ψυχικὴ ἐκείνη χαρὰ ποὺ νοιώσαμε. Μειλίχια καὶ ὠραία ἔρχεται νὰ γλυκάνῃ καὶ νὰ μαλακώσῃ τὸ κάθε τι ἡ παρουσία τῶν κανηφόρων παρθένων.

Βλέποντας τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἀναγνωρίζουμε τὶς Ἑλληνίδες ἐκεῖνες ποὺ ζοῦν μέσα μᾶς. Λιγνὲς σὰν τὰ κρίνα, ἀπαλόγραμμες σὰν τοὺς γύρω λόφους, χαριτωμένες σὰν τὸ τοπίο μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦν, σοβαρὲς σὰν τὴν παράδοσί τους, ἀποδίδουν ἐδῶ τὴν ἀληθινὰ ἐλληνικὴ γυναῖκα, ποὺ ἡμέρωνε ὅ,τι καὶ νὰ πλησίαζε. Ποτισμένη ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῆς ἐποχῆς τῆς, δρᾷ, κινεῖται σύμφωνα μὲ τὸν ἑσωτερικὸ τῆς κόσμο.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καλὰ βαλμένες

τῶν ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μᾶς

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Τὸ ξεθωριασμένο κέντημά σας.

Συμβαίνει πολλὲς φορές ἓνα μᾶς κέντημα, χρωματιστὸ προσκέφαλο ἢ τραπεζομάνηλο, δισκόπανο ἢ φόρεμα, ἐνῶ εἶναι κεντημένο μὲ ἡγυγημένες κλωστὲς νὰ χάσῃ τὰ λαμπερά του χρώματα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν τὸ μεταχειρισθήκαμε καλὰ.

Πάρετε ἓνα ἄσπρο, λινὸ ὕφασμα, βρέξετέ το μὲ ξειδόνερο καὶ βάλετέ το ἀπὸ τὴν ἀνάποδη στὸ κέντημα. Ἐπειτα σιδερώσατέ το μὲ περισσότερο ζεστὸ σίδερο καὶ ὥς ποὺ νὰ στεγνώσῃ τὸ βρεμμένο ὕφασμα.

Τὰ χρώματα παρουσιάζονται πάλι ζωηρά καὶ τὸ ὠραῖο ἐργόχειρο εἶναι σὰν νὰ βγῇκε νέο καὶ ὠραῖο, αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὰ λεπτά σας χερᾶκια.

Τὸ κρέας σας.

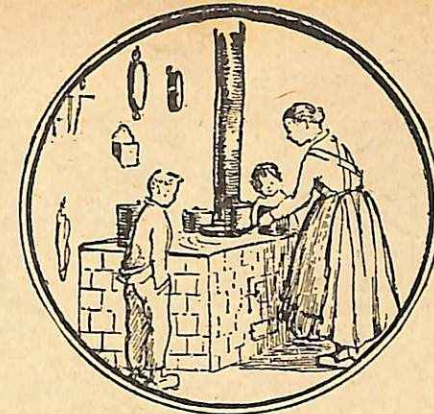
Πολλὲς φορές ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀπὸ ἀγνοία ἢ οἰκοδέσποινα δὲν προσέχει τὸ σαθθατιανὸ τῆς κρέας, μάλιστα ὅταν δὲν ἔχῃ ψυγεῖο. Τὸ κρέας πρέπει νὰ κρεμασθῇ χωρὶς ν' ἀκουμπᾷ πουθενὰ σ' ἓνα δροσερὸ, ἀγερικὸ μέρος καὶ μάλιστα τυλιγμένο σὲ τοῦλι ἢ γάζα γιὰ νὰ μὴ τὸ πειράξουν οἱ μυῖγες. Ὅταν τὸ ἀποθέσῃ κανεὶς πρόχειρα πάνω σὲ πιάτο ἢ σὲ τὸ βάζῃ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ δέρματος γιὰ νὰ μὴ βγάξῃ ζουμί. Ποτὲ νὰ μὴ τὸ βάζετε πάνω σὲ σανίδι. Ἐτοιμασμένο κρέας γιὰ ψήσιμο τυλίγετέ το μὲ πανὶ βρεμμένο σὲ ξεῖδι. Κυνῆγι πουλιὰ ἀφήνετέ τα μὲ τὰ φτερά των, μόνο βγάξετε τὰ ἐντόσθια, στεγνώνετε τὸ ἀνοιγμα μὲ μιὰ πετσέτα, βάλτε πιπέρι, σχῖνο ἢ βάγια καὶ κρεμάστε το μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἑπάνω σὲ δροσερὸ μέρος. Ὅταν θέλετε νὰ φυλάξετε τὸ κυνῆγι γιὰ περισσότερες ἡμέρες τυλίξατέ το σὲ πανὶ βρεμμένο μὲ ξεῖδι, ποὺ φροντίζετε νὰ ἀνανεώνετε κάθε τέσσαρες ὥρες.

Σπανάκι στὸ φούρνο.

Τώρα βγαίνει πάλι τὸ φθινοπωρινὸ σπανάκι. Ξέρουμε ὅτι τὸ σπανάκι εἶναι πλούσιο σὲ σίδηρο καὶ σὲ ἄλλες πολλὰς θρεπτικὲς οὐσίες ἢ βιταμίνες, ὅπως τὶς λέγει ἡ σημερινὴ βιοχημεία. Ἄς φροντίσουμε λοιπὸν τώρα σὰν καλὲς νοικοκυρὲς νὰ μὴ τὸ ξεχνῶμε.

Παίρνουμε ἀνάλογο μὲ τὰ πρόσωπα σπανάκι—300 δράμια τὴ μερίδα—τὸ βράζουμε μὲ ἀλάτι καὶ μπόλικο νερὸ καὶ τὸ περνῶμε μὲ βούτυρο ἀρκετό. Ἐνα κρεμμύδι τριμμένο καθὼς καὶ δυὸ ντομάτες, ἀνακατεύουμε μὲ δυὸ αὐγά γιὰ τὴ μερίδα καὶ τυρὶ τριμμένο. Πιπέρι, ἀλάτι.

Τὸ μισὸ μίγμα ἀνακατεύουμε καλὰ μὲ τὸ ψιλοκομμένο σπανάκι, ποὺ τὸ χύνουμε σὲ ἀνάλογο ταψάκι. Ἀπὸ πάνω τὸ περιχύνουμε μὲ τὸ ἄλλο μίγμα καὶ τοῦ ρίχνουμε ἀκόμη ἓνα στρώμα τριμμένο τυρὶ. Τὸ ἀφήνουμε στὸ φούρνο ὥσπου νὰ κοκκινίσῃ καλὰ ἡ ἐπιφάνεια. Τὸ σερβίρουμε ζεστὸ μὲ κρέας ψητὸ ἢ καὶ μόνο. Γιὰ παιδιὰ ἀποτελεῖ μιὰ θαυμασιὰ τροφή.

ΜΙΑ ΛΕΠΤΗ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΜΠΛΟΥΖΑ

Πλησιάζει τὸ φθινόπωρο. Τὸ κοστοῦμι, τὸ ταγιέρ θὰ ἐμφανισθῇ σὲ λίγο καὶ ἡ μπλουζα κάτω ἀπὸ τὴν κομψὴ ζακέτα θὰ παίξῃ πάλι μεγάλο ρόλο.

Μιά θαυμασιὰ μπλουζίτσα, ποὺ μποροῦν νὰ ἐτοιμάσουν τὰ προκομμένα σας χερᾶκια, μὲ μόνα ὕλικά ψιλὸ μαλλάκι σὲ χρῶμα παστέλ, μὲ χοντρές βελόνες καὶ μὲ...

ἐπιμέλεια καὶ προκοπή. Τὰ δύο τελευταῖα ὕλικά εἶναι ἀπαραίτητα.

Καὶ πόσο πιὸ μεγάλη εὐχαρίστησι μᾶς φέρει κάτι, ποὺ ἐργασθήκαμε μόνες μᾶς καὶ μὲ πόση περηφάνεια τὸ δείχνουμε στὴ φίλη μᾶς.

Οἱ σκοῦρες στρογγυλὲς μπουτουνιέρες, μέσα ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνᾷ ἡ στενὴ πλεχτὴ κορδελλίτσα, δίνει στὴ μπλουζα μιὰ νότα ἀσυνήθιστη καὶ πολὺ εὐγενική. Καλὴ ἐπιτυχία λοιπὸν ἀγαπημένα καὶ προκομμένα μᾶς κορίτσια.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς Οικογένεια

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Κάποια μέρα στο Παρίσι, ο εργατικός Γερώνυμος Μπερμπερής βρήκε στη Λεωφόρο Μπαρτέλι ένα έκθετο αγοράκι πέντε μηνών, το όποιο παρέδωσε στην Αστυνομία. Από τα εσώρουχά του, το μωρό φάνετο να ανήκει σε πλούσια οικογένεια, από την όποια ίσως να το είχαν κλέψει άνθρωποι που είχαν συμφέρο

να το εξεφάνισουν.

Ο Μπερμπερής σκέφθηκε, ότι αν καμιά μέρα οι γονείς άναξη-τήσουν το παιδί τους, έχει να κερδίσει πολλά από τη διατροφή του. Έζησε λοιπόν από την Αστυνομία να το κρατήσει και να το αναθρέψει υπεύθυνος. Μετά δικάω όμως έτη, ο Μπερμπερής συνεπεία δυστυχήματος, που υπέστη σε μία οικοδομή που ειργάζετο, ηναγκάσθη να εγκαταλείψει το Παρίσι και να γυρίσει στο χωριό του με πολύ μικρούς πόρους. Και επειδή δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερο τον μικρό και να τον διατρέψει, έσκέφθη, παρά τας διαμαρτυρίας του μικρού Ρεμυ, όπως τον είχαν βαπτίσει, και τας διαμαρτυρίας της ψυχωμάνας του της Μπερμπερίνας, να τον δώσει κάπου.

Ο Μπερμπερής βρήκε ένα πλανόδιο Ιταλό θιασάρχη, τον Βιτάλη, και το παρέδωσε αντί ένακιού σαράντα δραχμ. τον χρόνο τον Ρεμυ, ο όποιος εν τώ μεταξύ, από μια συζήτηση του Μπερμπερή με την Μπερμπερίνα, είχε μάθει τη θλιτερή του Ιστορία. Ο Βιτάλης με τον υπαίτιό θιασό του, που άπετελείτο από μια τετραπέρατη μαϊμού και τρία σκυλιά, έδιδε παραστάσεις γυρίζοντας από χωριό σε χωριό. Σιγά-σιγά ο Ρεμυς ελάμβανε μέρος στις παραστάσεις αυτές και εν τώ μεταξύ έπαιρνε από το Βιτάλη και μαθήματα άρπας. Μία μέρα όμως ο Βιτάλης συνελήφθη από ένα άστυφάλακα διότι έπαιξε άνευ άδειας και κατεδικάσθη εις δίμηνον φυλάκιον. Έρημος και άπορησάτευστος ο Ρεμυς, γύριζε με το μικρό του θιασό εδω και εκεί προσπαθώντας να κερδίσει το ψωμί του, δίνοντας παραστάσεις.

Παντού όμως τον έδιωχναν. Στην ακροθαλασσία της Τουλούζης είχε άγκυροβολήσει μία μικρά θαλαμηγός που έρησιμενε για κατοικία του μικρού παραλντικού Άρθούρου και της μητέρας του. Η τελευταία καλεί τον Ρεμυ να δώσει μία παράσταση για να διασκεδάση τον μικρό παραλντικό. Γυός και μητέρα, που συμπαιθού εν τώ μεταξύ τον Ρεμυ, μαθαίνουν τη θλιτερή του Ιστορία και συγκινούνται. Τού προτείνουν να τον πάρουν μαζί των στα ταξίδια των μέχρι της ημέρας που θα άπεφυλάκιζετο ο κύριός του και ο Ρεμυς δέχεται προθύμως. Ο Ρεμυς με το μικρό του θιασό ταξιδεύει με το γιωτή της κ. Μιλλιγκαν και μαθαίνει ότι η μητέρα του Άρθούρου είχε και άλλο παιδί που μυστηριωδώς της είχαν κλέψει όταν ήτο μωρό. Έπι δύο μήνας ο Ρεμυς πέρασε μία ζωή άνειρεμένη. Δυστυχώς όμως έπρεπε να εγκαταλείψει την οικογένεια Μιλλιγκαν και την ώραία ζωή που περνούσε, διότι ο προστάτης του είχαν άποφυλάκιση.

Με ψυχική δόνηση ο μικρός Άρθούρος και η μητέρα του άναγκα-σθήκανε να παραδώσουν τον Ρεμυ στον προϊστάμενό του, στον όποιον είχαν προτείνει να πληρώσουν τα όσα είχε δώσει στον Μπερμπερή και να τον κρατήσουν. Ο Βιτάλης δεν έδεχθη και ο Ρεμυς τον ήκολούθησε.

Μετά μακράν και περιπετειώδη περιπλάνηση στα διάφορα χωριά της Γαλλίας, όπου έδιδαν παραστάσεις, ο Βιτάλης με τον Ρεμυ γύρισαν στο Παρίσι ναυάνγια οικονομικά, διότι εν τώ μεταξύ η τετρα-πέρατη μαϊμού και τα δύο σκυλιά είχαν φορήσει και δεν μπορούσαν να δώσουν πλέον παραστάσεις. Και ο μόν Βιτάλης άπεράσισε να παραδίδει μαθήματα άρπας δια να ζήσει. Για τον Ρεμυ δέ φρόντισε να του βρη θέσι σ' ένα συμπατριώτη του, τον Γαροφόλη. Ο Γαροφόλης αυτός ήταν άπαισιος τύπος έκμεταλλευτού παιδιών, που τα έστελνε στους δρόμους του Παρισιού να τραγουδούν και να ζητιανεύουν. Άλλοίμονο δέ αν δεν του έφερναν τα ποσά που είχαν όρισει του καθέ-νός. Τα τσάκιζε στο ζύλο και τα κοίμιζε σχεδόν νηστικά. Εύτυχώς ο Βιτάλης παρέσθη σε μία τέτοια σκηνή άγρίου ζυλισματος, σκέ-φθηκε ότι και ο Ρεμυς θα υπέφερε τα ίδια και δεν τον άφήκε στον άπαισιο άνθρωπο. Πήρε άμέσως τον Ρεμυ και φύγανε.

Άλλά δεν είχανε ποδ να κοιμηθούνε. Άπεφάσισαν να πάνε να πλαγιάσουν σε κάποιο λατομείο έξω από το Παρίσι. Εκείνο του βράδυ έκανε κρύο άνυπόφορο. Μέσα στο σκοτάδι χάσανε το δρόμο και άπε-φάσισαν να κοιμηθούν στην αλόπορτα ενός περιβολίου που βρέθηκε στο δρόμο τους. Το πρωί ο περιβολάρης Πέτρος Άκέν βρήκε τον μόν Βιτάλη νεκρό από το κρύο, τον δέ Ρεμυ άναίσθητο. Ο άνασθος περι-βολάρης έθαψε δια της άστυνομίας τον Βιτάλη και περιέθαψε τον μικρό Ρεμυ που τον προσέλαβε στην ύπηρεσία του. Δυό χρόνια το δύστυχο παιδί περνούσε πολύ εύχυσίμενα. Η οικογένεια του Άκέν είχε τον Ρεμυ σαν παιδί της. Δυστυχώς ή κακή του μοίρα τον κατε-δίωξε και εδω. Ο Πέτρος Άκέν, ύστερα από τρομερή θεομηνία, κατεστράφη οικονομικά, η οικογένεια του διεσπάρη σε διάφορους συγγενείς και ο Πέτρος φυλάκισθη δια χρέη. Ο Ρεμυς πήρε και πάλι την άρπα του και βγήκε στους δρόμους να κερδίσει το ψωμί του τραγουδώντας. Πριν όμως ριφθη εκ νέου στη βιοπάλη, ήθελε να ιδη τον Πέτρο Άκέν στη φυλακή για να τον ευχαριστήσει.

Δεν μπορούσε να φύγη από το Παρίσι χωρίς να τον δη και να του φιλήσει το χέρι. Η συνάντησις των υπήρξε συγκινητική. Ο Ρε-μυς φεύγοντας του άπεσέθη να τον άπισκέπτεται τακτικά και να του πηγαίνει νέα από τα παιδιά του, που είχαν πάει στη θεια Κτερίνα στο Νιέρνα και σ' άλλους συγγενείς.

— Έλα να σε φιλήσω, παιδί μου, γι' αυτό που είπες! έφώναξε. Έχεις καρδιά έσύ κι' είναι βέβαιο πως δεν σου τη δίνει ή ηλικία!

Καθώς ήμαστε μόνοι στο έντευκτήριο, καθισμένοι πλάι-πλάι σ' ένα πάγκο έπεσα στην άγκαλιά του.

— Ένα μόνο λόγο θα σου πω τώρα, έξηκολούθησε ο πατέρας: Ο Θεός να σε φυλάη, καλό μου παιδί!

Μείναμε κι' οι δυο λίγες στιγμές σιωπηλοί. Η ώρα όμως είχε περάσει κι' ήρθε ή στιγμή του χωρισμού.

Άξαφνα ο πατέρας έψαξε στην τσέπη του γυλέκου του κι' έβγαλε ένα άσημένιο ρολόι, δεμένο από μια κομπότρυπα μ' ένα πέτσινο λουράκι.

— Δεν θέλω να χωρισθούμε, μου είπε, χωρίς να σου δώσω κι' εγώ κάτι τί, για να με θυμάσαι. Νά, πάρε το ρολόι μου, σου το χαρίζω.

Το κύτταξε μία στιγμή κι' έπρόσθεσε μελαγχολικά: — Δεν έχει μεγάλη αξία, γιατί, έννοεις, αν είχε, θα μ' άναγκα-ζαν να το πουλήσω. Ούτε πηγαίνει τόσο καλά και κάπου-κάπου πρέπει να το σπρώχνη κανείς με το δάχτυλο. Μ' αδιάφορο! Αυτό έχω κι' αυτό σου χαρίζω.

Μιλώντας έτσι, μου τσάλε στο χέρι. Κι' επειδή εγώ δυσκολευό-μουν να δεχθώ ένα τόσο άραίο δώρο, έπρόσθεσε μελαγχολικά: — Έννοεις ότι δεν έχω άνάγκη να βλέπω εδω την ώρα; ο καιρός εδω μέσα είναι άργονκίνητος; θα πέθαινα αν τον μετρούσα... Στο καλό, Ρεμυ μου! Φίλησέ με άλλη μία φορά. Είσαι καλό παιδί. Κι' έτσι πρέπει να είσαι πάντα!

Μου φαίνεται πως μ' έπιασε από το χέρι, για να με πάη ως την πόρτα. Μά δτι, έγινε, δτι είπαμε την τελευταία στιγμή, ή μνήμη μου δεν τ' άποχάρησε. Ήμουν τόσο συγκινημένος!

Το μόνο που θυμάμαι άπ' αυτό τον χωρισμό είναι μία άποχαύ-νωσις, ένας έκρηγενοσμός, που μ' έκυρίευσε ολόκληρο, όταν βρέθηκα πάλι στο δρόμο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μου φαίνεται πως ξμεινα πολλή-πολλή ώρα εκεί άπέξω από την πόρτα της φυλακής, άκίνητος, χωρίς να μπορώ σά κάμω δεξιά ή άριστερά κι' ίσως θάμενα έτσι ως τη νύκτα, αν το χέρι μου, άξαφνα, κατά τύχη, δεν συ-ναντούσε στην τσέπη μου ένα πράγμα στρογγυλό και σκληρό.

Μηχανικά, χωρίς να ξέρω τί κάνω, το ψηλάφησα: ήταν το ρολόι μου!

Λύπες, άνησυχίες, φόβοι, όλα ξεχάσθηκαν στη στιγμή. Το παιδί, που ήμουν τότε άκόμη, δεν συλλογίζονταν πιά παρά το ρολόι του. Είχα ρολόι, δικό μου ρολόι, στην τσέπη μου, και μπορούσα να βλέπω την ώρα! Τόβγαλα λοιπόν, για να ιδω τί ώρα είναι: Μεσημέρι. Δεν είχε βέ-βαια καμιά σημασία για μένα, αν ήταν μεσημέρι ή δέκα ώρες, ή δυό, και όμως εύχαριστήθηκα πολύ που ήταν με-σημέρι. Γιατί; Με πολλή μου στενωχώρια θα το άμολο-γούσα, μά έτσι ήταν: Εύχαριστήθηκα όχι γιατί ήταν με-σημέρι, παρά γιατί τόβερσα, γιατί μου το είχε πη το ρολόι μου. Τί ώραία! Και μου φάνηκε πως ένα ρολόι είναι σαν ένας έμπιστος φίλος, που μπορεί κανείς να μιλήση μαζί του και να του ζητήσει συμβούλη.

«Τί ώρα είναι, άγαπητό μου ρολόι; — Μεσημέρι, άγα-πητέ μου Ρεμυ! — Μπα! μεσημέρι; Τότε πρέπει να κάμω τουτο, να κάμω εκείνο» άλήθεια; — Μά βεβαίωτατα! — Καλά έκαμε να μου το θυμίσης! Άν δεν ήσουν σύ, θα το ξεχνούσα. — Όσο μ' έχεις, μη φοβάσαι και δεν θα το ξεχνάς ποτέ!».

Με τον Κάπη και με το ρολόι μου είχα τώρα κι' εγώ συντροφιά να μιλω.

Το ρολόι μου... Τί γλυκειά φράσι! Ο πατέρας είπε πως δεν πηγαίνε και τόσο καλά. Αδιάφορο! Έμένα μου έθβαινε πως έδούλευε. Και τάκουγα ολόενα στην τσέπη μου να κάνη τικ-τάκ... Έπρεπε, λέει, κάπου-κάπου να το σπρώχνη κανείς και με το δάχτυλο. Μπα! Θά το έσπρωχνα εγώ όσο ήθελε! Και κάπου-κάπου μόνο; Όλη την ώρα!... Έπειτα, στην άνάγκη, θα το έλυνα κιόλα μονάχος μου και—τί διασκεδαστικό πράγμα! — θα έβλεπα τί είχε μέσα και πως έδούλευε. Τέλος πάντων, χρωστούσε να πηγαίνη καλά. Έγώ θα το έπιτηρούσα άυ-στηρότατα.

Τόσο με είχε κυριευμένο ή χαρά, ώστε δεν παρτή-ρησα πως κι' ο Κάπης το ίδιο σχεδόν ήταν χαρούμενος. Με τραβούσε από τη γάμπα του πανταλονιού και κάθε

τόσο εγαύγιζε. Τέλος πάντων τ'α γαυγίσματά του, ολόενα δυνατώτερα, μ' έβγαλαν από τους ρεμβασμούς μου.

— Τί έχεις, Κάπη;

Μ' εκύτταζε και, επειδή στην ταραχή μου δεν μπο-ρούσα να τον καταλάβω, στάθηκε έτσι λίγες στιγμές κι' έβαλε το πόδι του στην τσέπη μου όπου είχα το ρολόι.

Κατάλαβα: "Ήθελε να ιδη την ώρα για να την πη στην «έντιμη όμήγυρι», όπως τον καιρό που ήταν στο θιασο του Βιτάλη.

Του το έδειξα. Το κύτταξε κάμποση ώρα σ'α να προσ-παθούσε να θυμηθί, έπειτα κουνώντας γρήγορα-γρή-γορα την ούρά του γαύγιζε δώδεκα φορές. Δεν είχε ξε-χάσει. Ά, πόσα λεπτά θα κερδίζαμε με το ρολόι μας!

Ένα παιγνίδι παραπάνω που δεν το λογάριζα ως τώρα.

Έπειδή όλα αυτά γίνονταν στο δρόμο, άντικρύ στην πόρτα της φυλακής, οι άνθρωποι μάς κύτταζαν περίεργα και μερικοί μάλιστα σταματούσαν.

Άν τολμούσα, θα έδινα μία παράστασι εκεί άμέσως, μά ο φόβος των άστυφυλάκων με έμπόδιζε. Άλλως τε ήταν μεσημέρι κι' έπρεπε να φύγουμε.

— Έμπρός!

— Έρριξα ένα τελευταίο βλέμμα, τελευταίο άποχα-ρετισμό στη φυλακή εκείνη, που πίσω από τους τοίχους της ο δύστυχος πατέρας θάμενε κλεισμένος πέντε ολό-κληρα χρόνια, ενώ εγώ θα έτρεχα ελεύθερος όπου ήθελα, και ξεκινούσα.

Το πιο χρήσιμο πράγμα για το έπάγγελμά μου θα ήταν ένας χάρτης της Γαλλίας. Ήξερα πως πουλούσαν χάρτες στις προκουαίες του Σηκουάνα, κι' άποφάσισα ν' αγοράσω, γι' αυτό τράβηξα κατά τις προκουαίες.

Καθώς περνούσα από την πλατεία Καρρουζέλ, τα μά-τια μου έπεσαν στο ρολόι του Κεραμεικού και μου ήλθε να ιδω αν το ρολόι μου πηγαίνε σύμφωνα μ' αυτό, όπως έπρεπε. Το ρολόι μου έλεγε δωδεκάμιση και το ρολόι του Κεραμεικού μία. Ποιό από τα δυό πηγαίνε καλά; Μου ήλθε να δώσω στο δείκτη του ρολογιού μου μία δακτυ-λιά, μά μία σκέψη με κράτησε: Ποιός μου έλεγε πως το δικό μου ρολόι, τ' ώραίο, τ' άγαπημένο μου ρολογάκι, είχε άδικο και πως δεν έτρωγε τίτουρα το ρολόι του Κε-ραμεικού; Έτσι το ξανάθβαλα στην τσέπη μου, χωρίς να το πειράξω καθόλου. Για μένα, καλή ήταν κι' ή ώρα που έδειχνε!

Είδα κι' έπαθα ώσπου να βρω ένα χάρτη όπως τον ήθελα, που να είναι δηλαδή κολλημένος σε πανί, να δι-πλώνεται και να μη στοιχίζει παραπάνω από ένα φράγκο. Έπι τέλους βρήκα ένα, μά τόσο παληό, τόσο κιτρινη-σμένο, που ο παλαισιωτής μου τον άφησε για έβδομη-ταπέντε λεπτά.

Τώρα μπορούσα να βγω άπ' το Παρίσι, πράγμα που άποφάσισα να κάμω το γρηγορώτερο.

Δυό δρόμους είχα να πάρω: του Φονταινεμπλώ από την πύλη της Ιταλίας και της Όρλεάνης από το Μον-ρουζ. Μου ήταν το ίδιο αδιάφορο κι' οι δυο κι' ή τύχη μ' έκαμε να διαλέξω τον δρόμο του Φονταινεμπλώ.

Καθώς περνούσα την όδον Μουφετάρ, που τ'ονομά-της, γραμμένο σε μία γαλαζία πινακίδα, μου ξανάφερε τόσες άναμνήσεις, — τον Γαροφόλη, τον Ματτία, τον Ρι-κάρντο, τον τέντζερη με το λουκέττο, το βουρβουλα και τέλος τον καλό μου Βιτάλη, που πέθανε για να μη μ' ά-φήση στον παντ ρό νε της όδοι Δελουρσί, — είδα εκεί κοντά στην εκκλησία του Άγίου Μενάρδου, ένα παιδί που έμοιαζε με τον Ματτία ή ίδια κεφάλι, τα ίδια ύγρά μά-τια, το ίδιο γλυκό και ταπεινό ύφος, το ίδιο κομικό σου-λουπί. Άλλά, — περίεργο πράγμα — αν ήταν αυτός, δεν είχε μεγαλώσει από τότε.

Πλησίασα για να τον κυτάξω καλύτερα. Ναι, καλέ, αυτός ήταν! Μ' έγνώρισε μάλιστα, γιατί το χλωμό του πρό-σωπο φωτίσθηκε από ένα χαμόγελο.

— Δεν είσαι σύ, μου είπε, που ήλθες μία μέρα στο Γαροφόλη μ' εκείνον εκεί τον άσπρογένη γέρο, πριν πάω στο νοσοκομείο; Άχ, πως μου πονούσε το κεφάλι εκείνη την ήμερα!

— Κι' ο Γαροφόλης είναι ακόμα άφεντικός σου;

Κύτταξε γύρω του φοβισμένος κι' έπειτα χαμηλώνον-τας τη φωνή:

— Ο Γαροφόλης, άποκρίθηκε, είναι στη φυλακή. Τον έπιασαν έξ αιτίας του Όρλάνδου, που πέθανε άπ' το πολύ ξύλο.

(Άκολουθεί)

Τό βασιλόπουλο

Μία φορά ζούσε ένα βα-σιλόπουλο που το πρόσωπό του έμοιαζε σαν το φεγ-γάρι και ή καρδιά του ή-ταν σαν το χρυσάφι.

Άγαπούσε κι' έλεούσε τους φτωχούς ανθρώπους και πολλές φορές παρου-σιάζόταν ντυμένο με παληά ρούχα, για να μη το γνωρί-ζουν, και καθόταν στις κα-λύβες των φτωχών και μοι-ραζόταν μαζί τους το ξερό ψωμί τους και τις έλγες που οι καλοί άνθρωποι του προσέφεραν.

Στο παλάτι το χάνανε πολλές φορές και δεν ξέρα-νε που πηγαίνε.

Μία μέρα έγινε κάτι που άπεκάλυψε την ταυτότητα του μικρού άγνωστου, που καθόταν μαζί με τους φτω-χούς ανθρώπους και τους συμπονούσε και τους βοη-θούσε κρυφά.

Ένα άλλο παιδί ποδχε την ίδια με το βασιλόπουλο ηλικία και ήταν από μία μεγάλη κι' έπίσημη οικογέ-νεια, έκανε τον περίπατό του σε μία συνοικία που ζούσανε φτωχές οικογένει-ες, που τις βοηθούσε ο μι-κρός πρίγκιπας.

Κατά τύχη τον είδε την ώρα πουμπαινε ντυμένος με παληά ρούχα σε κάποιο σπιτί. Σταμάτησε και τον προσκύνησε κι' από τότε μάθανε όλοι πως ο μικρός άγνωστος ήταν το βασιλό-πουλο.

Αυτό διαδόθηκε σαν ά-στραπή κι' όλοι σε λίγο εύ-λογούσανε το Θεό που τους έστειλε ένα Βασιληά, που είχε δώσει τέτοια ήθικη ά-νατροφή στο γιού του, που μία μέρα θα κυβερνούσε τον τόπο. Όλοι τις Κυρια-κές και τις μεγάλες γιορ-τές που δεν είχανε δουλειά τρέχανε κάτω από το πα-λάτι και ζητούσαν να δουν τον Βασιληά και το βασι-λόπουλο.

Ο Βασιληάς έβγαίνε και

χαιρετούσε τους ύπηκόους του και χαιρόνταν βαθεία, γιατί έθλεπε πως άρχισε να βασιλεύη πραγματικά στην καρδιά του λαού του.

Περάσανε χρόνια πολλά κι' ο Βασιληάς πέθανε και στο θρόνο ήρθε το βασι-λόπουλο με τη χρυσή καρ-διά.

Τότε ή Χώρα άρχισε να παίρνει μία νέα μορφή.

Ένας κίνδυνος μεγάλος κάποτε άπειλούσε τη Χώρα, έχθροι θέλανε να πατήσου-νε το έδαφος της κι' ο νέος Βασιληάς έκανε μία προ-κήρυξη στο λαό του πως πρέπει να μην άφήσουν τον έχθρο να πατήση στο ιερό έδαφος της πατρίδος. Ό-λοι τότε τρέξαν και πήρα-νε τα όπλα τους και με τον Βασιληά μπροστά νίκησαν τον κατακτητή.

Μά την τελευταία στιγμή σε μία μάχη σκοτώθηκε ο νέος Βασιληάς.

Τη χαρά της νίκης άμέ-σως σκέπασε με το μαύρο της πέπλο ή λύπη. Όλη ή Χώρα ντύθηκε στα μαυρά και για χρόνια θρηνούσε το βασιλόπουλο με τη χρυσή καρδιά ποδχε γίνει πιά έ-νας θρβλος.

Άπάνω στο μνημείο του νέου Βασιληά είχανε χαρά-ξει τα πάρα κάτω λόγια:

«Ο πιο γλυκός θάνατος είναι να πεθάνη κανείς για την πατρίδα του».

Και οι μητέρες του λαού που περνούσαν από κεί γο-νάτιζαν με συγκίνησι και ρίχνοντας λίγα φρέσκα κι' άμορφα λουλούδια, όπως ήταν κι' εκείνος, δείχνον-τας τον τάφο του νέου Βα-σιληά που πέθανε για την πατρίδα του, λέγανε στα παιδιά τους:

— Έδω κοιμάται ένας Βα-σιληάς, κοιμάται τον πιο γλυκό ήπνο. Έδωσε τη ζωή του για την Πατρίδα που είναι ή μεγάλη μας μάνα.

Άνδρέας Τσιριμπέας

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΔΕΝΔΡΟ

Στην Ελλάδα υπάρχουν δένδρα άγρια ή αδέσποτα, άγριες άχλαδιές, άγριες μηλιές, άγριες καστανιές, άγριες φουντουκιές. Βρίσκονται και άγρια κλημάτα. Είναι μέσα σε ρευματίες. Μπερδεμένες οι βέργες των με τους βάτους και με τα καλάμια και με τις δάφνες. Νοστιμώτατα δέ τα σταφύλια που κρέμονται σαν κουμπολόγια. Υπάρχουν και άγριες ροδιές με ξυνά μικρά ρόδια και άγριες κυδωνιές βρίσκονται με στυφά κυδωνία. Νά και μιά άγρια συκιά. Μέσα στον βράχο ή ρίζα της ή επάνω σε καμμιά έπαλξιν ή ρωγμή άρχαίου πύργου. Λίγο ξυνοπά τα σύκα της, αλλά νοστιμώτατα. Είναι οι συκιές των βράχων, οι βραχαλιτικές. Σπανίως θά βρεθής παληό φρούριο χωρίς συντροφιά μιά άγρια συκιά. Και άγριες έληδες υπάρχουν, εκατομμύρια δένδρα, πολύ πικρός όμως και μικρότατος ο καρπός των. Άλλά και αυτός όταν ώριμάσει τρώγεται. Αφθονώτατες και οι άγριες μουριές. Είναι το μόνο δένδρο άγριο που ο καρπός του είναι μεγαλύτερος από το ήμερο μούρο. Μαύρα μεγάλα μούρα είναι τα άγρια, αλλά κάπως επικίνδυνα. Βάφουν όπου πέσουν. Το ήμερο μούρο δέν έχει τόση βαφική δύναμη. Γίνεται δε ωραίο ρακί από το μούρο. Είς το "Άγιον" Όρος κατασκευάζουν περίφημο μούρορρακο, καθώς και είς την Κρήτη. Αφθονώτατα είναι τα κουμαρα. Ουδείς έξημέρωσε τις κουμαριές. "Ο Θεός έκανε την κουμαριά να βγάξη χωρίς να μολιάσθω γενώντας τον κόκκινο καρπό. Κάπου- κάπου βρίσκονται μέσα σε βραχώδεις ρεματίες και άγριες καρυδιές. Τα καρύδια αυτά έχουν σκληρότατο φλοιό και έλαχίστη ψίχα. Άλλα άγρια δένδρα είναι τα σουρφα ή σουρφα. "Ο καρπός των είναι σαν μικρό μούσμουλο. Έχομε και τις άγριες ξυλοκερατιές ή χαρουπιές ή κουντουριδιές. "Ο άσωτος υιός του Ευαγγελίου έτρωγε ξυλοκέρατα. Είναι και τα άγρια φυστίκια. Μικρά σαν σκάγια. Άρωματικώτατα, αλλά τόσο μικρά, ώστε δέν τρώγονται. "Η φυστικιά, ή χαρουπιά και ο σχίνος μοιάζουν. Μπορούμε να μολιάσουμε τους σχίνους και να κάνωμε χαρουπιές ή φυστικιές. "Επειδή δέ ή "Ελλάς είναι γεμάτη από σχίνους, μεγάλο στάδιο ανοίγεται για έξημέρωσι και έμβολιασμό. "Όλα σχεδόν τα ήμερα δένδρα έχουν και το αντίστοιχό των το άγριο. Καμμιά φορά βλέπομε σε έρημικά μέρη μιά κοντή άμυγδαλιά γεμάτη άμύγδαλα. Πώς την έχουν ξεχάσει! Κιτάζουμε δεξιά και άριστερά μη μάς ιδή κανείς και... κλέθουμε. Άπαγοήτευσι, τα άμύγδαλα είναι πικρά γι' αυτό δέν τα μάζεψαν, είναι τα πικρά άμύγδαλα.

Λοιπόν ή φύσις έχει προνοήσε, όπως οι περισσότεροι καρποί είναι στυφοί ή πικροί ή ξυνοί και μικροί. Για να μην τρώγονται εύκολα. Και άγριες κερασιές υπάρχουν, αλλά τα κεράσια των είναι στυφώτατα. "Ο άνθρωπος όμως κατώρθωσε μολιάζοντας το ένα δένδρο με το άλλο να έξημερώση τον καρπό, να τον κάνει γλυκύτερο και μεγαλύτερο. Και τα πεύκα που είναι

το άφθονώτερο δένδρο είς την "Ελλάδα και κάνουν την άχρηστη κουκουναρά από άπόψεως τροφής, μπορούν και αυτά να μολιασθούν. Θα γίνουν τα ήμερα πεύκα που λέγονται κουκουναριές. Τίποτε δέ δέν είναι γλυκύτερο από το κουκουναρί, και θρεπτικώτατο. "Όπως και ή παροιμία: "Τόν ταίζουν με κουκουναρί".

Το μπόλιασμα των δένδρων είναι εύκολο. Πέρνουμε μερικές φλούδες από ένα ήμερο δένδρο, ανοίγουμε μιά σχισμή στα κλαδιά του άγρίου δένδρου και μέσα βάζομε μιά ήμερη φλούδα. "Η φλούδα αυτή έχει μάτια ή κόμπους. Δένουμε το τραύμα με ένα κουρελάκι. "Η φλούδα ή ήμερη τρέφεται από τον κορμό του δένδρου, και μετά βλαστίζει. "Επειδή είναι ήμερη και ο βλαστός είναι ήμερος. Κόβουμε τους άγριους βλαστούς και τα άγρια κλαδιά και άφίνομε τους ήμερους βλαστούς. "Ετσι με δυο λόγια γίνεται το μπόλιασμα που λέγεται και φέλιασμα και έξημέρωσι και έξευγενισμό. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που το έχουν για διασκέδασι να μολιάζουν δένδρα, άδιαφορώς τίνος είναι, αλλά πολλά ήμερα δένδρα στους λόγους έχουν μολιασθή από τους καλούς αυτούς ανθρώπους.

Μπορούν τα μέλη της "Εθνικής Νεο-

Η ΣΠΑΡΤΗ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

"Η Νέα Σπάρτη κτίστηκε το 1834 μ. Χ. ύστερα από την άπελευθέρωσι, στον καιρό του "Οθωνος, πάνω στον Δικτύαιο λόφο, σιμά στον Ευρώτα και τον χειμάρρο Μαγούλα. Έχει πλατείους δεινροφυτεμένους δρόμους, διαμορφωμένα σπίτια και τρεις πλατείες. Στην επάνω πλατεία είναι ή έκκλησία της Ευαγγελιστρίας και το ωραίο Γυμνάσιο. "Ομορφη έκκλησία είναι κι' ο "Άγιος Νίκων, ο πολιούχος της. Χαρακτηριστικά είναι τα πολλά περιβόλια της. Τα σπίτια μοιάζουν με μικρές βιλίτες, χωμένες μέσα στα λουλούδια και στα δένδρα. Οι τριανταφυλλιές κι' οι νεραντζιές με τους χρυσοί τους καρπούς γέρνουνε πάνω στις ανθισμένες πορτοκαλιές και λεμονιές.

"Η Σπάρτη έχει Μουσείο μ' αγάλματα αρχαϊκά και Ρωμαϊκής εποχής, χάλκινα και μολυβένια ειδώλια από το ναό της Χαλκιοίκου "Αθηνάς και της "Ορθίας "Αρτέμιδος.

Σε τέσσερα σπίτια, σε διάφορα σημεία της Σπάρτης, σώζονται ψηφιδωτά με πολύ ενδιαφέρον. Το πιο όμορφο απ' όλα είναι εκείνο που παριστάνει την άρπαγή της Ευρώπης, ένα από τα καλύτερα πόχουμε στην "Ελλάδα. Το παραμύθι μάς λέει ότι μιά μέρα, ενώ ή Ευρώπη έκοβε λουλούδια, την είδε ο Δίας και τυφλώθηκε τόσο πολύ από την ομορφιά της βασιλοπούλας που μεταμορφώθηκε άμέσως σ' ένα μεγάλο ταύρο και την πήγε καθισμένη πάνω του από τη Φοινίκη στην Κρήτη.

Την άρχαία Σπάρτη περίμενε κανείς να την ιδή να κολιττεί περήφανη ανάμεσα στα λείψανα της ιστορίας της. Μά από την Σπάρτη εκείνη τίποτε σχεδόν δέν βλέπει κανείς. "Ο Λυκούργος

λαίας να άρχίσουν το έργο αυτό. Το κήρυγμα ή ή σταυροφορία υπέρ των δένδρων που έγιναν από τον κ. Πρόεδρο της Κυβερνήσεως την Νεολαία κυρίως άφορμή. "Εκτός του φυτεύματος των δένδρων, και το μπόλιασμα. Είναι ωραιότατο και ωφελιμώτατο να βγαίνει κανείς είς την έξοχή και να βρίσκει δένδρα ήμιαδέσποτα ή τελείως αδέσποτα γεμάτα γλυκές καρπούς. Γιατί τα περισσότερα άγρια δένδρα είναι στα ρουμάνια, στις λαγκαδιές, στις ράχες, στα άκαλλιέργητα μέρη, στους βοσκοτόπους. Πιο εύχάριστο θα είναι να πηγαίνει κανείς σε μιά λαγκαδιά να βρική καρπούς παρά μέσα στο κτήμα του. Το σύστημα είναι πρωτόγονο και επαναφέρει τον άνθρωπο στην παλαιότερα φυσική ζωή. Μας ρίχνουν λοιπόν στο ύπαιθρο τα μολιασμένα δένδρα. Και οι κληματαριές μέσα στις αδέσποτες ρεματίες μάς κάνουν να μην αισθανώμεθα τον δρόμο ως που να φθάσωμε εκεί, να κόψωμε ένα αδέσποτο σταφύλι κρεμασμένο μέσα στους βάτους και άς άγκυλωθώμε. Εύκολοτατο δέ να ανοίγωμε με ένα πάσσαλο μιά τρύπα στην ρευματιά και να φυτεύωμε βέργα που σε τρία χρόνια θα κάνει σταφύλια.

Κ. Φαλταίτης

με τους νόμους του άπαγόρευσε την πολυτέλεια και την ένασχόλησι στις τέχνες και στα γράμματα και περιώρισε τις έκδηλώσεις των Σπαρτιατών στη στρατιωτική μονάχα ζωή.

Καθισμένη πάνω σ' ένα λιθάρι, έχω ανοιχτό τον Παισανία και διαβάζω άχόρταγα την περιγραφή της παλαιάς πόλεως. Μά τίποτα δέν βλέπω τώρα εκτός από τον τάφο του Λεωνίδα, όπως λένε οι ντόπιοι, ένα ήρωο δωρικού ρυθμού, τα έρείπια του Ρωμαϊκού θεάτρου και τα φτωχικά άγκωνάρια του ναού της Χαλκιοίκου "Αθηνάς.

Πάει ή άρχαία Σπάρτη, με τις σιδερένια πολιτεία, που έχοντας για σύμβολο την ύπακοή στους νόμους και την ύποταγή στην πατρίδα, κύλησε στα πόδια της ολόκληρη την Πελοπόννησο και την "Αθήνα άκούη.

Τώρα λόφοι χαμηλοί, γυμνοί, σκεπασμένοι που και που από καινούργια κτίρια, άγκάθια, λιθάρια και λογιών λογιών άγριόχορτα, δείχνουνε το χώρο της παλαιάς ρήγισσας, δίχως καμμιάν επίδειξι, πιστά στην ανάνησι της άπλης Σπάρτης και του μαύρου ζωμού, του μοναδικού φαγητού των Σπαρτιατών...

Δέν χρειάζονται σημάδια για να θυμώ τον Λεωνίδα με τα παλληκάρια του και τη Σπαρτιάτισσα μητέρα που άποχαιρετώντας το παιδί της για τον πόλεμο τούδινε ή ίδια την άσπίδα και τούλεγε «ή τάν ή επί τάς».

"Η άρχαία Σπάρτη ζή και δίχως σημάδια ζωής. Κι' είναι ζωντανότερη από μάς τους ζωντανούς που μ' εύλάβεια και θαυμασμό πατάμε τώρα τον χώμα της.

"Αριστοβούλη Δ. Καψιμάλλη

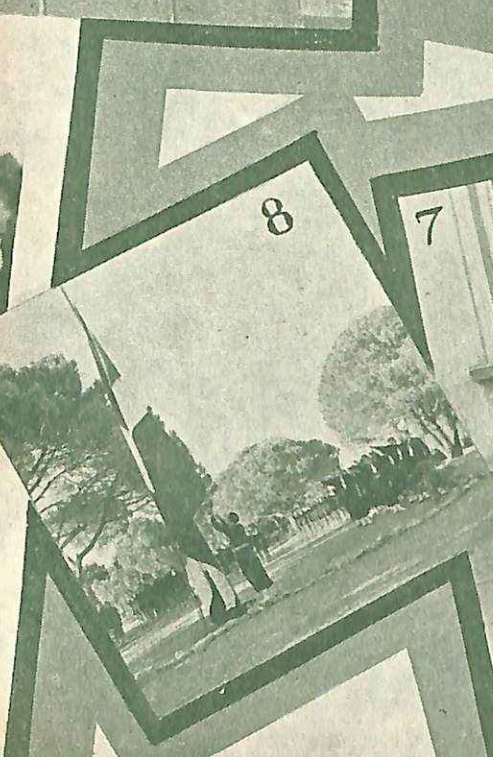
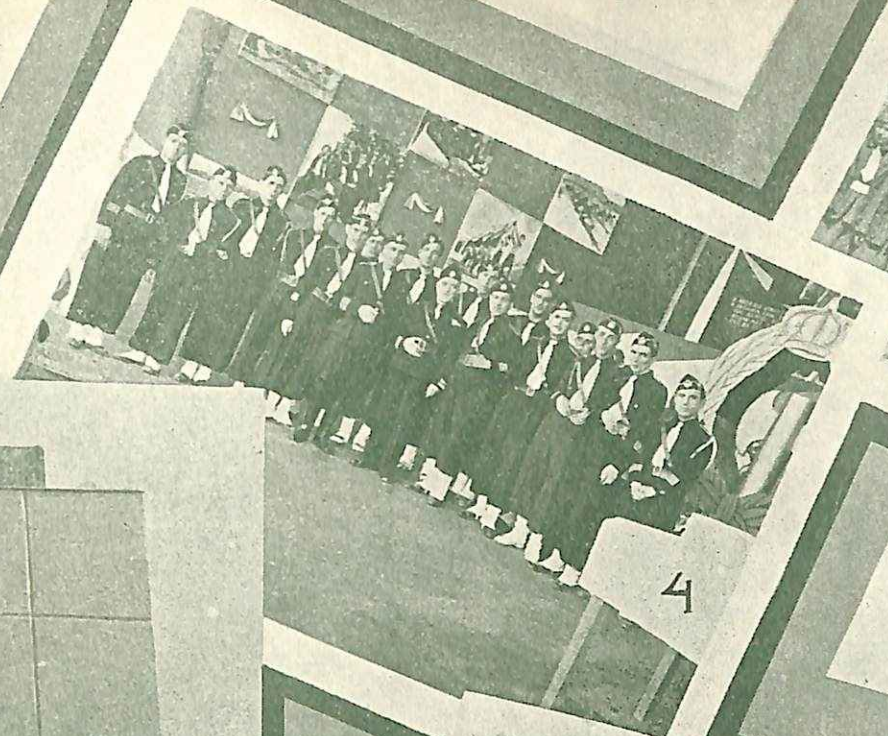
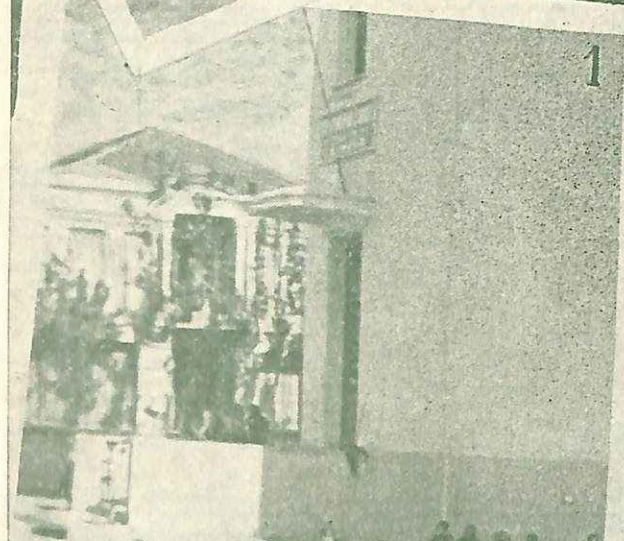
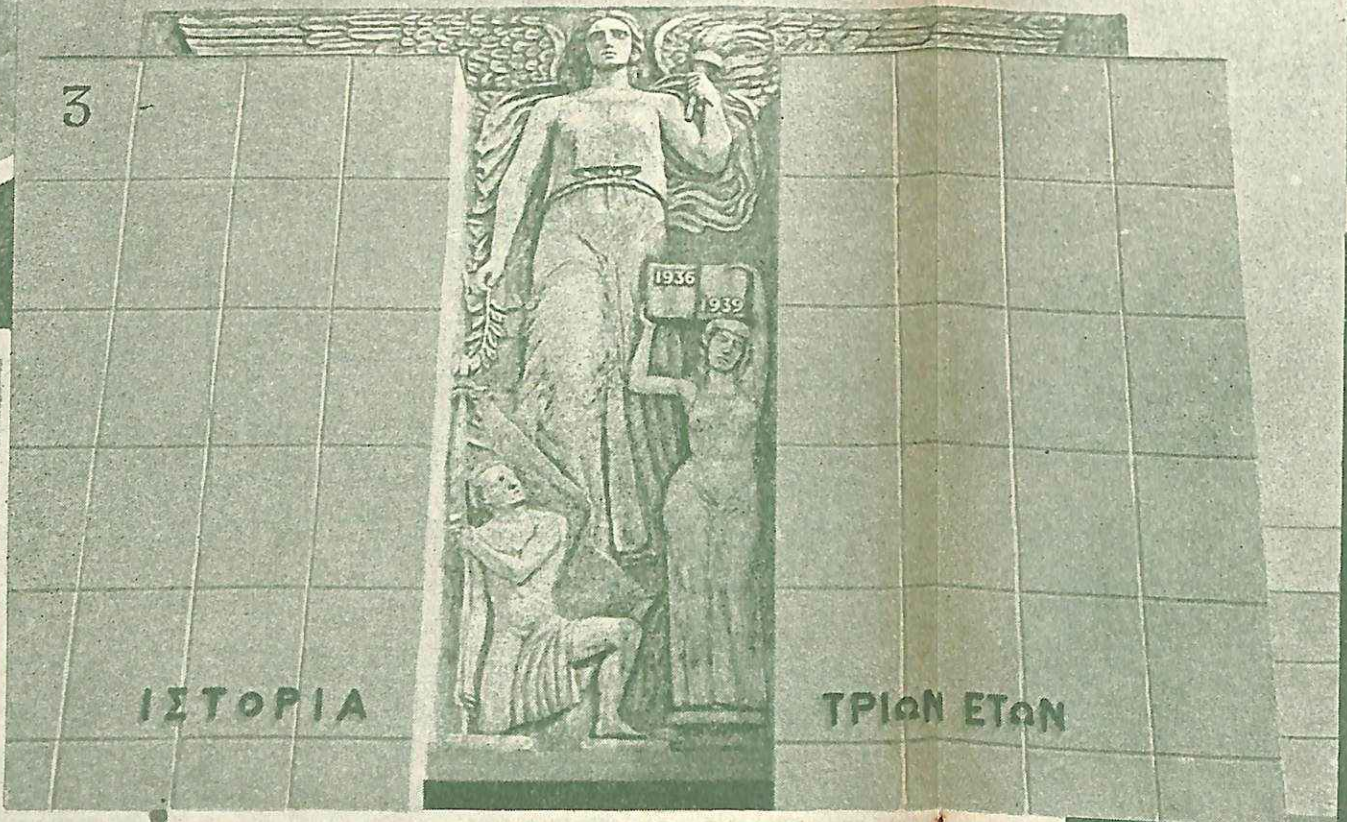
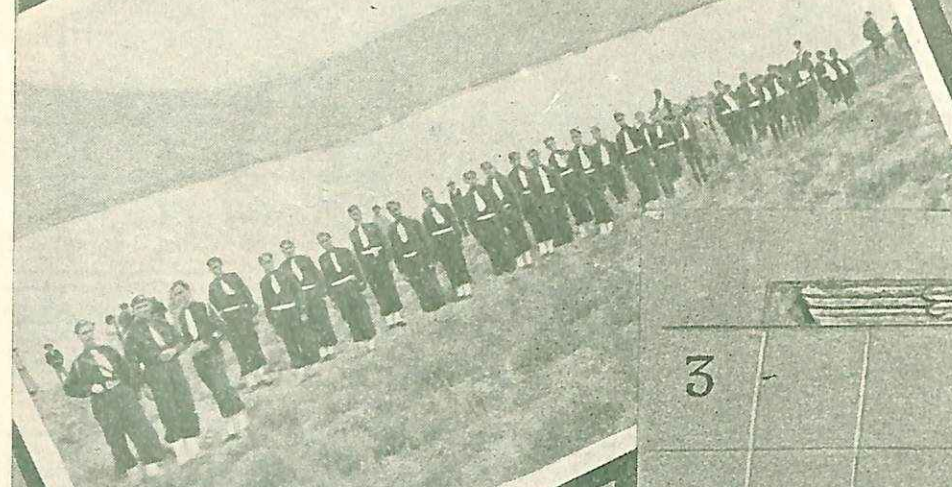
ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Στίχοι: Σπ. Μεταξά

Μουσική: Ά Παπαδημητρίου

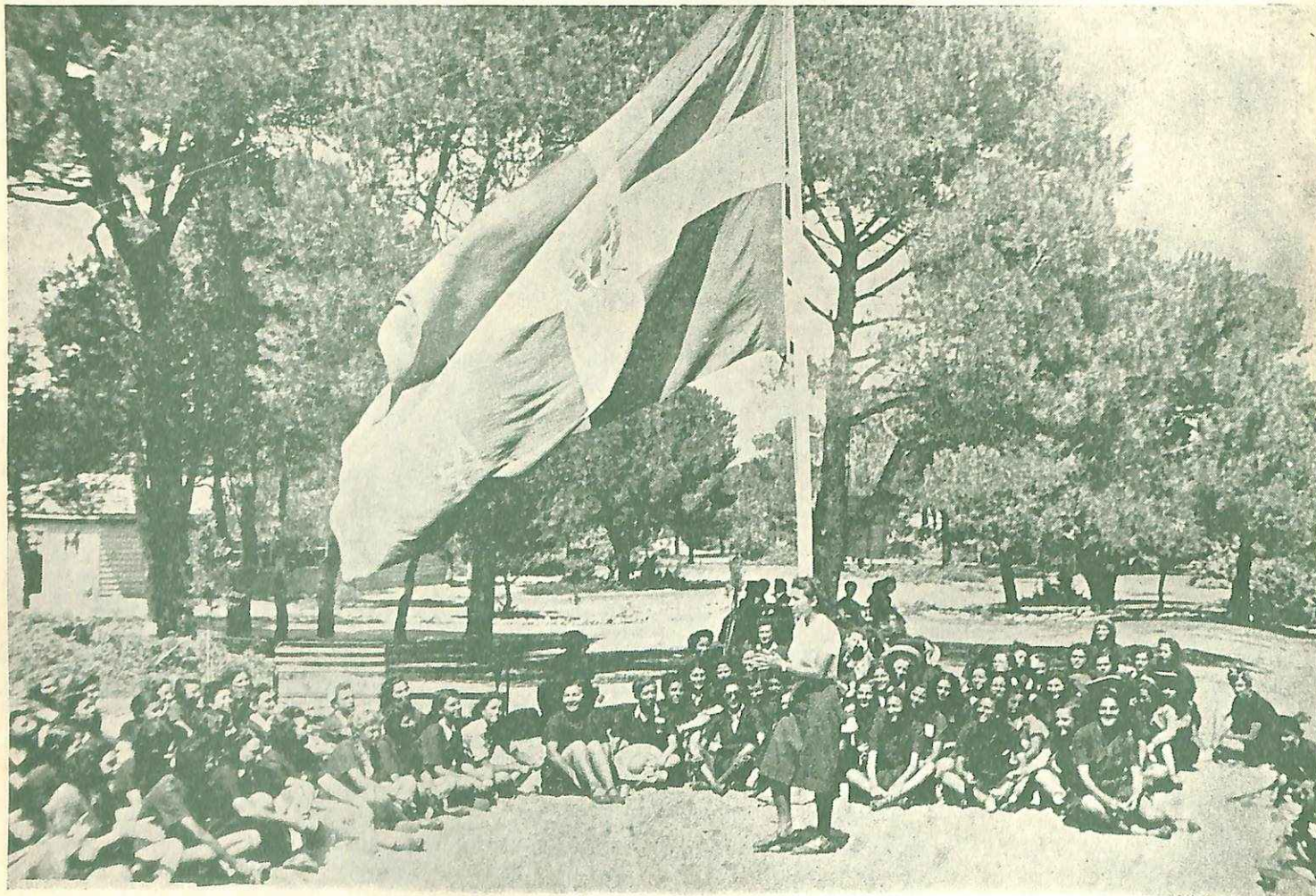
Στή γλυ· κειά μας τήν πα· τρι· δα τήν τρα· νή τή· στο· ρί·
 κή Σύ α· πο· μεί· ves έλ· πί· δα
 Νε· ο λαι· α· λη· δι νή Στήν ό· λό· der· μη· ψυ· χή της Έ· θνι·
 κή φω· τι· ζει· αυ· γή· κίο· με· γά· λος Κυ· βερ· νή· της πάν· τα· εμ· πρόσ· τιν· ό· δη· γεί· τήν ό·
 γεί· 'εμ· προς· για· μιά· Ελ· λα· δα· μέ· α· 'Ε· μπρός· μ' έλ· λη· νι· κή· καρ·
 δια 'εμ· προς· πε· ρή· φα· να· γεν· ναι· α
 Ναι· τής· Ελ· λα· dos· τα· παι· δια Ε· μπρός· ή· δό· za· ή· πα·
 λή· α· μας· Ναι· za· να· ζή· σ' εί· νε· και· ρός· Μέ·
 Τό· Με· γά· λο· Βα· gi· λή· α· μας· 'ε· μπρός· πάν· το· τ' ε·
 μπρος· 'εμ· προς·

1. Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς 281ης Φάλαγ-
γος Δράμας ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς καλλιεργητικῆς
ἐξορυκτικῆς.
2. Φαλαγγίται τῆς Ὑποδ. Πάρου εἰς ἐκδρομὴν.
3. Ἐξωτερικὸν Κρατικὸν Περιπτέ-
ρου Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης.
4. Οἱ Ἐπιτελεῖς Χίου - Μυτιλήνης κατὰ τοὺς
ἀθλητικοὺς ἀγῶνας.
5. Φαλαγγίτισσαι Καστρίου - Κυνουρίας.
6. Τὰ Ἐπιτελεῖα Ἀρρένων καὶ Θηλέων Περιφερ.
Διοικήσεως Φλωρίνης.
7. Ἡ Χορωδία Περιφ. Διοικήσεως Ἀργαστοῦ.
8. Ἐπαροὶς σημαίας εἰς τὸ Στρατόπ. «Ἰω. Με-
ταξάς».

Άσκήσεις άντιαεροπορικής βολής.

Διδασκαλία Φαλαγγιτισμών Π. Δ. Θ. Π. εις τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξάς».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

Όταν λέμε στην καθημερινή μας γλώσσα «ὁ ἀγῶνας τοῦ ψωμιοῦ», ἐννοοῦμε τὸν συνολικὸ γιὰ τὴ ζῆσι μας ἀγῶνα καὶ μόχθο. Μὲ τὸν «ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου νὰ κερδίῃς τὸν ἄρτον σου» λέγει καὶ ἡ Ἀγία Γραφή.

Όταν τρώμε μὲ ἀγαλλίασι καὶ μείς καὶ τὸ παιδί μας ἓνα μοσκοβολισμένο καὶ ξεροψημένο κομμάτι ψωμί δὲν μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε πόσα στάδια πέρασε στὴν ἱστορία του γιὰ νὰ καταλήξῃ ἀπὸ τὸ στάχυ στὴ σημερινή του μορφή, τὴν τόσο ἐξευγενισμένη.

Ἀπὸ παλιά, πολὺ παλιὰ χρόνια ἀρχίζει αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἄν μποροῦσε νὰ μᾶς τὴ διηγηθῇ τὸ ἴδιο θάμοιαζε σὰν ἓνα ἐκπληκτικὸ παραμῦθι.

Τὰ πιὸ ἀρχαῖα κομμάτια ψωμιοῦ βαστοῦνε ἀπὸ τὴ νεολιθικὴ ἐποχὴ, δηλαδή ἀπὸ τὸ 2.500 π. Χ. Ὅμως ὑποτίθεται ὅτι τὸ ψωμί ὑπῆρχε πολὺ πιὸ πρὶν, γιὰτὶ βρέθηκαν πάνω σὲ συντρίμια ἀποτυπώματα σίτου καὶ κριθῆς, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ 4.000 π. Χ. Τότε χωρὶς ἄλλο μετεχειρίζοντο οἱ ἄνθρωποι τὸ ἀλεύρι ὡς ἀλευρόσουπα. Ἡ ἐφεύρεσις ὅμως τοῦ ψωμιοῦ χρονολογεῖται πολὺ πιὸ πρωτύτερα ἀπὸ τὸ 2.500 π.Χ.

Αὐτὸ μᾶς τὸ μαρτυροῦν οἱ πυρόπετρες, δηλαδή οἱ ἴσιες πυρωμένες στὴ φωτιά πέτρες ποὺ ἔψηζαν καὶ ἔψηναν τὸν πολτὸ τοῦ ἀλεύρου, πρὶν ἀκόμα ἐφευρεθοῦν τὰ ἀπὸ πηλὸ δοχεῖα, ποὺ μπρορούσαν νὰ ἀνθέξουν στὴ φωτιά. Τὰ πρῶτα εὐρήματα τῶν δοχείων ἔχουν μιὰ κοιλὴ λεκανοειδὴ φόρμα, ποὺ μᾶς ἀφήνει νὰ νοιώσουμε πῶς κατασκεύαζε τότε τὸ ψωμί τοῦ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς φούρνο. Ἀπλῶς ἔρριχνε σὸ ἀραιὸ ζυμάρι μιὰ πυρωμένη πέτρα. Μιὰ πρακτικὴ δοκιμὴ μᾶς ἀρκεῖ. Ἄς ρίξουμε μέσα σὲ μιὰ ἀλευρόσουπα ἓνα ζεστὸ λιθάρι. Σὲ λίγο θὰ δοῦμε ὅτι τὸ ἀλεύρι πυκνοῦται γύρω στὴν πέτρα καὶ στερεοποιεῖται. Ἄν τὸ ξεκολλήσουμε ἀπὸ τὴν πέτρα θὰ ἔχουμε τὴν πρώτη μορφή τοῦ ψωμιοῦ, ποὺ ἔκαναν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι μέσα σὲ δοχεῖα καὶ σὲ λεκάνες. Ἀργότερα στὸ τέλος τῆς λιθίνης ἐποχῆς, δηλ. 2.500 π. Χ., καὶ στὸ πρῶτο ἥμισυ τῆς ἐποχῆς τοῦ χαλκοῦ 1.000 π. Χ. βλέπουμε τὴν πῆττα κάπως δύο ἑκατοστόμετρα πάχους μὲ διάμετρο 20-30 ἑκατοστόμετρα. Γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ἦταν ἀναγκαῖος ὁ φούρνος, ποὺ ἀναφαίνεται παντοῦ πρὸς τὸ τέλος τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς.

Τὸ ψωμί τῆς λεκάνης καὶ ἡ πῆττα ἦταν ἄζυμα. Στὸ τέλος τῆς χαλκίνης ἐποχῆς ἀναφαίνονται τὰ πρῶτα ψωμιά μὲ προζύμι, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ πορῶ-

δης τῶν κατασκευῶν. Πότε πρώτη φορὰ παρουσιάσθηκαν δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο. Ὅπως εἶναι γνωστὸ πῶς καὶ ποῦ ἔφκιανε ἡ οἰκοδόμοινα τὸ ψωμί τῆς. Μεγάλῃ διαφορᾷ ὑπάρχει φυσικὰ μεταξὺ τοῦ ψωμιοῦ ἐκείνου καὶ τοῦ σημερινοῦ.

Ἐμεῖς σήμερα κάνουμε μεγάλες παρακαταθήκες ἀλεύρου. Τοῦτο δὲν τὸ γνῶριζαν οἱ ἀρχαῖοι. Βρέθηκαν πολλὰ κομμάτια ψωμιοῦ καὶ δοχεῖα καὶ πυρόπετρες καὶ φούρνοι, δὲν βρέθηκε ὅμως πούθενά οὔτε ἡ ἐλαχίστη ποσότης ἀλεύρου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐτοίμαζαν πάντοτε μόνον ὅσο τοὺς ἀναγκαιοῦσε. Ἐν τούτοις ἀποθήκευαν τὸ σιτάρι. Ἐπὶ μακρὸν καιρὸν ἔκανε ἐντύπωσι εἰς τοὺς ἐρευνητάς, ὅτι σὲ ἀνακαλύψεις ἀνθρωπίνων οἰκισμῶν εὕρισκαν ἀπανθρακω-

ρώνοντας τὴ γέννησι τῶν βακτηριδίων. Τὸ ψήσιμο ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἀποθήκευμα ὀξέων χουμίνης, ὅπως λέει ἡ χημεία. Τὰ ὀξέα αὐτὰ ἔχουν μιὰ παράξενη χημικὴ ιδιότητα. Στὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ μὲ τὴν πρόσθεσι ὀξυγόνου μεταβάλλουν τὰ συστατικὰ τοῦ σιταριοῦ σὲ κάρβουνο, γεγονός ποὺ ξέρουμε ἤδη ἀπὸ τὴ γεωλογία συντελούμενο φυσικὰ σὲ ἑκατομμύρια χρόνια. Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔκανε τὴν ἀρχὴ μὲ τὸ ψήσιμο τῶν σιτηρῶν ἔγινε ἡ ἀπανθράκωσις πιὸ γρήγορα στὰ σιτηρά.

Τὸ ψημένο αὐτὸ σιτάρι ἔτριβε ἡ νοικοκυρὰ σὲ χειρόμυλο, ποὺ παρουσιάζεται σὲ πολὺ παλιὰ χρόνια καὶ ἔψηνε τὸ χοντροκομμένο ἀλεύρι ἀκοσκίνιστο μαζί μὲ τὴν κόλλα καὶ τὰ πίτουρα, ποὺ περιέχουν πολλὰς θρεπτικὰς οὐσίες.

Ἡ μικροσκοπικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι στοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ πιὸ συνηθισμένο σιτηρὸ ἦταν τὸ σιτάρι, ποὺ χάρις στὶς καλύτερες κλιματολογικὲς συνθήκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φύτρωνε παντοῦ. Ἐν τούτοις ὑπῆρχε καὶ ψωμί μὲ μικτὸ ἀλεύρι ἀπὸ σιτάρι καὶ κριθάρι. Μάλιστα δὲ μετὰ τὴν κλιματολογικὴ ἀλλαγὴ καὶ μὲ ἰσλανδικὴ χλόη.

Ἡ κατὰ τὴ βοτανικὴ γλῶσσα *Cetaria islandica* χλόη περιέχει ἓνα διόξειδιο τοῦ ἀνθρακος, τὴν λεχινίτην, ποὺ ὁ λαὸς πρὸ πάντων στὰ βόρεια κλίματα μαζεύει καὶ σήμερα ὡς δυναμωτικὸ τῶν φθισικῶν. Κατὰ τὰ ἔτη τῆς εὐρωπαϊκῆς πείνης τὸ 1816 καὶ 1817 ἔθραζαν τὴ χλόη αὐτὴ γιὰ νὰ ἀποβάλῃ τὴ πικρὰ τῆς καὶ τὴν ἄλεθαν σὲ ἀλεύρι. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὰ ἔτη τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἔκαναν πολλὰ πειράματα μὲ τὴν ἰσλανδικὴ αὐτὴ χλόη.

Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ψωμί βαστὰ ἀπὸ τὸν 20ὸν π. Χ. αἰῶνα. Συνίσταται ἀπὸ σιτάρι 70%, 10% λιναρόσπορο καὶ 20% ἓνα εἶδος καλαμπόκι. Βρέθηκαν καὶ λείψανα εἰδους γαλέττας τοῦ ψωμιοῦ αὐτοῦ, ποὺ οἱ νομάδες τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ἔπαιρναν μαζί τους γιὰ τὰ μεγάλα τους ταξίδια.

Σ. Καρ.

«Ἡ καλλιέργεια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στὸν ἀνώτατο βαθμὸ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν καθένα καὶ τὴν κάθε μιὰ ἀπὸ σὰς Ἑθνικὸν καθηκόν, ὅμοιο μὲ τὸ καθηκόν τοῦ Στρατιώτου».

ΖΗΤΩ! ΛΟΙΠΟΝ

Έχουμε στο γραφείο ένα σωρό γράμματα, που όλον τόν περασμένο χρόνο μας έστέλλατε έσείς οι Σκαπανείς απ' όλην την Ελλάδα. Σε όλα αυτά τα γράμματα έζητούσατε να χετε και σεις μια ξεχωριστή γωνίτσα στο περιοδικό ολότελα δική σας. Και δός του! όλο κι έπαρπονιώσατε.

Όπου, που λέτε, ένα πρωί να σου ο Κύριος Κυβερνητικός μας Επίτροπος στα γραφεία και μας λέει πώς ο Αρχηγός σαν έμαθε κι' Εκείνος την παράκλησι αυτή, έκρινε δίκηο να χουν και οι Σκαπανείς ένα μικρό κηπάκο μέσα στη «ΝΕΟΛΑΙΑ» - δυο δικές τους σελίδες ξεχωριστές. Και να λοιπόν οι σελίδες μας! Τάχουν όλα! Τό άρθρο τους, τό διήγημά τους, τις χρήσιμες γνώσεις, τά ευθυμά τους, τό σαλονάκι με τις εικόνες σας - και μαζί τό ανάγνωσμα με τά παθήματα του Γιαννάκη.

Μά τί φωνές είναι αυτές; Σταθήτε παρακαλώ να τελειώσω και ύστερα ζητωκραυγάσετε!... Πώ! πώ! καλέ δέν σωπάτε; Τότε θα αναβάλω κι' εγώ για τό άλλο τεύχος όσα είχα ακόμη να σας πώ, και θα φωνάξω μαζί σας: Ζήτω ο Αρχηγός ο καλός πατέρας των παιδιών, ο Ιωάννης Μεταξάς...

Ένας μεγάλος Σκαπανέας

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΣΑΠΙΑ ΜΗΛΑ

Μια μητέρα από έπαρχία είχε στείλει τό Λάμπρο της στη πρωτεύουσα να σπουδάση. Κάποτε του έστειλε ένα καλάθι γεμάτο μήλα. Ο Λάμπρος αισθάνθηκε μεγάλη χαρά, όταν αντίκρυσε τό καλά-

Ο Λάμπρος αισθάνθηκε μεγάλη χαρά όταν αντίκρυσε τό καλάθι.

θι, τό ωραίο δώρο της μητέρας του. Αγαπούσε πολύ την μητέρα του. Αλλά κι' εκείνη έκανε ό,τι ήμπορούσε γι' αυτόν. Με πόση λαχτάρα έτοιμαζόταν να ανοίξη τό καλάθι... Τί στενοχώρια όμως και τί απογοήτευσι έδοκίμασε όταν τό άνοιξε. Τά μήλα σάπια! Ούτε ένα γερό! Τόν έπληραν τά κλάματα.

Δέν χάνει καιρό. Παίρνει χαρτί και μελάνι και της γράφει ένα γράμμα γεμάτο παράπονο. «Μητέρα μου, της έγραφε, γιατί μου

τό έκανες αυτό;» Έπειτα από λίγες ήμέρες έλαβε την άπάντησι. «Λάμπρο μου. Έλαβα τό γράμμα σου. Τό έδιάβασα με προσοχή. Είδα, παιδί μου, τη λύπη σου. Μάθε, όμως, ότι εγώ έγέμισα τό καλάθι με καλά και γερά μήλα. Έβαλα όμως μέσα και έ-

Ο μικρός Σκαπανέας Άμέρ. Τομδακίης... παρελαύνει...

Κόλπα και παθήματα του Γιαννάκη Φασαριά

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

[Τά πρώτα χρόνια του Γιαννάκη - Η σιλουέτα του. Κατορθώματα και σκανταλιές που τρελαίνουν άνθρωπο].

Γιαννάκης Φασαριάς! Όνομα και πράμα!

Δέν σας εύχομαι παιδιά μου να συναντήσετε στη ζωή σας ένα τέτοιο σωστό ζιζάνιο, όπως ήταν ο Γιαννάκης της Ιστορίας μας...

Δέν ήταν κανένα παιδί του δρόμου που φύτρωσε, όπως λένε, σαν μανιτάρι. Όχι!

Ήταν γιός μιας πολύ καλής και τίμιας οικογένειας! Τί πάει να πη ό-

μως αυτό; Από ρόδο βγαίνει άγκάθι

λέει και ή παροιμία. Και πραγματικά ο Γιαννάκης μας ήταν άγκάθι από ρόδο και μάλιστα... γαϊδουράγκαθο!

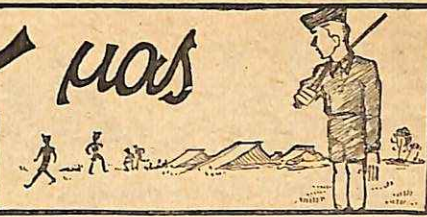
Θέλετε τό σουλούπι του; Ό,τι κακό σκεφτήτε τό είχε τό διαβόητο αυτό παιδί...

Ήταν τεμπέλης και λαίμαργος σαν γουρούνι, αθάδης και καυγατζής όσο δέν παίρνει, αλλά και δειλός και ύπουλος.

Μπορεί να πη κανείς πώς είχε καλή

Η ζωντανή εικόνα του Γιαννάκη.

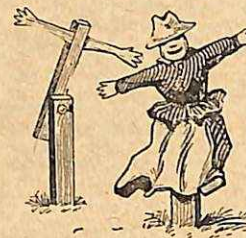

Χρήσιμοι γνώσεις

Ένα τεχνικό σκιάχτρο...

Ορίστε και ένας εύκολος και έξυπνος τρόπος να κάνετε ένα στερεό και όμορφο σκιάχτρο μέσα στο λαχανόκηπό σας για να φοβούνται τά πουλιά που σας κάνουν ζημιές.

Μπήξτε στη γη ένα χονδρό καδρόνι και πάνω σ' αυτό καρ-

φώστε με μια γερή μεγάλη πρόκα ένα πιό φιλό καδρόνι, στο όποιον έχετε τοποθετήσει οριζόντια, όπως δείχνει τό σκίτσο μας, δυο σανίδια πριονισμένα σαν χέρια.

Αν τώρα ντύσετε τη βάση αυτή θα έχετε ένα τέλειο σκιάχτρο.

Πώς δένονται τά ζωα...

Καμιά φορά εύρίσκεσθε στην ανάγκη να δέσετε σ' ένα στύλο ή σ' ένα κομμένο ξηρό δένδρο την αίγας σας ή τό πρόβατό σας και τρέμειτε κυριολεκτικά μήπως τό ζωό φέρνοντας βόλτες τυλιχθή και πνιγθή.

Αυτό θα τό αποφύγετε αν πάρτε μια σιδερένια κουλούρα την βάλετε γύρω στο δένδρο ή στο στύλο και δέσετε από την κουλούρα τό σχοινί. Όσο και να γυρίσει τό ζωό δέν θα μπερδευτεί ποτέ.

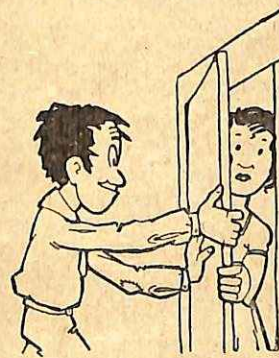

Άνω: Η Σκαπάνισσα Εύγενία Ζαλμά. Άριστερά: ο Σκαπ. Άπ. Τζινέρας. Δεξιά: ο Σκαπ. Μαρκάκης

να που είχε αρχίσει να σάπιξη. Ήξευρα ότι αυτό θα έχω λούσε και όλα τά άλλα. Τό έκαμα όμως, παιδί μου, αυτό, για να σου δείξω τουτό: Αμα σε μια παρέα είναι ένας κακός, αυτός ασφαλώς θα χαλάση και όλους τους άλλους. Πρόσεχε λοιπόν πάντα στην έκλογή των φίλων σου.

καρδιά, αλλά είχε μέσα του τό μικρόβιο της φασαρίας, πέθαινε για άνακατοσούρα και χαλάστρα!

Τό ίδιο του τό παρουσιαστικόν έδειχνε άμέσως τί μάρκα ήταν ο διαβολο-Γιαννάκης.

Έκλεισε την Παυλίνα στο ντουλάπι.

Τά μαλλιά του ήταν πάντα άνακατωμένα και πασπαλισμένα συνεχώς με σκόνες και με άχυρα, τά χέρια του ήταν σωστή πολυκατοικία από... πατώματα

λάσπης και μουτζούρας. Τό πρόσωπό του ήταν πάντα κατασπαγκρουνισμένο με γαυρωμένα μάτια και σούδεποτε καθαρή μύτη, που τό είχε άμαρτία του άθλιος να την καθαρίση κάποτε! Όσο για τά ρούχα του, σήμερα τάβαζε και αύριο είχαν... παράθυρα!

Τό σακκάκι του δέν είχε ποτέ κουμπιά και τις τράντες του τις είχε μεταβάλει σε... σφεντόνες... Έκανε τη στήριξι του πανταλονιού του σε δυο φουρκέτες.

Οι κάλτσες του κρεμόντουσαν πάντα και τά παπούτσια του τά φορούσε για... παντοφλές...

Αυτό ήταν τό σουλούπι του. Αλλά εκείνο που τον έκανε άνυπόφορο ήταν ή πονηρή διαγωγή του.

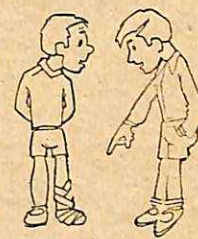
Τού άρεσε να βρίσκη συνεχώς κόλπα, για να δυσαρεστή και να πειράξη

Έξυπνα και κουζά

Ο Νιόνιος είδε μια μέρα στον ύπνο του πώς πάτησε ένα καρφί. Και τό πρωί έδεσε τό πόδι του.

Ο Παύλος, που πήγε τό πρωί στο σπίτι του σαν έμαθε τό λόγο που είχε δέσει τό πόδι του, τού είπε:

Καλά να πάθης άς μην πλάγιαζες ευπόλητος!

Ο Μήτσος και ο Κωστάκης πηδούν. Ο πρώτος, που περνά τον δεύτερο στο πήδημα, τού φωνάζει:

Κωστάκη σε περνά δυο πόδια!

Και ο Κωστάκης:

Τό ξέρω. Είσαι τετράποδο!

Τό αντίθετον τού καλός ποιό είναι;

Κακός, ψυχρός κι' άνάποδος.

Ο Κίμων έτοιμάζεται να ρίξη στο γραμματοκιβώτιο δυο γράμματα.

Στάσου! τού λέγει ένας φίλος του, στο ένα δέν έχεις βάλει γραμματόσημο.

Μά δέν βλέπεις, άπαντά ο Κίμων, που στο άλλο έχω βάλει δυό;

τους άλλους με άνοστα άστεία.

Στό σχολειό ήταν ο άρχηγός! Άλλοι τού έγραφαν, άλλοι τόν έξυπηρετούσαν. Είχε επιβάλει... φορολογία στους συμμαθητάς του, σε λουκούμια και φρούτα. Έδενε σκύλους στην καμπάνα τού σχολειού, άφηνε σφήκες και μέλισσες μέσα στην τάξι την ώρα τού μαθήματος ή έτριβε τζιτζικία για να κάνει θόρυβο. Κάποτε προμηθεύθηκε κι' άπόλυσε μέσα στο μάθημα δυο ποντίκια που χάλασε ο κόσμος...

Αλλά αυτές που μαρτυρούσαν κυριολεκτικά στο χωριό του ήσαν οι άδελφές του. Μια μέρα έκλεισε την Παυλίνα μέσα σ' ένα ντουλάπι!

Ελα Παυλίνα να δής τί ωραία που είναι εδώ, της είπε γλυκά.

Και ή κουτή μπήκε μέσα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

21

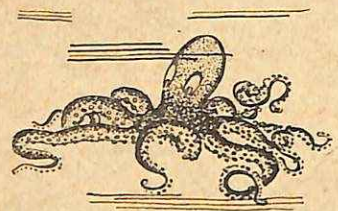
Τό χταπόδι είναι ένα πραγματικά άκαταμάχητο τέρας του βυθού της θαλάσσης.

Στόν τόπο μας βέβαια είναι ένα μικρό μαλακόστρακον που μας χρησιμεύει ως... μεζές του ούζου, ή σαρακοσιανό έδεσμα, αλλά στις εξωτικές θαλάσσιες είναι τεραστίων διαστάσεων, τέρας πραγματικό 80 και 100 δκάδων!

Η δύναμή του είναι τεραστία και τίποτα δεν μπορεί ν' αντέξει στο τρομερό άγκάλιασμα των πλοκαμιών του, που είναι προικισμένα με εκατοντάδες βεντούζες, που κολλούν πάνω στο θύμα και τό παραλύουν.

Τό χταπόδι ζή ένδεκα μόνο μήνες όλη τη ζωή του. Μόλις έκπληρώση τό υπέρτατο καθήκον της αναπαραγωγής του είδους πεθαίνει.

Μόλις τό θηλυκό χταπόδι γεννήσει τά αυγά του τά κρύβει όσο τό δυνατόν πιο προσεκτικά άνάμεσα στά

φύκια κι' έπειτα άποσύρειται σέ μία γωνιά για νά πεθάνη.

Μόνα τους τ' αυγά θά έκκολαφθούν και μόνα τους τά μικρά χταποδάκια θά φτιάξουν τη φωλιά τους.

Έχουν ένα ειδικό φυτόνηρα και με αυτόν άνοίγουν στην άμμο μία τρύπα μέσο' στην όποία κώνονται.

Αργότερα έγκαταλείπουν την πρώτη φωλιά τους και κάνουν μεγαλύτερη... βάζουν μάλιστα και πόρτα με καμιά μεγαλούτσικη πέτρα.

Η καλύτερη τροφή για τά χταπόδια είναι τά... μικρά χταποδάκια. Βέβαια είναι παράξενο αυτό.

Τά κυνηγούν άμείλικτα, τά άκρωτηριάζουν και τά κουβαλούν στη φωλιά των γι... μεζέ ζωντανό της ώρας.

Ακόμη τό χταπόδι κυνηγά τις καλόγνωμες και τις πύνες. Τις πλησιάζει και τις χτυπά με τρόπο που τις παραλύει και τις τρώγει με την μεγαλύτερη άπλάουσι.

Αν δεν καταφέρει νά παραλύσει άμέσως την πύνα, την κουβαλά στο «θάλαμό»

* Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΡΙΟΥ *

Ποιος θά μπορούσε νά φαντασθή ότι ή Σαμοθράκη, τό φτωχό, λησμονημένο κι' άπομεμονωμένο αυτό νησάκι του Θρακικού Πελάγους, θά παρήγαγε τά καλλίτερα δημητριακά και μάλιστα τό άνώτερο σε ποιότητα σιτάρι;

Ποιος θά πίστευε ότι οί δημητριακοί καρποί του βραχώδους αυτού νησιού θά βραβευόνταν κατά την Παγκόσμιο Έκθεση των Παρισίων του 1867 και πρό έτών στην Έκθεση Θεσσαλονίκης;

Γιά σκεφθιτέ τό καλλίτερο! Τά δημητριακά ενός τόσον δά άσήμαντου νησιού, που, στο τέλος-τέλος, μονάχα για θαλασσινά θά μπορούσε νάταν όνομαστό, νά βραβευθούν σε μία Παγκόσμιο Έκθεση! Δεν είναι κάτι τό μη άξιοπρόσεκτο αυτό...

Πολλοί θά τρίβουν ίσως τά μάτια τους:

— Πώς αυτό!

“Ε, λοιπόν, αυτό τό «πώς» τό εξηγεί πειστικώτατα ή... μυθολογία!

Απ' έδω και δυό χιλιάδες χρόνια, ίσως και παρ'όλα αυτά, οί κάτοικοι της Σαμοθράκης έχουν πάντα τά πρωτεία στά δημητριακά. Γιατί στη Σαμοθράκη πρωτοκαλλιεργήθηκε τό σιτάρι κι' άπ' τό νησί αυτό βγήκε για πρώτη φορά στόν κόσμο τό ψωμί.

Και νά πώς έγινε τό περιεργό αυτό:

Ήταν τόν καιρό που οί

του, όπου της στήνει καρτέρι και την τρώγει μόλις αυτή θ' άνοίξη κάποτε.

Τό χταπόδι είναι πολεμικότατο ζώον. Στήνει πραγματικές δημικές μάχες στους βυθούς και πολλές φορές χάνει και δυό και τρία πόδια του, που όμως ξαναφυτρώνουν σε πέντε ή έξη μέρες!!

Πραγματικός έχθρός του χταποδιού είναι ή σμέρνα, που την φοβάται σαν τόν διάβολο, γιατί μπαίνει στη φωλιά του και τά κάνει άνω κάτω, καταφέρνει δέ νά του σχίσει πολλές φορές και τόν θύλακα και νά τό σκοτώσει.

Τό μεγάλο χταπόδι μαζί με τόν καρχαρία είναι ως γνωστόν ό μεγαλύτερος φόβος του δύτου. Βρέθηκαν χταπόδια και 100 δκάδων!

A. —

θεοί του Όλύμπου, για νά ξεχνούν την στενοχώρια της μοναξιάς τους, κατέβαιναν στην έλληνική γή κι' άνακατεύονταν μαζί με τους κοινούς θνητούς. Κάποτε, λοιπόν, ό Κάδμος, ό γυιός του Άγήνορος, άναζητώντας την άδελφή του την Εύρώπη — που του την είχε κλέψει ό Ζεύς, όταν είχε μεταμορφωθεί σε ταύρο — πέρασε, άναζητώντας πάντοτε την άδελφή του, κι' άπό την Σαμοθράκη, όπου έμυήθη στα Καθήρηια μυστήρια.

Έκει, καθώς παρέτεινε κάπως την παραμονή του, για νά ξεκουραστή, λένε, άπό την άναζήτησι, έρωτεύθηκε μία πολύ όμορφη και μορφωμένη θεά της Σαμοθράκης, την Άρμονία, και λίγο άργότερα, την παντρεύτηκε.

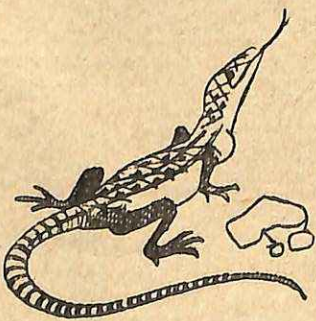
Στους γάμους αυτούς, μία που ήσαν κι' αυτοί εκεί κοντά, και ή Σαμοθράκη βγάξει και νοστιμώτατα κασιόκια, που άρεσαν στους θεούς και στους ανθρώπους, πήγαν και όλοι οί θεοί άπό τόν Όλυμπο.

Κάθε θεός πήγε με γιομάτα τά «κανίσκια» του με δώρα, που τά προσέφερε στους νεόνυμφους. Ό Έρμής τους προσέφερε μία λύρα για νά διασκεδάζουν στις ώρες της μοναξιάς τους. Άλλη θεά τους χάρισε μουσικά όργανα, κύμβαλα και τύμπανα με τά όποια έπανηγύριζαν μετά τά μυστήρια της θεάς των θεών οί Κάβηροι. Κάθε θεός τους προσέφερε κάτι.

Τό πιο καλό δώρο όμως τους τό έκαμε ό θεός, που τους χάρισε τό γέλιο, τη χαρά, την ευτυχία.

Θαν. Γιαν.

* ΟΙ ΣΑΥΡΕΣ *

Η πράσινη σαύρα ζή κατά μήκος τών φρακτών ή σε πυκνές φυτείες, σε ξηρές και φωτεινές περιοχές.

Η γκριζά σαύρα προτιμά νά καταφύγει στις σκιές τών τοίχων.

Τά δύο αυτά είδη τών σαυρών βγαίνουν τις πιο θερμές ώρες της ημέρας στο κυνήγι και κάνουν μεγάλη κατανάλωση μικρών εντόμων, μυιγών και πράσινων καμπιών και ιδιαίτερος έκείνης που καταβροχθίζουν τά κουνούπια. Είναι και οί σαυρές λοιπόν άξίες της συμπαθείας του ανθρώπου.

* ΤΟ ΑΥΓΟ *

Τό αυγό άπό τους περισσότερους, δι' άγνοιαν άκριβώς τών πραγματών, θεωρείται ως συμπλήρωμα — ως προσφάγι — και ούδέποτε ως πραγματική τροφή.

Τό αυγό είναι ιδεώδης τροφή, διότι περιέχει εις μικρόν όγκον (κάθε αυγό είναι 17 — 20 δράμια) πολύτιμες διά την θρέψιν του ανθρώπου ουσίες.

Τό αυγό όμως δεν τό ξέρουμε και γι' αυτό τό περιφρονούμε.

Έλδτε λοιπόν νά τό γνωρίσουμε:

Η χημεία του αυγού

Τό αυγό, όπως ξέρουμε, άποτελείται άπό τό έξωτερικό περίβλημα (τό τσόφλι), τη μεμβράνη του αυγού, τό άσπράδι και τόν κρόκο.

Τό τσόφλι του αυγού άποτελείται άπό άνόργανες — άσβεστουχες κυρίως — ουσίες, είναι δηλαδή σχεδόν καθαρό μάρμαρο και είναι διάτρητο άπό μικροσκοπικούς πόρους για τόν άερισμό του αυγού.

Η μεμβράνη είναι άκριβώς άπό κάτω άπό τό τσόφλι σαν μία πέσσα και δημιουργεί στο πίσω μέρος του αυγού ένα θάλαμο, όπου μαζεύεται ό άέρας που μπαίνει άπό τους πόρους του τσόφλιου (ό άεροθάλαμος του αυγού).

Αμέσως κατόπιν είναι τό

άσπράδι που περικλείει τόν κρόκο.

Τό άσπράδι είναι λευκοματώδης ουσία με πολύ άνθρακα, ύδρογόνο, όξυγόνο, άζωτο και θειάφι και γι' αυτό λέγεται: άζωτούχος όργανική ουσία.

Ό κρόκος είναι στερεωμένος μέσα εις τό άσπράδι στο ειδικό του σακκουλάκι που κρατιέται με δυό «σκοινάκια» άπό λεύκωμα, που διακρίνονται και με γυμνό μάτι στο φρέσκο αυγό.

Είναι και αυτός όργανική ουσία πολύ πιο πλούσια άπό τό άσπράδι, γιατί περιέχει εκτός άπό τις άζωτούχες ουσίες και λίπη, θρεπτικά άλλατα, πρωτείνες και φωσφορικές ένώσεις (βιτελίνη κτλ.).

Τό αυγό λοιπόν είναι μία πραγματική χημική θρεπτικότητα σύνθεσι ούσιων, που όλες άφομοιώνονται άμέσως μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό και γίνονται αίμα, θερμότης και δύναμις.

Είναι αυτή καθ' έαυτήν τροφή τελεία, που περιέχει δηλαδή όλα τά στοιχεία για νά θρέψη τόν άνθρωπο.

Πρέπει όμως τό αυγό νά είναι φρέσκο άπολύτως ή τουλάχιστον καλά συντηρημένο, διότι τό μαγαζιτικό αυγό είναι κυριολεκτικώς ένα σφοδρό δηλητήριο.

* ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ *

Ό βάτραχος συναντάται σε άγρούς και σκιώδεις χώρους. Τό είδος όμως αυτό των βατράχων — γιατί υπάρχουν και άλλα — δεν πήδη άλλά έρπει. Τό σώμα του είναι σκεπασμένο άπό φύλταινες, οί όποιες αφίνουν, όταν τόν έρεθίζουν, νά χύνεται σαν ιδρώς ένα υγρόν άπολύτως άβλαβές. Δεν βγαίνει άπό τό καταφύγιό του παρά μόνον τό βράδυ για νά έπιδοθή στην άναζήτησι και καταβροχθισι σκουληκιών και γυμνοσαλιγκών, καταστροφών των χαμαικερασιών, μαρουλιών κ.λ.π. Κι' ό βάτραχος λοιπόν συγκαταλέγεται μεταξύ τών φίλων των άγρών μας.

Η φυσική εξήγησις του ότι χαλούν τά αυγά είναι ότι άπό τους πόρους του τσόφλιου μπαίνουν μέσα στ' αυγό μαζί με τόν άέρα και διάφορα μικρόβια που άποσυνθέτουν τις όργανικές ουσίες του αυγού και τό βρωμίζουν.

Αν λοιπόν κατά ένα τρόπον έμποδίσουμε την είσοδο των μικροβίων αϊτών τά αυγά μας μένουν φρέσκα. Μπορούμε νά διατηρήσουμε αυγά και 8 και 10 μήνες αν τά τοποθετήσουμε κανονικά μέσα σε άσβεστο νερό (1 μέρος άσβέστου, 4 νερό και λίγο άλάτι), όπου θά μένουν καθ' όλο τό διάστημα της συντηρήσεως των καλά σκεπασμένα άπό τό άσβεστόνερο.

Η οικονομική του σημασία

Τό αυγό είναι υπό την έννοιαν του κόστους λαϊκή τροφή.

Κάθε σπίτι είναι δυνατόν με λίγες κοττούλες νά έξασφαλίση και 5 και 10 αυγά που δεν θά του κοστίζουν ούτε μία δραχμή τό ένα.

Έτσι με λίγα έξοδα θά έχη έξασφαλίσει την αύτάρκειά του σε μία πρώτης τάξεως τροφή θρεπτικώτατη, νόστιμη, πρόχειρη και πρό παντός φθηνή.

Γιά τό μικρό κόστος του αυγού, όσοι έχουν ή θά κάνουν κόττες, ως φροντίσουν νά τις ταΐζουν ως έξης:

Τό πρώτ νά τους δίδουν τά άποφάγια του τραπέζιου, που είναι ένα κι' ένα — λόγω του λαδιού, των λιπών κλπ. — για τις κόττες.

Τό μεσημέρι τά χορτά και τά λαχανικά του σπιτιού φιλοκομμένα ή λίγο χορταράκι (τσουκνίδες, τριφύλλι, γρασίδι) και μόνο τό βράδυ νά τους δίδουν 10 — 15 δράμια σπόρους στην κάθε μία κόττα.

Μ' αυτό τόν τρόπο μπορούμε νά έχομε αυγά, που είναι, όπως είπαμε, μία θρεπτικώτατη, φθηνή και τελεία τροφή.

Ι. Άντ.

Σαρκοφάγα φυτά

Είναι πράγματι άπογοητευτικόν τό ότι και στο κατ' έπιφάνειαν ειρηνικώτατον βασιλείον των φυτών υπάρχουν φυτά που συλλαμβάνουν και καταβροχθίζουν μικρά ή και μεγάλα άκόμη ζώα.

Ένα άπό αυτά τά φυτά-θηρία είναι και ή λεγομένη και στόν τόπο μας άκόμη «Δροσούλα» ή «Ρουφή-χτρα».

Βρίσκεται κυρίως μέσα σε δασώδεις έκτάσεις και ύγρας περιοχάς. Πάνω σε κάθε φύλλο της υπάρχουν χιλιάδες κοκκινωπές τρίχες που κάθε μία έχει στην άκρη της και μία μικρή γυαλιστερή μικροσκοπική σφαίρα, που παίζει ρόλον δολώματος. Τό έντομο προσελκύεται, υπερδεύεται στις μικροσκοπικές σφαίρες και αυτοστιγμεί φονεύεται άπό τις τρίχες που μήγνονται μέσα του και άπομυζούν τό αίμα του.

Άλλο σαρκοδόρο είναι τό «Αρών» που είναι ένα

είδος κρίνου ζωηρόχρωμου, που έχει στο άνοιγμά του άφθονές ίνες, που κλείνουν εύθως ως εισέλθη ένα όποιοδήποτε έντομο μέσα στον κάλυκά του.

Σαρκοφάγα φυτά είναι άκόμη ή λεγομένη «Παγίς της Άφροδίτης», που κλείνει και ποτοποιεί μέσα στα φύλλα της την λεία και ή «Σαρακηλιά» που τά μεθά με τό νέκταρ της και τά πνίγει.

Υπάρχουν όμως και φυτά σωστές τίγρεις, που συλλαμβάνουν ζώα μεγάλα και ανθρώπους άκόμη. Ένα τέτοιο βρίσκεται στη Μαδαγασκάρη και θεωρείται άπό τους Ιθαγενείς Μεδόας ως ιερόν. Τό δένδρον αυτό άποναρκώνει με την μυροπικώτατη, φθηνή και τελεία τροφή.

Ο ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ

ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ...

Το τοπικό έπαρχιακό τραίνο είναι πολύ βραδυ και αγωνίζεται να φθάση στον κάθε ενδιάμεσο σταθμό.

— Συγγνώμη, κύριε, λέγει ένας ταξιδιώτης στον ηλικιωμένο συνεπιβάτη του. Έχει σταματήσει το ρολόι μου. Μπορείτε να μου πείτε την ώρα;

— Όταν ταξιδεύη κανείς με αυτό το τραίνο, φίλε μου, του απάντησε ο άλλος, το ρολόι είναι περιττό. Ότι χρειάζεται κανείς να ξη μαζί του είναι... ένα ημερολόγιο.

ΕΤΣΙ, ΜΑΛΙΣΤΑ

— Γνωρίζω ένα άνθρωπο, που έχει να κόψη τα μαλλιά του εδώ και δέκα χρόνια.

— Άδύνατον. Εκτός αν είναι τρελλός.

— Όχι, είναι φαλακρός...

ΜΩΡΕ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ!

Ο ιδιοκτήτης του θηριοτροφείου στον φύλακα:

— Δεν κάνεις καλά τη δουλειά σου. Χθες τη νύχτα ακόμη δεν έκλεισες καλά την πόρτα του κλωβού των λιονταριών...

— Όσοσο δε βγήκαν τα λιοντάρια...

— Όχι, αλλά μπορούσε να έμπαινε κανένας λωποδύτης και να έκλεβε δυο-τρία απ' τα λιοντάρια μας.

ΠΛΗΡΕΣ ΓΕΥΜΑ

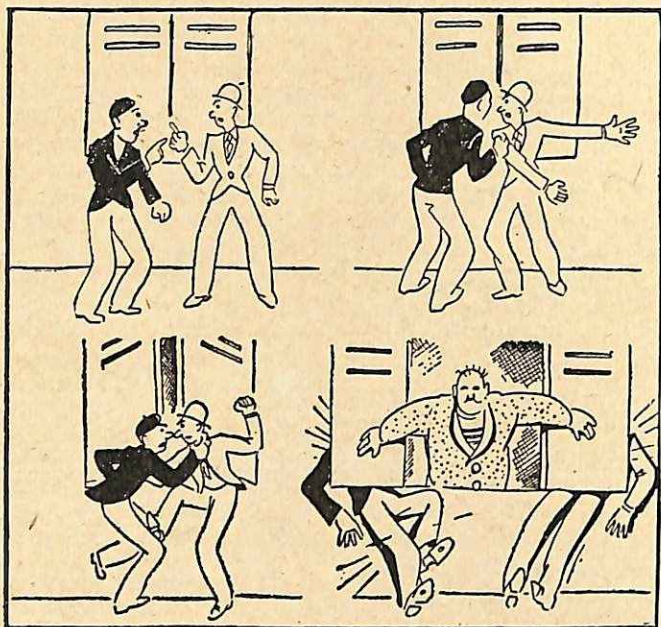

Στο ξενοδοχείο φαγητού, την εποχή των κενταύρων:

— Τι επιθυμείτε;

— Άρνάκι μελιτζάνες και ένα καλό δεμάτι σονό!

ΤΟ ΕΓΝΩΡΙΖΕ...

Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ ΤΟΥ

— Γκαρόν, τί ψάρι είναι αυτό που μου φέρες; Δεν είναι καθόλου φρέσκο.

— Σ' έμένα το λέτε, κύριε; 'Αμ' δε θέλησε τ' αφεντικό να μάς βιάση να το φάμε χθές βράδυ! Μά ποιος τ' άγγιξε που βρωμούσε!

Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ ΤΟΥ

— Στενοχωρούμαι να βλέπω ανθρώπους μ' ένα σπρίτο ν' ανάβουν τρία τσιγάρα.

— Γιατί; Είσαι προληπτικός;

— Όχι. Είμαι βιομήχανος σπρίτων!

ΕΝΑ ΗΤΑΝ!

Η κυρία.— Εύλογημένη Κατερίνα, δεν σου φθάνει ένα κερί για να πλέξης τις κάλτσες σου, παρά καίς δύο;

Η υπηρέτρια.— Δεν καίω δύο, κυρία. Ένα ήταν και τώκοφα στη μέση.

ΕΞΥΠΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

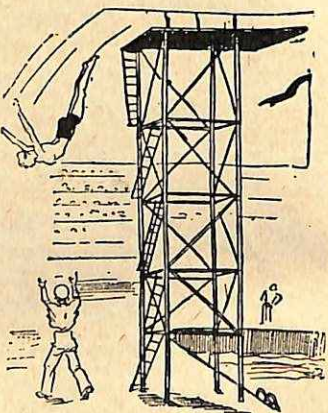
— Είναι μέσα ο κύριός σου;

— Όχι, είναι έξω.

— Και πότε θα επιστρέψει;

— Μόλις φύγετε. Είναι έξω στο μπαλκόνι και περιμένει να φύγετε για να μπει στο δωμάτιό του.

ΠΩΣ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ;

Ο υπανιέρης βλέποντας τον άρχαίο να παίρνει την πρώτη βουτιά:

— Εί, κύριε, γυρίστε πίσω γρήγορα! Πρέπει να πέσετε από την άλλη μεριά!

Αίνιγμα

Άρχαία θεά το πρώτο μου άνθος το δεύτερό μου κι' ένα Έλληνικό βουνό θα ιδής στο σύνολό μου.

Τ. ΡΙΖΟΔΗΜΟΣ

Τρίγωνον

Πρώτη σειρά: Χώρα της Αφρικής. Δεύτερη σειρά: Άρχαία θεά. Τρίτη σειρά: Την μεταχειρίζονται ένιστε οι αστυνομικοί, όταν οι πολλοί είναι ανυπάκοοι. Τετάρτη σειρά: Ζώον το όποιον μας προσφέρει το κρέας του και το λίπος του. Πέμπτη σειρά: Φωνήν.

Και καθέτως τα ίδια.

Β. ΠΑΥΛΟΥ

Κρυπτογραφικόν

123456789 = Πόλις.
2193973 = Περιφέρεια της Γερμανίας.
343293973 = Περιφέρεια της Ελλάδος.
42391 = Μέρος της εξαρτύσεως του όπλου (πλ.).
5629373 = Μυθολογ, τέρας.
65373 = Δένδρον.
743273 = Ελληνική νήσος.
82963 = Πτηνά.
974373 = Πόλις.

Π. Ν. ΠΑΠΑΝΑΓΝΟΣ

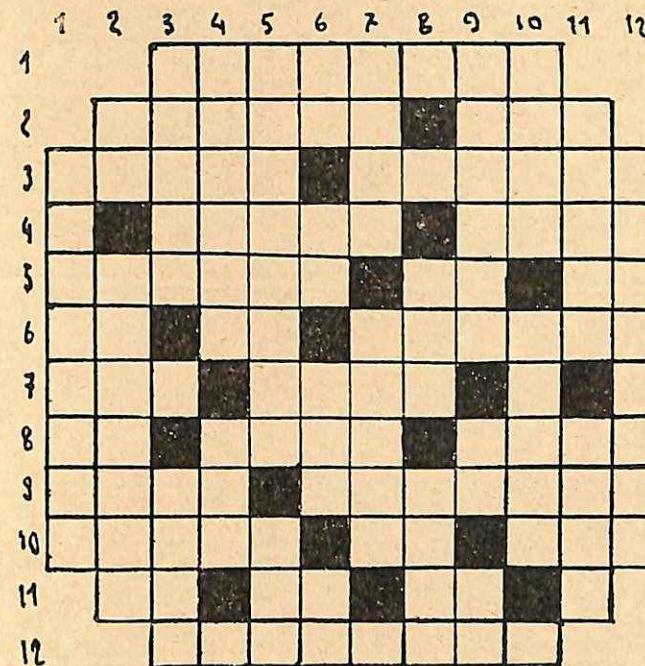
Άκροστιχίς

Τα πρώτα γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν γνωστών εις όλους μας ποταμών:

1) Έλληνικόν πέλαγος, 2) Όρος της Ελλάδος, 3) Άνθος με ώραία μυρωδιά, 4) Κράτος της Εύρώπης, 5) Μία των Ηπείρων, 6) Αυτοκράτωρ της Ρώμης, 7) Προφήτης, 8) Νήσος της Μεσογείου νοτίως της Κορσικής.

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

1. Μουσική δόξα της Γερμανίας.
2. Πόλις της Κύπρου. — Μητηρ του Διός.
3. Υιός του Πριάμου. — Άνθρωποι οι οποίοι έδιδοντο, ιδίως εις την αρχαιότητα και τον Μεσαίωνα, από ένα κράτος εις άλλο, ως εγγύσεις της τηρήσεως συμφωνίας, συνθήκης κλπ.
4. Εξάρτημα του πλοίου. — Γυναικείον όνομα (δημ.).
5. Πολύτιμη πέτρα. — Άπαγορευτικόν. — Άρθρον (πληθ.).
6. Περιφημος Άγγλος συγγραφέυς — Της οποίας — Χαρτί της τράπουλας (αίτ.).
7. Βρίσκεται στο σιτάρι. — Όμοιος εις έκτασιν.
8. Βυζαντινή νότα. — Είναι ευχάριστον, άλλοτε δυσάρεστον, αλλά ή εξήγησίς του είναι πάντοτε ανόητος. — Δερμάτινος σάκκος (δημ.).
9. Χρησιμοποιείται διά την συγκοινωνίαν. — Αποτελεί μέρος των οδόντων.
10. Μέρος του παπουτσιού (γεν.). — Υποθετικόν. — Συμπερασματικόν.
11. Δικά σας. — Ό όποιος. — Όττο.
12. Η δεύτερά λέξις όνομασίας πόλεως της Νοτίου Αμερικής.

Καθέτως:

1. Δεν είναι κίτρινος.
2. Νότα. — Έπαρχία της Στερεάς Ελλάδος (γεν.).
3. Γυναικείον όνομα. — Πάσαι.
4. Γεωμετρικόν σχήμα (στερεομετρίας). — Αντανύμια.
5. Αντίρρησης, διαμαρτυρία (αίτ.). — Κητική αντανύμια.
6. Άρθρον (πληθ.). — Όστις. — Προσωπική αντανύμια (αίτ. πληθ.). — Είς (δημ.).
7. Με αυτό επότισαν τον Ίησούν επί του σταυρού. — Σχήμα, μορφή (δημ.).
8. Προσωπική αντανύμια. — Άνδρας.
9. Διαδικασία γινόμενη έν άπουσία ενός των αντιθέτων. — Α. Λ. — Όχι (γαλλιστί).
10. Κυλούν στα ρυάκια, στα ποτάμια και στο στομάχι μας... — Σχηματίζουν τα διαστήματα επί του βραχίονος της κιθάρας...
11. Η μεγαλύτερα άρτηρία της κυκλοφορίας του αίματος. — Μέρος του ψωμιού.
12. Πόλις της Ελλάδος.

ΝΙΚ. ΧΑΙΡΕΤΑΣ

Ρητόν

* * + * Οριζοντίως πρώτη * * + * σειρά: Άριθμητική. * * + * κόν. Δευτέρα σειρά: * * + * ρά: Λάβε. Τρίτη σειρά: Ήχος καμπάνας. Τετάρτη σειρά: Δεν είναι διπλό. Οι σταυροί καθέτως Κράτος της Ασίας. Με τα γράμματα των τεσσάρων λέξεων, που ζητούνται οριζοντίως, πρέπει να σχηματίσετε ένα αρχαίον ρητόν.

ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

Μεταγραμματισμός

Είμαι νήσος της Εύρώπης αν μ' αλλάξης ένα γράμμα πάλι νήσος της Εύρώπης θα προβάλλω έν τῷ ἄμα.

Γ. Α. ΚΑΠΑΚΟΣ

Αί λύσεις του 51ου φύλλου

Το σταυρόλεξον:

Οριζοντίως 1 Έλλάς — Κάθος, 2 Ίων — της, 3 ποτάμι — άταξία, 4 τις — Λάν, 5 Ιατρική, 6 οίς, 7 περσικά, 8 έτι — Βάν, 9 αγόρια — αίτημα, 10 δλα, άτε, 11 Δράμα — Πράγα. Καθέτως 1 ήλιος — αγορά, 2 Λώτ — δλα, 3 κανάτι — Πέραμα, 4 μία — έτι, 5 Ιστορία, 6 ρίς, 7 αλίσίβα, 8 τὰκ — και, 9 Κατάνη — άντάρα, 10 βήξ — ήτα, 11 δόσις — ώμέγα. Τρίγωνον: ύπερος — Πάρις — έρις — ρίς — δς — Σ.

Κρυπτογραφικόν: Θεμιστοκλής, έλος, μέλι, λός, στολή, τίθημι, όμιλος, κήτος, λεκές, ήθος.

Ποικίλη άκροστιχίς: Κλαύδιος (Κορέα, Λόρδος, έρατώ, ΊοΎστινιανός, άρχίδαμος, έκπαίδευσις, αίσχύλος, Κάρολος).

Τετράγωνον: Άλας — λάδι — άδην — Σινά.

Άκροστιχίς: Μακαρόνια (Μεταξάς, Άρτα, Κολόμβος, άμαζών, Ρήνος, Όπιον, Νάος, Ίωάννης, Άριστοφάνης).

Λεξιγυφός: Ροδάκινα (Ρόδα — Κίνα).

Πολύ πριν από την εμφάνισή του ανθρώπου επάνω στον πλανήτη μας, επί αιώνες

ολόκληρος, η Γη αναταρασσόμενη από κατακλυσμούς, κάτω από έναν κατακόκκινο ούρανο και μέσα σε μία θερμοκρασία καυτερή, άφηνε να φωτρώνουν στο λεπτό φλοιδί της φανταστικές φτέρες, ιππούριδες, γιγάντεια λυκοπόδια. Τα θαλάσσια νερά έλκινιζαν την άποκοιμισμένη ζωή των ζωοφύτων, των μαλακίων, των δστρακοδέρμων και των ψαριών. Πυκνά σύννεφα έντόμων βομβούσαν στον άέρα. Τέτοια ήτο η πρωτόγονη περίοδος.

Έπειτα από πολλές χιλιάδες χρόνια, ενώ ακόμη η ύποχθονια φωτιά έκαιε, άρχισαν να σχηματίζονται αί ήπειροι, να διαμορφώνονται οι θάλασσες και τα βουνά. Στην δευτερογενή αυτήν εποχή εκάλυψαν τη Γη υπερμεγέθη τέρατα, καρπού ένός δημιουργικού οργανισμού της φύσεως.

Επάνω στα συσσωρευμένα έρείπια των παλαιών δασών, που είχαν μεταβληθί σε λιπάσματα, και μέσα στα βουρκωμένα νερά των τεμάτων φύτρωναν νέα δάση από κωνοφόρα κάθε λογής, ανάμεσα στους κορμούς των οποίων έσέρνονταν ή πεηδοούν με άγριες κραυγές παράδοξα θηρία: Σαυροειδή, μήκους είκοσι και τριάντα μέτρων, άλλα χορτοφάγα όπως οι διπλόδοκοι και οι βροντόσαυροι, άλλα σαρκοβόρα όπως οι κερατόσαυροι και οι λαίλαπες. Υπήρχαν και πτερωτά σαυροειδή, περιμέτρου όκτώ μέτρων, όπως οι πτεροδάκτυλοι, καθώς και θαλάσσια, όπως οι πλησιόσαυροι, οι ίχθυόσαυροι, οι τηλεόσαυροι κλπ.

Υπερπηδούμε ακόμη μερικές χιλιετηρίδες. Η δευτερογενής περίοδος έχει εξαφανισθί σαν ένας εφιάλτης. Η φύσις έχει σωφρονισθί, ό θόρυβος κατευνάζεται. Στα αναρίθμητα νησάκια, των οποίων ή συγκόλλησις άποτελεί σήμερα την ευρωπαϊκήν ήπειρο, ή διάκρισι των εποχών φέρνει μία πολύμορφη βλάστησι από συκιές, δάφνες, ίτιές, καμφορόδενδρα και σφενδάμους.

Τό ζωϊκό βασίλειο παρουσιάζει τύπους λιγώτερο καταπληκτικούς. Τά έντομα είναι τά ίδια μ' αυτά που γνωρίζουμε, τά ψάρια τά ίδια. Τά σαυροειδή είναι έκφυλισμένα: τό μεγαλύτερο άπ' αυτά δέν διαφέρει καθόλου από ένα σημερινό κροκόδειλο. Η Γη ανήκει στα τεράστια θηλαστικά. Συναντάται τό δεινοθήριον, ένα τετράποδο μήκους πέντε μέτρων, ό βροντόπος, είδος ρινόκερου, ό μαστόδους, πρόγονος του έλέφαντος, ό μαχηρόδους, γιγάντεια τίγρις και ό μεσοπίθηκος, πρόπαππος του σημερινού γορίλλα. Υπάρχουν επίσης τά έλαφοειδή, όπως οι όνοι και τά άλογα, που δόσκουν μέσα σε λιβάδια τροπικής βλαστήσεως. Ζούν διάφορα άγρια θηρία, που κατασπαράσσουν τά ήμερα για να καταπράξουν την πελά τους, και ζώα ανίσχυρα και δεινά, που άποφεύγουν τά ίσχυρότερα τους.

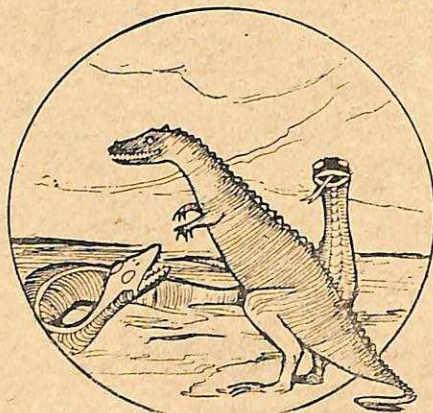
Όστόσο ή Γη, που φάνηκε νάχη άποκοιμηθί επί ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, άναρχίζει ν' ανατριχιάζει από τό έσπερικό της καμίνι. Τεράστιες πτυχές την άναλακώνουν, που

ΠΡΙΝ 20.000 ΧΡΟΝΙΑ

σχηματίζουν τις όροσειρές των Άλπεων και των Ίμαλαίων. Κρατήρες ανοίγουν.... Και οι αιώνες...

Μετά από μία περίοδο καύσωνος και έντατικής βλαστήσεως, ένας παγωμένος άνεμος όρμη από βορρά. Τά χιόνια έπισωρεύονται, οι παγετώνες τυλίγουν τά όρη και γλυτρούν προς τους κάμπους. Ένα μεγάλο τμήμα της ήπειρου μας, καθ' όλη την τεταρτογενή περίοδο, παρουσιάζεται πότε σαν άχανής παγωμένη έκταση, όμοια με την σημερινή Γροιλανδία, και πότε σαν ένα άτελειωτο βορβορώδες τέλμα. Εκεί που σήμερα όργιάζουν οι παπαρούνες, τά κλήματα, τά όπωροφόρα δένδρα και οι μουριές, μόλις τολμούσαν να ξεμυτίσουν κάτι λειχήνες, βούρλα και καλαμιές. Πυκνά δάση από έλατα σκέπαζαν τις πεδιάδες.

Από τις άγονες αυτές έκτάσεις χάθηκαν οι τροπικοί έλέφαντες, τά παλιά πελώρια έλάφια «μεγακεροι» και οι ίπποπόταμοι. Άρχισε ν' άκούγεται τό βαρύ περπάτημα του μαμμούθ με τό δασύ τρίχωμα, τό ούρλιασμα της άρκτου των σπηλαίων και του ρινόκερου με τά φραγμένα ρουθούνια. Τό άλογο και ό αίγαγρος

Ένας τύπος δεινοσαύρου.

έκάπαζαν δεξιά και άριστερά και συγχρόνως κατέβαιναν από τόν πόλο τ' αναρίθμητα κοπάδια των ταράνδων, που τό όνομά τους είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις τελευταίες περιόδους της λιθίνης εποχής.

Την ίδια αυτήν ακριβώς στιγμή, που ή φύσις παρουσιάζόταν πιό φειδωλή και πιό φιλάργυρη, που ή πείνα ένωχλούσε τά δόντια των άγριων θηρίων, του λεονταριού, της τίγρεως και της ύαινας, άρχισε κι ό άνθρωπος ν' άποκαλύπτει την ευφυία του.

Οι σύγχρονες έρευνες, είτε μέσα στα κατάβθατα του έδάφους, είτε πίσω από τους πελώριους βράχους που διατήρησαν ανέπαφα τά ίχνη της διαβάσεως των ανθρώπων της τριτογενούς περιόδου, δίπλα στους σκελετούς και τά λείψανα των μεγαθηρίων της ίδιας έκείνης εποχής, είτε και μέσα στα προκατακλυσμιαία σπήλαια με τους αιώνόβιους σταλακτίτες, φέρνουν εις φώς όργανα φονικά, κατωμένα με πέτρα από ανθρώπινα χέρια.

Και μέσα στα ίδια αυτά καταφύγια, ή έπιστήμη μαζεύει διάφορα εύθραυστα

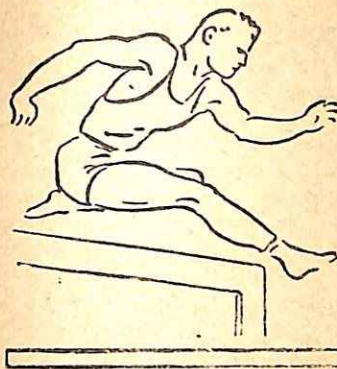
λείψανα όστων, τά όποια συναρμολογούμενα παρουσιάζουν μεγάλα κρανία ικανά να περιλάβουν σκεπτομένους έγκεφάλους, τά κρανία ακριβώς των πρώτων ανθρώπων.

Μετά τις διάφορες εποχές, όπου ό άνθρωπος έλάχιστα μόνο βήματα έκαμε για την τελειοποίησί του, έρχεται ή Μαγδαληνιαή περίοδος, μία έποχή καλλιτεχνική θάλεγε κανείς, που θεωρείται ως λίκνο της πρωτόγονης τέχνης. Διάφορα γλυπτικά και ζωγραφικά δείγματα της προοδευτικής έκείνης περιόδου έχουν διασωθί έως σήμερα, που μάς άποκαλύπτουν την γέννησι της τέχνης στον πλανήτη μας. Η Μαγδαληνιαή αυτή έποχή κλείνει επίσης τη μεγάλη σειρά των περιόδων του πάγου. Τά ζώα των ψυχρών κλιμάτων έχουν αναγυρίσει στο βορρά. Έπειτα από έναν κατακλυσμό, που τό ξέσπασμά του παραμένει ανεξήγητο στους αρχαιολόγους, ό άνθρωπος - καλλιτέχνης ξαναπέφτει στην ένδεια και στην άνικανότητα. Ίσχυροί καταρράκτες κυλούν άπ' τά πανύψηλα βουνά και σκεπάζουν τη Γη με τέλματα και λίμνες. Χρειάσθηκε να ξαναπεράσουν χιλιάδες όλόκληρες χρόνια για να ξαναβρθί ό άνθρωπος τό μυστικό της πρωτόγονης τέχνης.

Χρειάσθηκαν κάπου σαράντα τόσοι αιώνες για ν' άνακτήση ό άνθρωπος τόν άνθρωπισμό του. Αυτή τη φορά ευτυχώς και τό βιομηχανικό του δαιμόνιο: Η κεραμουργική τέχνη σημειώνει την πρώτη πρόοδο. Από την έποχή εκείνη διασώζονται σήμερα πέλεκεις από πυρίτην λίθον, καθώς και ύπολείμματα πρωτογόνων συνοικισμών. Μέσα στις άθαβες λίμνες οι άνθρωποι κατασκευάζουν καλύβες έπάνω σε πασσάλους. Καί τέλος φθάνει ή περίοδος του έπεξεργασμένου λίθου. Οι σκληραγωγημένοι πρόγονοί μας άρχισαν να λαξεύουν μνημεία, όβελίσκους και μνηχίρ. Έξημερώνουν ζώα, καλλιεργούν δημητριακούς καρπούς, μαζεύουν χρυσάφι και χαλκό. Άργότερα, με τόν χαλκό και τόν κασσίτερο, έφευρίσκουν τόν όρείχαλκο, τόν σμιλεύουν, τόν χαράσσουν και κάνουν όπλα και κοσμήματα. Με την περίοδο του όρειχάλκου τελειώνει ή προϊστορία και άρχίζει ή ιστορία.

Για ν' άνακεφαλαιώση κανείς τά άνωτέρω, πρέπει να λάθη ύπ' όφιν του τόν έξης συλλογισμό: Ό όρείχαλκος έμφανίσθηκε κάπου χίλια έκατό χρόνια πρό Χριστού. Η έποχή της έπεξεργασίας του λίθου άνέρχεται σε 4.000 χρόνια νωρίτερα. Υποτίθεται ακόμη ότι ό άνθρωπος έμαθε να σπάη τόν πυρίτη λίθο κάπου 14 αιώνες π. Χ. Και ό άνθρωπος των σπηλαίων, ό τραυλοδύτης, στα χέρια του όποίου έδώσαμε τά όργανα του παραμένουν ως μοναδικά ένθύμια σε μάς, έχει γίνει σκόνη έδώ και είκοσι χιλιάδες χρόνια τούλάχιστον, άν παραδεχθούμε ότι μόλις έξη χιλιάδες χρόνια μάς χωρίζουν μόνο από τόν πατριάρχη Άβραάμ.

Άπ. Ν. Μαγγ.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΣ Χ ΒΑΛΚΑΝΙΑΔΟΣ

μετά τόν όποιον άπεχώρησαν αί δμάδες και ήρχισεν ή διεξαγωγή των άγωνισμάτων.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Η εμφάνισις των αθλητών μας υπερέθη τάς προβλέψεις και των πλέον αλσιδόξων, παρά δε τάς πρώτας έλαφράς άπογοητεύσεις που έδοκιμάσαμεν, ή υπεροχή της Έλλάδος ύπήρξε περιφανής.

Έκ των προχθεσινών άγωνισμάτων τό άτυχέστερον ήτο ό δρόμος των 100 μ., εις τό όποιον οι Σακελλαρίου και Ίακωβίδης έτεμνάσαν 4οι εις την

σειράν των άποκλεισθέντες του τελικού. Η ήττα μας εις την σφαιροβολίαν είναι άκιοιοιογημένη: Ό Στεφανάνκης έπέτυχε βολάς 14.20 μ., 14.29 μ., 14.21 μ., 14.22 μ., ενώ ό πρώτος νικητής Κοβάτσσεβιτς έστάθη καθ' όλην την διάρκειαν της διεξαγωγής του άγωνίσματος εις άναμφισβήτητον ύψηλότερον επίπεδον επιτυχών επιδόσεις 14.62 μ., 14.66, 14.47 μ., εκ των οποίων ή δευτέρα άποτελεί και νέον Βαλκανικόν ρεκόρ, τό μοναδικόν ρεκόρ της πρώτης ήμέρας. Τό προηγούμενον ρεκόρ ειχεν επιτύχει πέρυσι εις τό Βελιγράδι ό ίδιος με 14.58 μ.

Ό δρόμος των 10.000 μ. ήτο συναρπαστικός λόγω του ζωηρού συναγωνισμού των Κρίστεα και Ραγάζου. Ό Ρουμάνος άπεμακούνθη άπ' άρχής των λοιπών, ακολουθών την τακτικήν με την όποιαν ένίκησεν εις τό παρελθόν. Ό Ραγάζος όμως, ό όποιος έμελέτησε την τακτικήν αυτήν — πρό τριμήνου ένίκησε τόν Κρίστεα εις την Κωνσταντινούπολιν — τόν ήκολούθησε κατά πόδας εις όλας τάς αύξομειώσεις της ταχύτητας του άποφύγων δίως έπιμελώς να αναλάβη ό ίδιος την πρωτοβουλίαν. Υπ' αυτές τάς συνθήκας οι δύο δρομείς άπεμακύνθησαν κατά πολύ των λοιπών, εκ των οποίων ό Κυριακίδης και Μουσταφά διεξείκουν την 3ην θέση, την όποιαν έξησφάλισε πολύ πρό της λήξεως του άγώνος ό πρώτος. Ό Κρίστεα, άφοδ έπεδίωξε ή να καταπονήση τόν Ραγάζον ή να τόν κάμη να συνεχίση τόν άγώνα με βραδύτερον ρυθμόν, απέκαμε. Από του 7ου χιλιομέτρου ό Ραγάζος έτίθετο όριστικούς επί κεφαλής και αύξάναν συνεχώς την άπόστασιν από του καταβεβλημένου ήδη αντιπάλου του έτεμνάτισε πρώτος με διαφοράν 220 μέτρων περίπου.

Τέλος ή σκυτοδρομία ήτο εξαίρετικώς ένδιαφέρουσα. Οι Σκιαδός και Μάντικας παρέδωσαν πρώτοι την σκυτάλην με μικράν όμως διαφοράν, ενώ οι Καραγεώργος και Στρατάκος, τό «βαρύ πυροβολικόν» του άγωνίσματος, έκέρδισαν μίαν άναμφισβήτητον υπεροχήν.

ΤΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Δρόμος 100 μέτρων. Α' σειρά: 1) Μουζαφέρ Τ. 11''5, 2) Κλίγκ Γ. 11''

6, 3) Κοράκου Ρ. 11''7, 4) Σακελλαρίου Ε. με διαφοράν στήθους. Β' σειρά: 1) Στεφάνοβιτς Γ. 11''7, 2) Α. Κρίστεα Ρ. 11''8, 3) Μελίχ Τ. 11''9, 4) Ίακωβίδης με διαφοράν μέτρου. Τελικός: 1) Μουζαφέρ Τ. 11''5, 2) Κλίγκ Γ. 11''5, 3) Στεφάνοβιτς Γ. 11''6, 4) Μελίχ Τ. 11''7. Η μετριωτάτη επίδοσις, όφειλομένη εις τόν άντίθετον άνεμον, είναι ή χειροτέρα που έσημειώθη ποτέ εις Βαλκανικούς άγώνας. Τό ρεκόρ κατέχει ό Φραγκούδης με 10''6. Βαλκανιονίκαι 1937: Γκιτέσκου Ρ. 10''9, 1938: Στεφάνοβιτς Γ. 10''8.

Σφαιροβολία: 1) Κοβάτσσεβιτς Γ. 14.66 μ. (νέον Βαλκανικόν ρεκόρ), 2) Σούλερι Ρ. 14.44 μ., 3) Στεφανάνκης Ε. 14.29 μ., 4) Άτές Τ. 14.26 μ., 5) Τεριάζος Ε. 13.47 μ., 6) Άράτ Τ. 13.38 μ. Βαλκανιονίκαι 1937: Γκουράσου Ρ. 14.31 μ., 1938: Κοβάτσσεβιτς Γ. 14.58.

Άλμα εις ύψος: 1) Λεκατσός Ε. 1.80 μ., 2) Πουλάτ Τ. 1.80 μ., 3) Πανταζής Ε. 1.80 μ., 4) Γιόστ Ρ. 1.80 μ. Βαλκανικόν ρεκόρ: Παπανικολάου Ε. 1.89 μ. Βαλκανιονίκαι 1937: Πανταζής 1.87 μ., 1938: Μαρτίνι Γ. 1.85 μ.

Δρόμος 800 μ.: 1) Στρατάκος 2'02 Γλένης Ε. 2'04'', 3) Γκόρσεκ Γ. 2'05'', 4) Μαζούτ Τ. 2'1''6, 5) Νάμπερνικ Γ. Βαλκανικόν ρεκόρ: Γκόρσεκ 1'57''4. Βαλκανιονίκαι 1937: Γκόρσεκ 1'57''4, 1938: Γκόρσεκ 1'57''4.

Δρόμος 10.000 μ.: 1) Ραγάζος Ε. 32'53''6, 2) Κρίστεα Ρ. 33'39'', 3) Κυριακίδης Ε. 33'58'', 4) Μουσταφά Τ. 35'19''6. Βαλκανικόν ρεκόρ: Κρίστεα 32'15''2. Βαλκανιονίκαι 1937: Κρίστεα 32'42''4, 1938: Κρίστεα 32'15''2.

Σκυταλοδρομία 4 X 400 μ.: 1) Έλληνική όμας 3'31''8, 2) Τουρκική 3'32''3, 3) Γιουγκοσλαβική 3'33''1, 4) Ρουμανική 3'36''7. Βαλκανικόν ρεκόρ: Γιουγκοσλαβία 3'25''4. Βαλκανιονίκαι 1937: Γιουγκοσλαβία 3'27''8, 1938: Γιουγκοσλαβία 3'25''4.

Η Ε.Ο.Ν. ΘΗΛΕΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Η συμμετοχή των αθλητών της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλεών Θεσλονίκης στους άγώνες της περασμένης Κυριακής δέν υπήρξε παρά μία έκδηλωσις της άργανωμένης εργασίας που συντελείται στην ένική μας Όργάνωσι για την δημιουργία Έλληνίδων όλο ύψους και αλσιδόξων διά του τμήματος φυσικής άγωγής της Ε.Ο.Ν. Θεσλονίκης. Τό Γραφείο Σωματικής άγωγής έμπνέεται από τά ευγενέστερα αθλητικά ιδανικά. Τό ρεκόρ δέν είναι ό αποκλειστικός, ό άπομονωμένος, σκοπός. Καλλιεργείται ή τάσις προς τό ρεκόρ, μόνον όταν έκφράζη την θέλησι του νέου ανθρώπου να φθάση στην καλύτερη επίδοσι που μπορεί να επιτύχη τιμώντας με την νίκη του τους συναθλητάς του. Αυτός είναι ένας γενικότερος ήθικός νόμος που όρίζει άλλωστε σε όλα τά έπίπεδα την δραστηριότητα της Ε.Ο.Ν. Η Γυμναστική διδάσκει τακτικά εις τους Σχηματισμούς από τις Λοχίτισσες με την έπιθεψι πάντοτε της Υποδιοικήτριας Δεσποινίδος Κίτσου.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Είς την Ιστορικήν γενέτειραν τοῦ Ἐθνικοῦ ἥρωος τοῦ 1821 Θεοδώρου Κολοκοτρώνη Καρύταιναν, ἐγένοντο μετὰ πάσης ἐπισημότητος παρισταμένων τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου, τὰ ἀποκαλυπτῆρια τῆς προτομῆς τοῦ ἐνδόξου τέκνου τοῦ Μωρηᾶ.

Εἰς τὴν σεμνὴν καὶ ἐπιθλητικὴν τελετὴν, τὴν Ε.Ο.Ν. ἀντεπροσώπευσεν ὁ ἐπιτελάρχης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Σοφ. Πανικολάου καταθέσας καὶ στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ὁργανώσεως.

Ὁ κ. ἐπιτελάρχης κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἐξέφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

Ἡ σεμνὴ καὶ ἐπιθλητικὴ τελετὴ, ποὺ μᾶς συνεκέντρωσε, τὴν στιγμὴν αὐτήν, εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν χώρον, συγκρατεῖ τὰς ψυχὰς μας μὲ μίαν συγκίνησιν καὶ μὲ ἓνα ἔντονον Ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν εἰς στάσιν προσοχῆς.

Διότι ὁ ἱερός αὐτὸς χώρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστησεν ἡ τοπικὴ ἐδῶ Ἑλληνικὴ εὐγνωμοσύνη τὸ ἀπείρητο τοῦτο Μνημεῖο, ποὺ θὰ διαωνίζῃ τὴν ἡρωϊκὴν μορφήν τοῦ αὐστηροῦ ἐκπροσώπου τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς τοῦ ἡρώ-
σμοῦ, τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ ἀπαρμιλλοῦ Ἐθνικοῦ ἀγώνος τοῦ «αἰωνίου» Γέρου τοῦ Μωρηᾶ, ὑπῆρξε χώρος καὶ περιοχὴ, τὴν ὁποῖαν συνέδεσαν τὰ ἐπαναστατικὰ ἡρωϊκὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς τοῦ 1821, μὲ τὰ Ἐθνικώ-
τερα καὶ ἡρωϊκώτερα, τότε, κατορθώματα, ποὺ παρου-
σίασαν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου τὴ μοναδική, τὴν ἀξιο-
θαύμαστο ἀντοχή τῆς Ἑλληνικῆς ψυχικῆς καρτερίας καὶ
τὸ ἀκούραστο ὄνειρο τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, γιὰ τὴν ἀπε-
λευθέρωσιν τῶν ἱερῶν τόπων τῆς καὶ τῆ δημιουργίας Κρατι-
κῆς ὑπάρξεως.

Καὶ ἡ Καρύταινα ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ πρῶτα ὁρμητήρια τοῦ «ἱεροῦ Ἀγώνος» καὶ τὸ ἐδῶ φρούριο, τὸ ἱστορικὸ ἐδῶ φρούριο, μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων τοῦ Μωρηᾶ, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἀγώνος κατελήφθη καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε τὴν ἐπίθεσιν, ἐστερέωσε τὴν ἄμυνα, ἠγωνίσθη καρτερικά, καὶ ἐθοήθησε ἀποτελεσματικὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἱστορικῆς ταύτης πε-
ριοχῆς.

Καὶ ἐκράτησε τὴν Ἑλληνικὴν ἄμυνα μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοῦ 1826, ποὺ κατέφθασε καὶ ἐδῶ ὁ ἀήττητος «Γέρος τοῦ Μωρηᾶ», ὁ φορεὺς καὶ ἐκπρόσωπος τῶν ἀγνο-
τέρων Ἑλληνικῶν συναισθημάτων καὶ τῆς ἡρωϊκώτερας Ἑλληνικῆς αὐτοθυσίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Κα-
ρύταινα καὶ τὸ φρούριό τῆς κατέστη καὶ ἐξειλιχθὲν εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ὁρμητήρια τοῦ Ἐθνικοῦ ἐν Πελο-
ποννήσῳ ἀγώνος.

Ὁ Ἰμβραήμ, τὴν Καρύταινα ὑπελόγιζε, καὶ τὸν Κο-
λοκοτρώνη ἐνεθυμεῖτο, καὶ ἡ ψυχικὴ ἀγωνία τοῦ ἐπι-
ξανε καὶ ἡ μαχητικότης τοῦ ὑπεχώρει! Διότι ἡ Καρύταινα
μὲ τὸν Κολοκοτρώνη τῆς τοῦ ἔδωκαν τὰ ζωντανώτερα δεῖ-
γματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθου-
σιασμοῦ, τῆς ἀκαταλύτου Ἑλληνικῆς Ἰδέας!

Ἡ σημερινὴ συγκινητικὴ τελετὴ, πρὸς τὸ ἐνδοξο ἐκεῖνο
παρελθὸν στρέφει τὴν ψυχὴν μας, καὶ μὲ θαυμασμό, ποὺ
τὸν περιβάλλει ἡ Ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ συγκίνησις
μας, καταθέτει ὅλην τὴν ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ ΤΗΣ, ὅλα
τὰ Ἑλληνικὰ συναισθήματα ποὺ περικλείει μέσα της, πρὸς
τὸν ἀπαράμιλλον Ἡγέτην - Ἡρώα, διὰ τὸν ὁποῖον ἔστήθη
καὶ τὸ νέο τοῦτο Μνημεῖο, ποὺ ἀναπαριστᾷ ζωντανώτερη
τὴν Εὐγενεστέρην μορφήν τοῦ ἀγώνος τοῦ 1821!

Διότι ὁ Κολοκοτρώνης ὑπῆρξεν ἡ ΑΡΧΗ καὶ τὸ ΚΕΝ-
ΤΡΟΝ τῆς Ἐθνικῆς ἐξορμήσεως.

Ὑπῆρξεν ἡ ζωηρότερη μορφή τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπα-
ναστάσεως, ἡ ὁποία μὲ τὴν ζωὴ καὶ δρᾶσιν τῆς ἐπέδειξεν
ὅλας τὰς ἀρετάς, ποὺ πρέπει νὰ κλείνῃ μέσα της ἡ ζωὴ
τοῦ Στρατιώτου, ἡ ζωὴ τοῦ Ἑλλήνου!

Ἐξῆσεν ὡς «παραδειγματιστὴς» μὲ τὴν διαρκὴ καὶ μο-
ναδική «συντροφιά» τῆς «Ἑλληνικῆς Ἰδέας», μὲ τὴν ἀνά-
στασιν τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν δημιουργίαν «ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ»! Καὶ μὲ ἐφόδια τὴν πραγματικὴν πίστιν τοῦ
εἰς τὰ ἱδανικά του αὐτά, καὶ τὸν πειθαρχημένο ἐνθουσια-
σμόν τοῦ ΗΓΩΝΙΣΘΗ ΩΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΛΛΗΝ, ὡς ἀν-
τάξιος ἀπόγονος τοῦ Λεωνίδα τῶν Θερμοπυλῶν!

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πολυκύμαντος ζωὴ του, ἐνῶ ἐπέρασε
μέσα ἀπὸ ἀγωνίας, ἀπὸ ἀντιδράσεις συνεχεῖς, ἀπὸ ποικι-
λόμορφες «τρικυμίες τοῦ βίου», οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐδειλία-
σε. Ὁ ἀγωνιστὴς δὲν ἐκάμφη. Ὁ Ἕλληνας δὲν ὑπεχώρησε.
Τὸ ἱδανικόν του ἔζη καὶ ἐκυριάρχει, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἀν-
τίδρασιν ποὺ συνήντα ἐξεπῆδα πάντοτε ζωντανὴ καὶ θελη-
ματικὴ ἡ ἀπόφασίς του, νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἱερὸ σκο-
πὸν του, νὰ ἰδῇ ἐκπληρούμενο τὸ Ἑλληνικὸ ὄνειρό του, νὰ
ἰδῇ ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ!

Καὶ ὁ Ἡρώας ἐσυνέχισε τὸν ἡρωϊκὸν ἀγῶνά του μέχρι
τέλους! Δὲν ἔπαυσε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν
Ἐθνικῶν πόθων, καὶ δὲν ἔπαυσε ὁ Στρατηγὸς νὰ ὀργα-
νῶναι τὸ μέτωπο τῆς ἐπιθέσεώς του, νὰ ἐνθουσιάζῃ τοὺς
«πολεμάρχους Ἑλλήνας», νὰ δίδῃ τὰς μάχας του, καὶ νὰ
ΝΙΚΑ τὸν ἐχθρόν του! Διότι ἐπίστευε βαθειὰ εἰς τὸ ἀκατά-
λυτο δίκαιον τῆς Ἐθνικῆς ὑποθέσεως, διὰ τὴν ὁποῖαν ἠγω-
νίζετο. Διότι ὡς ἔμβλημα τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος του ἔθεσε Ἐ-
κεῖνο, ποὺ καθώρισεν ἡ ΠΙΣΤΙΣ του: Ἐκεῖνο, ποὺ οἱ Ἑλ-
ληνικοὶ δραματισμοὶ του, ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ του, τὸν
ἔκαμε νὰ διαλαλήσῃ εἰς ὅλο τὸν κόσμον καὶ πρὸς τοὺς
συναγωνιστάς του, Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν πίστιν του
στὸ ἱδανικὸ τῆς Ἐθνικῆς ἐξορμήσεώς του: «Ὅταν δὲν
φαίνεται τὸ δίκιο σου — ἐφώναζε ὁ Κολοκοτρώνης — πῶ-
λὼσέ το μὲ τὸ χέρι σου, καὶ ὅταν δὲν σοὶ τὸ δίνουν, πάρτο
μὲ τὸ σπαθί σου». Καὶ ὁ ἀκατάβλητος γέρος τὸ δίκαιον
τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιδιώξεων τὸ παρουςίασε στὸν κόσμον.
τὸ ἀνεζήτησε, τὸ ἐψήλωσε μὲ τὴν ψυχὴν του καὶ ἀφοῦ
δὲν τοῦ τὸ ἀνεγνώρισαν, κατώρθωσε καὶ τὸ «πῆρε μὲ τὸ
σπαθί του»! ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ, τὴν
μητέρα μας Πατρίδα.

Ἡ σημερινὴ Ἐθνικὴ Νεολαία, ποὺ καταθέτει μὲ εὐλα-
θικὴ συγκίνησιν τὸ στεφάνι αὐτό, τοῦ θαυμασμοῦ τῆς εἰς
τὸ Μνημεῖον τοῦ Μεγάλου Ἑλλήνου «παραδειγματιστοῦ»,
ἐδιδάχθη καὶ διδάσκεται ΝΑ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣΗ! Καὶ
εἶναι σήμερον εἰς θέσιν νὰ διαλαλήσῃ πρὸς ὅλο τὸν κό-
σμον, νὰ ὑποσχεθῇ πρὸς τοὺς ἀγωνιστάς, ποὺ ἐπανεφέραν
στὴ ζωὴ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὰ
ἡρωϊκὰ κατορθώματα, τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν
Πίστιν τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21,
ἀλλὰ μὲ βάσι ἀκλόνητον τὸ αἰώνιον παράδειγμα τῆς ζωῆς
των, τὸ ἐνδοξο Ἑλληνικὸν παρελθὸν τοῦ Ἡρωϊσμοῦ καὶ
τοῦ Πολιτισμοῦ προχωρεῖ καὶ θὰ ΠΡΟΧΩΡΗ ΠΑΝΤΟΤΕ,
γιὰ νὰ δείξῃ, μὲ τὴν γενικὴ ἀνόρθωσί της, μὲ τὴν πραγμα-
τοποίησιν τῶν συγχρόνων της Ἑλληνικῶν δραματισμῶν,
ὅτι τὴν ἀνασθηθεῖσα μὲ τὸ αἶμα καὶ τὰς θυσίας τῶν Ἡ-
ρώων ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ θὰ τὴν ξανααναστήσῃ μὲ ἔργα εἰ-
ρηνικά καὶ ἐκπολιτιστικά, δημιουργώντας, μὲ τὴν ἔμπνευσιν
καὶ καθοδήγησιν τοῦ Ἐμπνευστοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἀκα-
ταβλήτου δραματιστοῦ Ἀρχηγοῦ, ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΝ! Καὶ μὲ τὴν πραγματοποίησιν τῶν
ἱδανικῶν τοῦ Νέου Κράτους, διὰ τὰ ὁποῖα, μὲ αὐτοθυ-
σίαν καὶ ἐνθουσιασμόν διαθέτει ὅλη της τὴν ζωὴν, θὰ κατα-
δείξῃ ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία ὅτι ἀκολουθεῖ ἀνταξίως τὰς με-
γάλας Ἑλληνικὰς κληρονομίας, τὸ αἰώνιον καὶ μοναδικὸν
παράδειγμα τοῦ «Γέρου τοῦ Μωρηᾶ», ποὺ τῆς ἐπιβάλλει
νὰ παραδώσῃ εἰς τὴ σύγχρονον Ἱστορίαν τὴν Ἑλλάδα μας,
ΕΛΛΑΔΑ ΝΕΑΝ! Καὶ «γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέα» ἐτάχθη ἡ
Ζωὴ της!

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἀπὸ 1ης ἀρξαμένου μηνὸς μετεφέρθησαν ἐκ τῆς οδοῦ
Καραγεώργη τῆς Σερβίας εἰς τὴν οδὸν Σταδίου 28, μέ-
γαρον Ἐφείου, τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως
Ε.Ο.Ν.

Αἱ διάφοροι ὑπηρεσίαι τῆς Διοικήσεως ἐγκατεστάθη-
σαν ὡς ἑξῆς:

Β' ΟΡΟΦΟΣ:

Ὑπηρεσία Φαλαγγονομίας, Δωμ. 1 καὶ 2.
Διεύθυνσις Ἀθλητισμοῦ, Δωμ. 3—5.
Διεύθυνσις Ψυχαγωγίας, Δωμ. 6 καὶ 7.
Διεύθυνσις Προνοίας, Δωμ. 8 καὶ 9.
Ὑπηρεσία Διεκπεραιώσεως καὶ Ἀρχείου, Δωμ. 11—16.
Αἰθούσαι Ὑποδοχῆς καὶ Συγκεντρώσεων, Δωμ. 17—21.

Β' ΟΡΟΦΟΣ:

Γεν. Δ/νσις Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν, Δωμ. 22—28,
30—32 καὶ 38—40.
Γεν. Ἐπόπτης Πρωτευούσης, Δωμ. 29.
Δ/νσις Τεχνικῶν Μελετῶν καὶ Ἐφαρμογῶν, Δωμ. 37.
Διεύθυνσις Ὑγειονομικοῦ, Δωμ. 33 καὶ 34.
Διεύθυνσις Κοινωφελῶν Ἔργων, Δωμ. 35 καὶ 36.

Γ' ΟΡΟΦΟΣ:

Ἰδιαίτερον Γραφεῖον Κ.Ε.Ν., Δωμ. 41.
Αἰθούσα Διασκέψεων, Δωμ. 42.
Ὑπασπιστήριον Κ.Ε.Ν., Δωμ. 43.
Γραφεῖον Κ.Ε.Ν., Δωμ. 44.
Αἰθούσα ἀναμονῆς, Δωμ. 45.
Γενικὸς Γραμματεὺς, Δωμ. 46 καὶ 47.
I Γραφεῖον, Δωμ. 48, 56 καὶ 57.
II Γραφεῖον, Δωμ. 49, 50, 52.
Διεύθυνσις Συντονισμοῦ Ἐκπαιδεύσεως, Δωμ. 51.
Γενικὴ Διεύθυνσις Ἐπιθεωρήσεως, Δωμ. 54 καὶ 55.
Διεύθυνσις Προσωπικοῦ, Δωμάτ. 53.
Ἐπιτελάρχης, Δωμ. 58.
Ἐπιτελάρχης, Δωμ. 59.

Δ' ΟΡΟΦΟΣ:

Αἰθούσα Ἀναμονῆς, Δωμ. 60.
VI Γραφεῖον, Δωμ. 61 καὶ 62.
III Γραφεῖον, Δωμ. 63.
III Γραφεῖον, Δωμ. 64.
III Γραφεῖον Ε' Τμήμα, Δωμ. 65.
III Γραφεῖον Ἰδεολ. Διαφ., Δωμ. 66.
III Γραφεῖον, Δωμ. 67.
Γραφεῖον Τύπου, Δωμ. 68.
III Γραφεῖον Ζ' Τμήμα, Δωμ. 69.
Πολιτικὴ Διαφώτισις, Δωμ. 70 καὶ 71.
III Γραφεῖον, Δωμ. 72.
Ὑπηρεσίαι III Γραφείου Δωμ. 76.
Τηλεφωνικὸν Κέντρον, Δωμ. 74.
Κοιτῶνες Φυλάκων, Δωμ. 74.
Καφενεῖον, Δωμ. 75.
Νον Γραφεῖον, Δωμ. 77 καὶ 78.

ΑΘΡΟΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὁργάνωσιν Νεολαίας συνεχίζοντα
ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Χώρας ἀθροαί αἱ προσφοραὶ
κτημάτων πρὸς καλλιέργειαν ὑπὸ τῶν Τμημάτων τῆς καὶ
ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ
Κ. Ἐπιτρόπου καὶ ἡ κάτωθι ἐπιστολή:
«Κατόπιν τῆς ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερ-
νήσεως καὶ ἀναδημιουργοῦ τῆς Χώρας μας κ. Ἰωάννου

Μεταξὺ ἐγκυκλίου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω
ὕμᾱς καὶ νὰ υποβάλλω τὴν παρούσαν αἴτησιν, ὅπως δε-
χθῆτε καὶ ἀναλάβητε διὰ τρία (3) συνεχῆ ἔτη τὴν καλλι-
έργειαν τοῦ κάτωθι κτήματός μου, ὡς ἡ συνημμένη κα-
τάστασις:

1) Ἐνὸς κτήματος εἰς θέσιν Ψαροκάλυθα τῆς πόλεως
Κυλλήνης (Πύργου - Ἠλείας) 15 περίπου ἐνετικῶν στρεμ-
μάτων, 2) Ἐνὸς κτήματος εἰς νῆσον Ζάκυνθον καὶ ἐν τῷ
χωρίῳ Κάτω Γερακαρίῳ εἰς 3 περίπου στρέμματα.

Τὸ προϊόν δὲ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἄνω στρεμμάτων νὰ
δοθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑμετέρας Ὁργα-
νώσεως διὰ τὴν εὐδωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς.

Πεπιθοῦσα ὅτι ἡ παρούσα μου θέλει γίνεαι εὐμενῶς
δεκτὴ,

Διατελῶ μετὰ πλείστης τιμῆς
ΙΟΥΛΙΑ χήρα Ν. ΛΕΒΕΝΤΗ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξαν-
δρος Ν. Κανελλόπουλος ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπι-
στολὴν ὡς ἑξῆς:

Πρὸς τὴν κυρίαν Ἰουλίαν χήραν Ν. Λεβέντη
Λαχανὰ 80—Ἐνταῦθα

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνταπο-
κριθεῖσα εἰς τὴν ἐκκλήσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, παραχωρεῖτε τὰ
ἐκ 18 στρεμμάτων κτήματά σας, κείμενα εἰς τὰς περιφε-
ρείας Κυλλήνης καὶ Ζακύνθου, ὅπως καλλιεργηθῶσιν ὑπὸ
τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν ὁποίων τὰ
εἰσοδήματα ἐπὶ Ζετίαν θὰ χρησιμοποιηθῶσιν διὰ τὰς ἀνάγ-
κας τῆς Ε.Ο.Ν., καὶ ὡς ἐκφράζω διὰ τὴν πατριωτικὴν
σας ταύτην πράξιν, τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου.

Εἰς τοὺς ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν τῆς
Ε.Ο.Ν. ἔδωσα τὰς δεούσας οδηγίας ὅπως παραλάβωσι
τὰ κτήματά σας καὶ ἐπιμεληθῶσι τῆς καλλιέργειας των.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ε.Ο.Ν.
ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

—Ὑπὸ διαφόρων Κοινοτήτων τοῦ Νομοῦ Ζακύνθου
προσεφέρθησαν ἀρκετὰ στρέμματα γῆς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν.
Ζακύνθου διὰ νὰ καλλιεργηθῶν.

—Ἐπίσης ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ζακύνθου ἐν
συνενοήσει μετὰ τῆς Φιλοδασικῆς Ἐνώσεως θὰ καλλιερ-
γήσῃ τὴν ἔκτασιν τοῦ Φρουρίου, συνολικῆς ἐκτάσεως 80
περίπου στρεμμάτων.

—Ζωρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις παρατηρεῖται κατ'
αὐτὰς εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Ἀττικο-
θωπίας διὰ τὴν ἀγροτικὴν οὐρανοφορίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν
αἱ Φαλαγγίτισσαι πρωτοστατοῦν.

—Οἱ Πρόεδροι τῶν Συνεταιρισμῶν Κερατέας καὶ Αἰ-
γίνης παρεχώρησαν ἀρκετὰ στρέμματα γῆς, τὰ ὁποῖα
ἀνέλαβον νὰ καλλιεργήσῃ Φαλαγγίτισσαι.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μετὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς ἤρχισαν ζωηρόταται αἱ
ἐργασίαι τῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται διαρκῶς
διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ὀργάνωσιν καὶ ἐμφάνισιν τῆς.

Εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ τοὺς Ὑποτομῆς ἐπανερχο-
νται αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίαι συμφώνως μὲ
τὸ πνεῦμα τῆς Ε.Ο.Ν. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν Ὑποδιοί-
κῃν Βορρᾶ ἐγένετο ἀγασμός ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργα-
σιῶν καὶ ἀρκετὰ ὁμιλίαι ὑπὸ τῆς Διοικητρίας καὶ τῶν
ἀξιωματικῶν μὲ θέματα: «Τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον κατὰ τὸ
παρελθὸν ἔτος καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου. — Περὶ καθη-
κόντων. — Περὶ ἔθνικης αὐταρκειᾶς. — Περὶ τῆς ζωῆς τοῦ

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΒΑΓΓΟΝ ΣΑΚΕΛΛΑΙΩΝΑ. Είσαι άξέπαι-
νος για την αγάπη σου στο σχολείο. Το ποιη-
ματάκι σου αληθινά συγκινητικός αποχαιρετι-
σμός στα θρανία, την αυλή, το σχολικό περι-
βάλλον. Λές: «Πάνω στ' άραιωμένα μας θρα-
νία άφήσαμε κομμάτι απ' την ψυχή μας». Πρόσεξε το τελικό ν, που πρέπει να μπαίνει
πάντα όταν ή επομένη λέξις αρχίζει από κ, π,
τ, ε, ψ, γκ, μπ, ντ και πού παραλείπεται
μπροστά στα λοιπά σύμφωνα. Άν θέλεις διόρ-
θωσέ το και στείλε το πάλι, έπειδή δεν μπο-
ρεί να δημοσιευθί με στίχους σαν τον 4ο του
Ιου 4στίχου, το 2ο του 4ου 4στίχου και άλ-
λους. Κι' όχι γραμμένο σε... χαρτάκια! Άν
το ξαναστείλεις σημειώνει σε μιά άκρη τα στοι-
χεία Σ1. — ΑΥΓΕΡΙΝΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥ-
ΛΟΝ. Ζητείτε — και σε ύφος κάπως έντονο —
να σας γνωρίσωμε για ποιο λόγο δεν έδημοσι-
εύθησαν οι δύο ύμνοι σας. Σας άπαντούμε :
έπειδή είναι άτεχνον. Ίδού:

Ο Ίωάννης Μεταξάς με τις Συλλογικές Συμ-
βάσεις
έθεσε γερές βάσεις.
Κατεπολέμησε την άνεργίαν και έδωκε έργα-
[σαν
και οι Έλληνες δεν πεινούν
και τον ευγνωμονούν.

Αυτά όλα είναι αληθινά — άλλα δεν είναι
ποίημα και προπαντός «ύμνος». Τι λέτε και
οεις; Στείλατέ μας τίποτε άλλο. Χρές μας
να σεβώμεθα την ποίησι και μάλιστα όταν τη
χρησιμοποιούμε για να εξυμνήσωμε πρόσωπα
σεβαστά ή μεγάλες πράξεις σεβαστών προσώ-
πων. — ΝΤΟΡΑ ΑΡΤΕΛΑΡΗ. Η σατυρική
διάθεση δεν λείπει από το ποιηματάκι σου «Ο
Κος Καθηγητής», δεν μπορεί όμως να δημο-
σιευθί, έπειδή οι στίχοι του δεν είναι καλοί. —
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΜΗΛΑΤΟΝ. Ο έλευθερος
στίχος δεν είναι τόσο εύκολος όσον τουλάχισ-
τον φαίνεται... εκ πρώτης όψεως. Δοκίμασε
να ξαναγράψης το ποίημά σου «4η Αυγού-
στου» και στείλε μας το πάλι σημειώνοντας σε
μιά από τις επάνω γωνίες του χαρτιού τα στοι-
χεία Σ3. — ΘΕΟΦ. ΣΤΕΛΙΑΡΑΚΗΝ. Άπό
το ποίημα «Είς την νεότητά»:

Το πρωί της μέρας πούστε, νάρχεστε στο
[βράδυ πρέπει
από την αρχή του χρόνου ως το τέλος νάστε
[οδολοί.

Άπό το «Στην Πατρίδα»:
Ω! Πατρίς, μητρη τοῦ κόσμου
διά μέσου τῶν αἰώνων.

Πρός Θεοῦ! Γιατί αυτό το γλωσσικό άνα-
κάτωμα; Διάβασε άλλη μιά φορά τα τραγου-
δια σου και θα δής ότι και τα νοήματά των
είναι άκόμη υπερδεμένα. Καιρός ν' άρχίσωμε
να διατυπώνωμε τις σκέψεις μας καθαρά και
έξστερα έχοντες ως παράδειγμα τον ίδιο τον
Άρχηγό μας στο πώς μιλεί και πώς γράφει.
Σύμφωνα; — ΒΑΣΣΟΝ ΒΑΦΝΑΝ - ΠΟΥ-
ΛΑΤΣΑΝ. Άφισε την ιδέα του τραγουδιού
σου «Στους ήρωες προγόνους μας» να ώρι-
μαίη καλά, ξαναγράψε το και στείλε μας το
έγκαιρως για το τεῦχος της 25ης Μαρτίου.
Όχι όμως με στίχους σαν κι αυτούς:

Και νά, κουράρε των γιολῶν Μισούλη εῴυ
[τριαντάφυλλο κλειστό, (!)
σάν σε παράσημο τρανό στο πέτο νά φορῆς
[της μπόκας φυλακτό.

Τι θέλεις νά πῆς, παιδάκι μου, με δλ'
αυτά; Άχ! κι' άς ήταν δυνατό να μαθαίναμε
όλοι μας καλή αριθμητική για να κατεστρώ-
ναμε κάθε μας σκέψη όπως καταστρώνονται τα-
χτικά οι αριθμοί: 2+2=4. — ΜΗΝΑΝ ΕΜ.
ΜΑΤΣΑΚΗΝ. «Το νησί μου άείζει να δημο-
σιευθί. Θα γίνη πολύ καλύτερο άν κόψης με-
ρικά ανά τό...», «νά τά...», «νά κι' ό...», και
άλλα παρόμοια. Γράψε το πάλι και στείλε το.
Σημειώσε στην αρχή τα στοιχεία Σ6 για
ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΝ. Άπό το γράμμα σου αντίγρά-
φωμε τα έξης, για τα όποια σε συγχάριμε:
«Σέ σένα, αγαπητή «Νεολαία», που με τα
«Ελληνόπουλα και τα κανείς να γίνονται πρα-
δοδεσμένης και τα μαθαίνει να ζούν μόνο με
την έλπίδα μιάς ανώτερης, νέας και σεβα-
στής πατρίδος...». Το ποίημά σου «Στο άδελ-
φάκι μου το πεθαμένο» είναι αληθινά πολύ
συγκινητικό. Έχει άραιες εικόνες και δει-
χνει ότι «αισθάνεσαι». Άν θέλεις, διόρθωσέ
το όπου χωλαίνει και στείλε το πάλι για να

το υποβάλωμε στην Έπιτροπή. Σημείωσε Σ7.
— ΜΟΥΛΑΗΝ ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ. Άπό το
ποίημά σου «Τ' άκούμπη καντήλι» δημοσιεύο-
με τους στίχους αυτούς:
Λάμπουν ψηλά στον ούρανό τα φωτεινά τ' ά-
[στέρια
κι' η νύχτα έξστερη με τ' άπαλά της χέρια,
την πλάση άγκαλιάζει. Κι' άνάφτει σε μνήμα
μαρμαρόκτιστο άκούμπη καντήλι.
Κατάλευκοι άγγέλοι φέρνουν και χύνουν με-
[λωδιά (!)

Υμνολογούν με τ' άγνια τα χέλιη.
Γράφε μας τί έντύπωσι σου κάνουν τυπωμέ-
νοι οι στίχοι αυτοί. Άλλά την καθάρην αλή-
θειας! — ΜΑΙΡΗΝ ΛΥΡΙΤΣΑΚΙ. Το ποίημά
σου «Η νεολαία» έδόθη στην Έπιτροπή, αφού
διωρθώθηκε. Πρόσεξε το στίχο σου και θα
γράψης καλύτερα. Στο τραγουδι αυτό ριμάρεις
μέρα νάα. Άν έχης κρατήσει αντίγραφο κάμε
την παραβολή με το διορθωμένο. Το «Συμβο-
λικό» υπεβλήθη στην Έπιτροπή όπως το έχεις
γραμμένο. Άν έγκριθί θα δημοσιευθί. —
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΠΑΛΟΥΜΠΗΝ. Μας γράφεις:
«... υπερήφανος έπειδή φορώ κι' έχω τη σεμνή
στολή του Φαλαγγίτη, θα έκτελέσω με πειθα-
ρχία εκείνα που προτάζει ο Άρχηγός για την
έπείκτασι της καλλιέργειας». Εύγε σου! Ο
Άρχηγός, που διαβάει το περιοδικό σου από
την αρχή ως το τέλος, είναι βέβαιος πώς θα
ευχαριστηθί, θα συγκινηθί και θα δοκρύσει
βλέποντας πόσον ο λόγος του είσκούεται από
τ' αγαπημένα παιδιά, τους Φαλαγγίτες και τις
Φαλαγγίτισσες. Το ποίημά σου το διορθώσαμε
λίγο και το υπέβαλαμε στην Έπιτροπή, που
το ένεκρινε. — ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΗΝ. Τα
ποιημάτα που μας έστειλες είναι δυστυχώς ά-
τεχνα. Άντι να γράφης ποιήματα με 40 στί-
χους, γράφε μόνον με 4 στίχους και καλούς.
Θά μάς βρίσκης πάντα προθύμως να έ βοη-
θήσωμε. — ΙΩΑΝ. ΗΛΙΑΔΗΝ. Σας άπαντούμε
ταχυόροικως. — Κ. Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙ-
ΔΗΝ. Το «Πάντα Έμπρός» θέλει δουλέμα.
Έπειτα «τά λάθη τα παλαιά καιρός είναι να
τα ξεχάσετε σεις οι νεώτεροι». Άς έχετε το
βλέμμα σας στηλωμένο πάντα προς τα έμπρός
— εκεί που σας οδηγεί ο Άρχηγός. Τι λές;
— ΝΤΟΡΑ ΑΡΤΕΛΑΡΗ. Και πάλι δεν εί-
ναι κατάλληλο για δημοσίευσι. Άρχισέ το
από την αρχή, ίσως σε άλλα μέτρα — μπορεί
να βγί καλύτερο. — ΑΓΓΕΛ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΗΝ.
Δεν έδιαβάσθηκε έπειδή είναι γραμμένο και
στις δύο όψεις του χαρτιού. — Δ. ΚΟΥΤΣΟΥ-
ΛΕΛΟΝ. Καλό και δημοσιεύεται. Άλλη φορά
δτι έχεις να το στέλνης κατ' εῴθειαν και χω-
ρίς συστάσεις. — ΓΕΩΡΓ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥ-
ΛΟΝ. Ώραία ή έκθεσίς σου με το ιστορικό
θέμα «Λάμπρος Τζαβέλλας», άλλα πολύ μεγάλη
και δεν είναι εύκολο να δημοσιευθί. — ΔΥΣ-
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Η ύπογραφη στο διήγημα
«Χάριν της τιμής» είναι δυσανάγνωστος. —
ΜΙΧ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ. Μπράβο σου, Παν-
τουβάκη. «Η μεγάλη Γιορτή» είναι μιά πρώ-
της τάξεως έκθεσις, άλλ' όχι κατάλληλη για
δημοσίευσι. Σε ποιά τάξι πηγαίνεις; Πόσων
έτών είσαι; — ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟ-
ΓΟΥ. Μεταξύ των άλλων μάς γράφεις «... άν
δεν είναι καλό πετάτε το στα σκουπίδια». Όχι,
Παλαιολόγου. Τίποτε δεν πετιέται στα σκουπί-
δια. Όσα μάς στέλλουν οι άναγνώσται της
«Νεολαίας» προς δημοσίευσιν μπαίνουν σε ει-
δικούς φακέλους, παίρνουν αύξοντα αριθμό
και φυλάσσονται στα αρχεία της ύλης, που για
τόν ένα ή τόν άλλο λόγο απερρίφθη. Με τόν
τρόπον αυτόν μπορούμε να παρακολουθώμε την
πρόοδο και την εξέλιξη των συνεργατών μας,
συγκρίνοντας το ένα με το άλλο, αδιάφορο
άν έδημοσιεύθησαν ή όχι. Το «Ένα δραματάκι
της ζωής» έχει αριθμό Π5. Ξαναγράψε το λίγο
της ζωής» και στείλε το. Λές κάπου: «ή
προσεκτικώτερα και στείλε το. Λές κάπου: «ή
μόνη εύτυχία της ζωής μας έχάθηκε». Άλλοι-
μόνη εύτυχία σου εύτυχία στη ζωή είναι
μονο άν ή μόνη σου εύτυχία μάτια». Άπό
«ένας γάτης με δύο πράσινα μάτια». Άπό
«έναν σένα σε θέσι να έξέρωμε πώς είσαι
σένα, που είμεθα σε θέσι να έξέρωμε πώς είσαι
μιά από τις πρώτες μαθήτριες του σχολείου
σου, περιμένομε κάτι σχεδόν άρτιο. — ΕΠ.
ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ. Τάς είδησεις για την δρα-
σιν της Νεολαίας πρέπει να τις στέλλη το
αρμοδίον γραφείον της Περιφέρειας σας στην
Κεντρική Διοίκησι. Το «Στο διάβα της» καλό
και θα δημοσιευθί. Το ποιηματάκι «Άγάπη
και θά πρσίαν» θα υποβληθί στην Έπιτροπή, άν
στο διορθώσης το πρώτο 4στίχο. Σημείωσε Σ17.
ΒΑΣΙΛ. ΓΚΙΟΥΛΟΥΓΛΟΥ. Μας γράφεις: «...θε-
μιστάκι, αυτή τη λέξι; Πού την άκουσες; Βα-
σilio θα ήταν άν έγραφε «ή μεγάλη ιδέα»,
που έχω για το άτομό μου» ή το πολύ — πολύ
«ή αλαζονεία μου»; Και πλάι — πλάι στο τρι-
χαριτωμένο αυτό οήσις γράφεις: «έκ έντρο-
πής» — «είπε ο Πέτρος μηστρηούμενος» και
άλλα πολλά και διάφορα. Γράφε, παιδάκι μου,
όπως μιλείς και προσπάθησε δτι γράφεις να
είναι γραμμένο σα φώς (για να σ' ευχαρι-
στήσωμε). Το «Πέτρος και Εύανθια» άκατάλ-

ληλο. — ΑΡΓ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Θα σου
άπαντήσωμε στο επόμενο τεῦχος. — ΕΛΕΝΗ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ. Η έκθεσούλα σου «Άνοιξις» εί-
ναι γραμμένη με πολλήν έμπνευσι. Τώρα όμως
βρισκόμεθα σχεδόν στην καρδιά του φθινοπώ-
ρου και ή δημοσίευσίς της είναι παράκαιρη. —
ΣΤΕΛ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ. Όχι και από τις
δύο όψεις του χαρτιού! Όχι ποιήματα και έ-
πιστολές στο ίδιο χαρτί! Διάβαζε δλη τη
στήλη της έλληνογραφίας και όχι μόνον δτι
άφορα εμένα. — ΑΠΟΣΤ. ΣΠΟΝΤΗΝ. Το
διήγημά σου «Η κατάρα του δολοφόνου» πολύ
μεγάλο. Συντόμευσέ το σε 2 1/2 σελίδες το πολύ
και ξαναστείλε το. Κέμε από τόν πρόλογο και
τόν επίλογο. Σημείωσε Π10. — ΜΥΡΤΟΥΝ-
ΚΟΝ. Ένταῦθα. Τα θέματά σας εκφεύγουν
δυστυχώς του πλαισίου που έχει χαράξει ή
«Νεολαία». — ΗΛ. ΤΗΣΑΡΧΟΝΤΟΥ. Έρ-
μιόνην. Όπως και σεις άναγνωρίζετε εις την
έπιστολήν σας ή έκθεσίς μάς έργεται πάρα
πολύ άργά. Αι φωτογραφίαι πολύ καλαί, θα
δημοσιευθούν. — ΤΑΚΗΝ ΡΙΖΟΔΗΜΟΝ.
Γρεβενά. Σας ευχαριστούμε για την έπιστολή.
Η συνδρομή άνευρόθη κατά την έπιθυμίαν σας.
— Ε. ΚΑΤΣΟΥΛΗΝ. Τελωφώνω. Αι φωτο-
γραφίαι έλήφθησαν. Η του Σχηματισμού Θη-
λέων πολύ σκοτεινή, δεν είναι δυνατόν να δη-
μοσιευθί. Η των Άρρένων, κάπως καλύτερα,
θα δημοσιευθί με την σειράν της. — Γ. Δ.
ΓΚΥΖΗΝ. Ένταῦθα. Το περιοδικόν δεν ανα-
δημοσιεύει ύλην ήδη δημοσιευθείσαν εις άλλά
έντυπα. Στείλατε κάτι πρωτότυπο. — ΠΕΡ.
ΔΙΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ. Συμβαίνει
και λάθη. Πάντως το δελτίον κινήσεως μάς έ-
δόθη και έδημοσιεύθη. — ΚΩΝΣΤ. ΣΙΜΟΝ.
Κατάπολα. Άμωροῦ. Φωτογραφία έλήφθη και
θα δημοσιευθί έν καιρῷ.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ
Πρώτη εξέφύλλου — Φωτοσύνθεσις
καλλιτέχνου συνεργάτου μας.
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΞΕΦΥΛΛΟΥ Στιγμιότυπα
από την έναρξιν των Βαλκανικών Αγώνων
εις το Στάδιον.

Ο ΤΡΥΓΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)
τε άρχίζουμε το άρμεγμα. Το λαγάρι,
έτσι ονομάζουν το κρασί τώρα που
τρέχει ολόκάθαρο απ' την κάδη, χω-
ρίς τσίπουρα, το μετρούν με τις «Μπό-
τσες» κι' έπειτα γεμίζουν τα βαρέλια,
που την προηγούμενη μέρα τα άγισσε
ό παπάς.
Άπ' το μούστο θ' άφήσουν έξχωρα
κάμποσο μέσα σ' ένα καζάνι, για τη
μουσταλευριά, τα μουστοκούλουρα
και το πιτμέζι. Ύστερα ρετινώνουν
τα κρασιά.

Τ' Αϊδημητριού άπολῶντας ή έκκλη-
σιά άνοίγουν ένα βαρέλι. Πρώτος πρέ-
πει να το δοκιμάση ο γέρο - παππούς.
Παίρνει το ποτήρι, καθώς κάθονται
το γιόμα στο τραπέζι, τραβάει μιά
ρουφηξιά, την κλουτακίζει μέσα στην
μπούκα του, σκέπτεται λίγο κι' ύστερα
λέει:

— Μόσκος τά κρασιά μας — στην ύ-
γεία σας, και του χρόνου. Και τσουγ-
γράν τά ποτήρια τους. Όλη αυτή τη
μέρα οι χωρικοί πίνουν κρασί. Γυρι-
ζουν στα συγγενικά σπίατα και δοκι-
μάζουν το καινούργιο κρασί, στρώνον-
ται στο τραπέζι κι' άρχίζουν τα τρα-
γούδια.

Τρείς άνδρειωμένοι έβούλησαν να
[βγοῦν από τόν Άδη
Ο ένας Μάϊ θέλει να βγί ποῦναι τά
[ψιμαρνάκια
Ο άλλος θέλει τόν Αῦγουστο, ποῦναι
[τά πανηγύρια
κι' ο τρίτος τ' Αῖδημητριού π' άνοί-
[γουν τά βαρέλια
π' άνοίγουν τά γλυκά κρασιά, που πι-
[νουν οι λεβέντες.

Παῦλος Βέργας

Τύποις: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939) » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Άγιος Νικόλαος (Κρήτης)
Άγρίνιον
Άγυιά (Λάρισα)
Άθήναι:
Άθήναι, Μητροπόλεως 9
Νέα Ίωνία
Παγκράτιον
Αίγιον
Άλεξανδρούπολις
Άλμυρός
Άμαλιάς
Άμύνταιον
Άμφίκλεια (Λεβαδείας)
Άμφισσα
Άνδρος
Άργοςστόλιον
Άρτα
Άταλάντη
Βέρροια
Βόλος

Γρεβενά
Γύθειον
Δημητσάνα
Διδυμότειχον
Δράμα
Έδεσσα
Έλασσών
Έλευθερούπολις
Ζάκυνθος
Ηράκλειον (Κρήτης)
Θήβαι
Θεσσαλονίκη
Θήρα
Ίθάκη
Ίσθια
Ίωάννινα
Καβάλλα
Καλάβρυτα
Καλάμα
Καλαμπάκα
Καρδίτσα

Καρλόβασι
(Σάμου)
Καρπενήσιον
Καρυαί
(Άγιον Όρος)
Καστορία
Κατερίνη
Κέρκυρα
Κιάτον
Κιλκίς
Κοζάνη
Κομοτινή
Κόρινθος
Κύθηρα
Κύμη
Κυπαρισσία
Λαγκαδάς
Λαμία
Λάρισα
Λεβάχεια
Λευκάς

Λήμνος
Λιμνή Βαθέος
(Σάμου)
Μεγαλόπολις
Μεσολόγγιον
Μεσσήνη
Μυτιλήνη
Ναύπακτος
Ναύπλιον
Νιγρίτα
Ξάνθη
Όρεστιάς
Παζοί
Παπάδος
(Μυτιλήνης)
Πάτραι
Πειραιεύς
Πλωμάριον
(Μυτιλήνης)
Πόρος

Ποταμός
(Κυθήρων)
Πρέβεζα
Πύλος
Πύργος
Ρεθύμνη
Σέρραι
Σητεία
Σκιάθος
(Βόλου)
Σουφλίον
Σπάρτη
Σύρος
Τρίκκαλα
Τρίπολις
Φάρσαλα
Φλώρινα
Χαλκίς
Χανιά
Χίος

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εις όλας τας χώρας του έξωτερικού.

Πάσης φύσεως τραπεζικαί έργασιαί υπό συμφερωτάτους όρους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΕΡΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ,
ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: 30-394

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Έσωτερικού από δραχ. 1 έως 100.000.—

Έξωτερικού » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετών Δραχ. 3.760.000.000.—

Πάς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικού Ταμειυτηρίου δύναται να ενεργή καταθέσεις και αναλήψεις εις όλα τα Ταχυ-
δρομεία του Κράτους και δι' όλων των άγροτικών διαγομέων.—Οί τόκοι των άποταμιευομένων ποσών κεφαλαιοποιούνται
κατ' έτος και ανατοκίζονται.—Τό 1/3 του άνωτάτου όρίου των καταθέσεων, ήτοι δραχ. 33.500, δεν κατάσχονται εις
οδδεμίαν περίπτωση.—Διά την διευκόλυνσιν της οικονομίας και της άποταμιεύσεως, τό Ταχυδρομικόν Ταμειυτήριον
διαθέτει ειδικούς καλλιτεχνικούς κουμπαραδες, πωλουμένους εις όλα τα Ταχυδρομικά Γραφεία του Κράτους.—Όταν
έχετε ένα κουμπαρα δύνασθε να έξυπηρετήσετε κατά τόν καλλίτερον τρόπον τας οικονομίας σας, διότι συνηθίζετε
ευκολώτερα στην άποταμίευσιν.

